Digitaliseret af | Digitised by

DET KGL. BIBLIOTEK
Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):	Muusmann, Carl.; Carl Muusmann.
Titel | Title:	Tretten Trumfer
Udgivet år og sted | Publication time and place:	Kjøbenhavn ; Kristiania : A. Christiansens Kunstforlag, 1899
Fysiske størrelse | Physical extent:	248 s., [1] tav.

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
130022983971

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

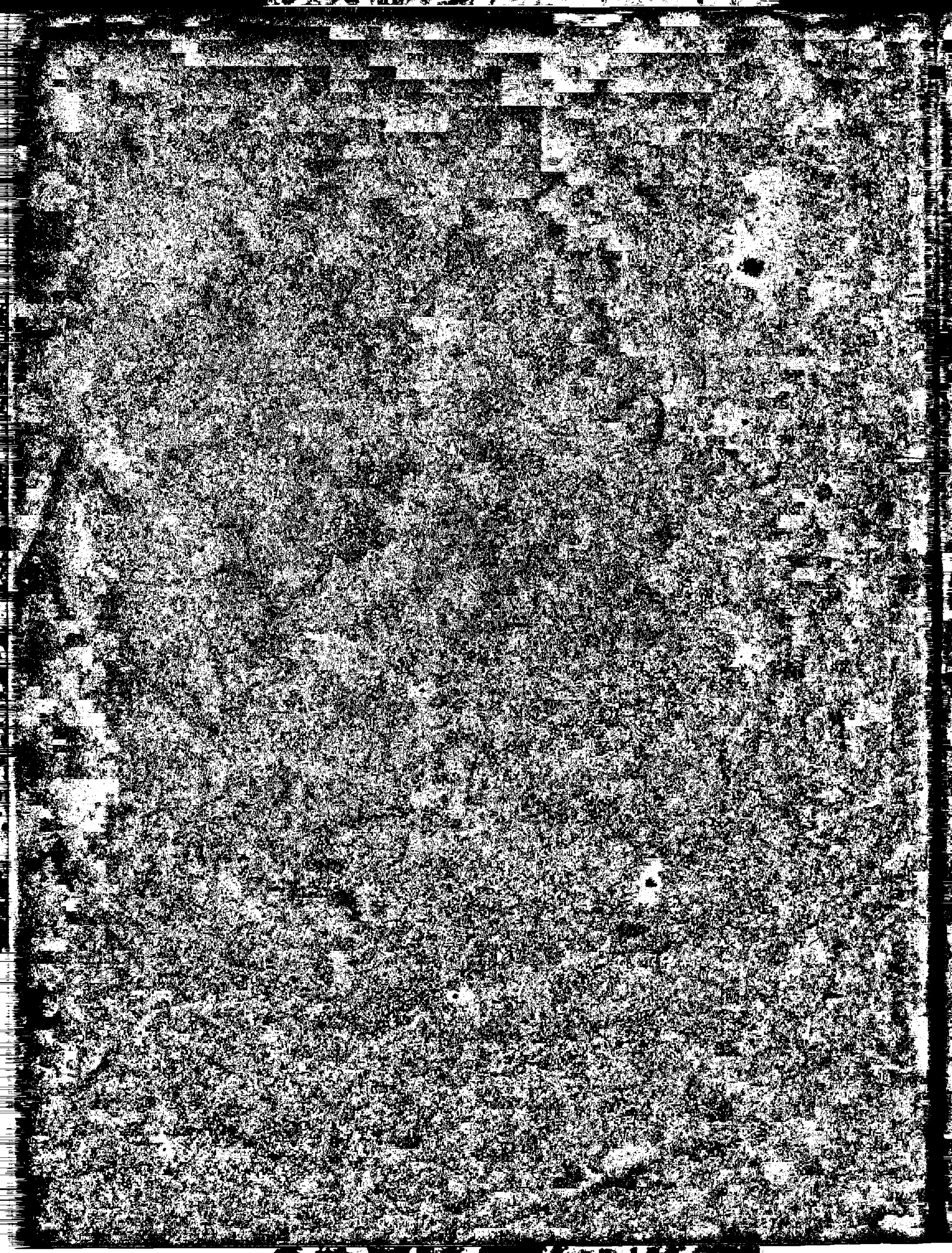

TRETTEN TRUMFER

A. CHRISTIANSENS KUNSTFORLAG

KJØBENHAVN KRISTIANIA

TRETTEN TRUMFER

CIRCUS-PRØVEN.

CARL MUUSMANN:

TRETTEN TRUMFER

KJØBENHAVN —•—•— KRISTIANIA

A. CHRISTIANSENS KUNSTFORLAG

MDCCCXCIX

KJØBENHAVN. — GRÆBES BOGTRYKKERI

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Kapitel I.

Der var dødsstille i den store Bibliothekssal paa Frydenlund. Rundt om det massive Egetræesbord, der stod ved Siden af Billardet, vare Arvingerne samlede.

Prokuratoren var lige kommet med det forseglede Testamente, som den Afdøde udtrykkelig havde bestemt ikke maatte aabnes før efter hans Begravelse. Han ønskede ikke, at man skulde skændes ved hans Kiste, og der var ikke saa lidt at skændes om, ikke saa lidt at blive misundelig paa hinanden over, thi Proprietær Werner til Frydenlund havde været en velstaaende Mand, der var godt kendt over det ganske Jylland.

Egentlig stammede Familien fra England og var kommen hertil under Pengekrisen. Dens Medlemmer havde gjort store Forretninger med Kreaturer og Heste og havde erhvervet sig en anselig Formue, for hvilken man havde købt det store, forgældede Herresæde Frydenlund, som gamle

George Werner efterhaanden var bleven eneste Besidder af.

Han var en statelig Mand med praktisk Blik og stor økonomisk Sans. I mange Aar havde han levet som Pebersvend paa det store Herresæde, hvor han følte sig trist og ensom, indtil Broderen døde. Denne havde været Spekulant paa en Hals, tjent store Penge og sat store Penge til. Han var bleven revet bort i sin bedste Alder, bukket under for Nervøsitet og Overanstrængelse, og da der blev gjort op, viste det sig, at han ikke ejede det fjerneste.

Gamle George Werner havde derefter taget Enken og hendes lille Søn Holger til sig. Det blev en sand Forfriskelse for den aldrende Pebersvend. Fru Werner var en ualmindelig nydelig Kone af ubestemmelig Alder. Hun var fyldig og buttet som en ung Pige med røde Kinder og tykt Haar, der laa i Krøller ved Panden, tætte og sorte med enkelte hvide Stænk i. Hun smilede stille ad Alting som Folk, der ere en Smule tunghøre, og som uden at være mistænksomme ikke gide have den Ulejlighed at høre rigtig efter. Hun var venlig mod Alle, rettede sig efter sine Omgivelser og kom aldrig i Affekt. Man kunde da ikke tænke sig en nydeligere, hyggeligere Figur i de store, øde Stuer paa Frydenlund, hvor man snart fandt hende et

Sted snart et andet siddende i en Lænestol med en Bog eller et Haandarbejde.

I Køkkenet kom hun aldrig, og hun var derfor meget populær blandt Tjenestefolkene, thi hun blandede sig aldrig i Noget og var altid tilfreds med, hvad Jomfruerne gjorde. Hun havde boet i By al sin Tid og havde en Skræk for at beskæftige sig med Landhusholdning baade af Magelighed, og fordi hun vidste, at hun ikke forstod sig paa den.

Der var en lang Tid Tale om, at hun skulde giftes med den gamle Werner, men det drev over. Det var vistnok nærmest Uenigheden om, hvorledes Sønnen skulde opdrages, der skilte hende fra Herremanden, efterhaanden som Drengen voxede til.

Indtil Konfirmationsalderen var han ualmindelig smuk og opvakt. Ansigtet var smalt og fint med aristokratiske, engelske Træk; Øjnene vare store, blaa og klare, han var slank, velvoxen og stor af sin Alder. Onklen forgudede ham. Han skulde være hans Universalarving, det var der Ingen, der tvivlede om, mindst den Gamle selv. Paa Gaarden behandledes han fuldstændig som Søn af Ejeren og kaldtes altid den unge Herre. Han tog Præliminærexamen, begyndte paa Landvæsenet og gik op i det med Liv og Lyst.

Saa blev han pludselig syg. Det varede længe, og Rekonvalescensen trak i Langdrag. Onklen prøvede paa at stramme ham op, Moderen holdt bestandig igen. Det var Synd at forcere Drengen, naar han endnu ikke var rask. Selv tabte han under den stadige Kælen sin Modstandsevne og hengav sig til en permanent Slaphedstilstand, som han aldrig fik rystet af sig ved en virkelig energisk Kraftanstrængelse.

Rekonvalescenstilstanden blev kronisk, han var bleven en Drivhusplante, der gøs for den friske Luft.

Onklen blev vred, men det gjorde kun Moderen endnu mere øm for sin stakkels, syge Dreng. Der var ingen Villie, der var stærk nok til at kommandere ham, og saa fik han sin egen.

Gamle Werner blev træt, Fru Werner hægede om sin Søn, og denne vænnede sig til, at Alt rettede sig efter ham, og han voxede sig stærkere og stærkere fast i sin Indolens.

Efterhaanden blev han en Særling, som man lod i Ro og overgav til sine egne Luner og Vaner. Hans tidligere kraftige Skikkelse afslappedes, han blev ugidelig, bleg og kvindagtig med bløde Former og silkeagtigt Haar. Hans Negle var hvide som Elfenben, og han brugte flere Timer om Dagen til

at soignere dem. I sin Lediggang tabte han Interessen for Alt, undtagen for Kort.

Dage igennem kunde han sidde ganske alene og lægge Kabaler. Paa dette ene Punkt bevarede han en ejendommelig Energi. Selv om han Snese af Gange skulde lægge Kortene op paany, blev han ved, indtil Kabalen var gaaet op. Han var da glad som et Barn.

I Selskab med Andre havde han kun én Fornøjelse, at spille Whist. Ofte var det gaaet ud over Godsforvalteren og en eller anden af Forpagterne, der for Skams Skyld havde maattet sidde med ham ved Spillebordet til langt ud paa Morgenstunden. Alt, hvad der angik denne hans Yndlingssport, havde den unge Holger Werner fuldt ud Rede paa. Han førte Bog over, hvor mange Spil han havde spillet, hvor mange Gange han havde haft Grand, Pas og Nolo, hvor ofte han havde siddet med Matadorer, og hvor tidt han havde tabt hver Slags Spil. Alt var optegnet med en Nøjagtighed og Omhu, der kunde gøre hans Onkel rasende, naar han tænkte paa, hvor godt denne Ordenssans kunde have været udnyttet paa anden Maade.

Men Sagen lod sig nu engang ikke ændre. Gaardens unge Herre havde bidt sig fast i sin Særhed og var ikke til at faa fra den. Dagen lang

drak han Absinth og røg tyrkiske Cigaretter, medens han hang over sine Kort, men han var ikke til at bevæge til at gaa ud for at trække en Mundfuld frisk Luft, selv om Vejret var aldrig saa smukt, varmt og indbydende. Han blev nu ved sit.

Paa den Maade gik Aarene hen. Man havde opgivet at faa et Menneske ud af Holger Werner, i hvert Fald havde Onklen forlængst gjort det. Moderen haabede endnu stadig paa, at der ved et Vidunder skulde indtræde en Forandring i hendes Søns Tilstand, og han en Dag skulde vise sig ligesom i Drengeaarene: ung, rask og livlig med Lyst til Livet og dets Glæder.

Men Holger var kun glad ved sine Kort.

Ikke længe før sin Død havde den gamle Herremand gjort et sidste Forsøg. Han var taget til Kjøbenhavn og havde konsuleret en af de mest bekendte Specialister. Det eneste Raad, denne havde kunnet give ham, var dette: Prøv paa at faa det unge Menneske adspredt, at vække hans Interesse paa en eller anden Maade, det er udelukkende det, der mangler. Han vil da rette sig af sig selv, thi Konstitutionen fejler intet. Men det maa ikke vare for længe. Det bedste vil vel være at give ham en Jævnaldrende til Omgang, et Menneske med et let interesseret Gemyt. Han vil maaske

kunne virke oplivende paa ham. Lykkes det ikke, maa man prøve paa at lægge ham paa en Klinik.

— Paa en Klinik! sagde Fru Werner, der for første Gang i mange Aar blev hèlt ivrig, da hendes Svoger fortalte hende om sit Udbytte af Kjøbenhavnsrejsen. Det vil sige, at de vil erklære Holger for sindssyg. Nej, det skal aldrig ske.

At han fik en dannet, jævnaldrende Mand til Omgang, havde hun derimod Intet imod.

— Det er det, jeg altid har sagt, forklarede hun Svogeren; dersom Holger blot havde haft en Broder, var det aldrig sket.

* * *

Saa kom da Hr. cand. phil. Helge Foss til Frydenlund, hvor han aldrig gik under andet Navn end — Kandidaten.

Han var et elskværdigt, godlidende Menneske med mange forskelligartede Interesser. Nogen Evne til at afstive en svagere Karakter havde han imidlertid ikke. Han begyndte med paa en altfor ligefrem Maade at opfordre Holger Werner til at føre det samme Liv som alle andre unge Mennesker i hans Stilling: ride, gaa paa Jagt og tage sig en lille Tur til Udlandet, men et saa direkte Angreb hjalp selvfølgelig ikke det mindste paa denne Na-

tur, der ligefrem skulde have været lokket ud af sit Hi lidt efter lidt. Følgen blev, at den unge Godsejer slet ikke talte til ham eller svarede ham. Han betragtede ham som en ubehagelig Spejder, der var paatvunget ham som Omgang for at forstyrre hans Ro.

For den livsglade, unge Kandidat, der befandt sig fortræffeligt paa den store Gaard, var dette i højeste Grad ubehageligt, og med sin facile Karakter foretrak han derfor at gaa ind paa den Andens Særheder og rette sig efter ham i et og alt. Følgen var, at der opstod et formeligt Venskab mellem de To, men nogen Forandring til det Bedre bragte den ny Omgangsfælle ikke. Selv om det ikke morede ham, spillede han troligt Whist Dag ud og Dag ind med den unge Werner, men naar han saa var træt deraf og tog sig en Ridetur paa en af de Heste, der var stillet til Disposition, kunde han aldrig faa Vennen med. Han blev roligt siddende hjemme og lagde Kabaler, til Kandidaten kom tilbage, og saa begyndte de forfra.

Nu havde Kandidaten været der i halvandet Aar, og den gamle George Werner havde i de sidste Maaneder af sit Liv flere Gange villet afskedige ham, da han ingen Nytte gjorde.

Helge Foss var imidlertid bleven, takket være Fru Werner, der satte stor Pris paa hans aabne,

ligefremme Karakter, og som gerne ønskede, at hendes Søn ikke helt var overgivet til Ensomheden, der yderligere kunde forværre hans sygelige Tilstand.

Saadan stod Sagerne, da den gamle Werner døde, og nu havde Prokuratoren, der skulde ordne Boet, sat Arvingerne Stævne paa Frydenlund. Fru Werner havde erfaret dette med nogen Forbavselse, hun mente nemlig, at det var afgjort forlængst, at hendes Søn skulde være Universalarving. At den Afdøde havde ønsket at disponere over enkelte mindre Ting til Fordel for den Ene eller den Anden, var saa rimeligt, men hvad skulde denne mærkværdige Højtidelighed til med Aabning af Testamentet.

Holger Werner derimod syntes at være gansk ligegyldig ved det Hele. Han sad apatisk ved det massive Bibliotheksbord og røg Cigaretter, medens hans Moder fra den anden Side deraf fulgte ham med et velvilligt, bekymret Blik.

For Enden af Bordet sad en høj, mørk Mand med Fuldskæg. Han var en absolut Modsætning til den sarte, kvindagtige Holger Werner. Hans Ansigt struttede af Sundhed og Rødmussethed, Skuldrene var brede, Hænderne store og arbejdshærdede.

Det var Proprietær Harald Graae fra «Vodskov».

Hans Træk tydede ikke paa udviklet Intelligens, men han saa ud til at være en praktisk Mand, der tog sin Fordel, hvor han fandt den, uden videre Skrupler. Han plirrede lidt med det ene Øje, hvad der af og til kunde give hans stillestaaende Ansigt et Anstrøg af Jovialitet og Humor, men den grove, lidt skæve Mund med de tykke Læber havde det Udtryk, som man ofte finder hos Hestehandlere, og som altid i et undertrykt Smil udsletter Forskellen mellem Spøg og Alvor, saa at man aldrig ved, hvor man har Manden.

Foruden disse tre sad i Bibliothekssalen paa Frydenlund gamle Werners Prokurator, en ældre Mand, der ikke rigtig syntes at forstaa, at enhver af hans Bevægelser fulgtes med største Utaalmodighed.

Endelig havde han faaet sine Papirer i Orden, og aabnet den store forseglede Konvolut, hvori Testamentet laa. Han begyndte at læse:

«— Jeg George Edmond David Werner tilkendegiver herved som min sidste Villie, at Alt, hvad jeg ejer og ejende vorder, deriblandt særlig Gaarden «Frydenlund» med Inventar, Besætning og øvrige tilhørende Appertinentier, skal tilhøre

min Brodersøn Holger Otto Werner som min Universalarving. Denne min sidste Villie har jeg tilkendegivet i Besiddelse af mine Sansers fulde Brug.

Frydenlund den 16de Maj 1884.

George Werner.»

Vi Undertegnede bevidne herved, at George Edmond David Werner har tilkendegivet Ovenstaaende som sin sidste Villie, medens han var i Besiddelse af alle sine Aandsevner og sine Sansers fulde Brug.

Til Vitterlighed:

Fritz Hall,
Prokurator.

Otto Lund,
Forvalter.

Der gik et lyst Smil hen over Fru Werners Ansigt. Hun saa over mod sin Søn, hvem Sagen syntes at være ganske uvedkommende, medens han dampede videre paa sin Cigaret. Proprietær Harald Graae forsøgte at se ligegyldig ud, men det lykkedes ham ikke fuldt ud.

Prokuratoren havde gjort en Pavse, medens han lagde Brillerne fra sig og pudsede sin Næse i et stort tærnet Lommetørklæde. Derefter satte han atter Brillerne paa og sagde i sin tørre, udeltagende Tone:

— Under Testamentet er der tilføjet en Efterskrift.

Fru Werner og Proprietær Harald Graae rettede sig atter i Sædet, medens Juristen fortsatte Læsningen:

— «Under 7de Juli 1888 har jeg gjort en Forandring i ovenstaaende Testamente, idet Forholdene og Forudsætningerne, under hvilke det er oprettet, væsentlig have forandret sig. Min Nevø Holger Werners Sundhedstilstand er i den forløbne Tid undergaaet saa mærkværdige Forandringer, at jeg ikke mener det formaalstjenligt at overdrage ham min Ejendom, som han næppe vil forstaa at forvalte, saa længe han befinder sig i sin nuværende Sløvhedstilstand, som sikkert kun et Ægteskab vil kunne bringe ham ud af. Jeg bestemmer derfor som min sidste Villie, at ovenstaaende under 16de Maj 1884 oprettede Testamente kun skal staa ved Magt, saafremt min Nevø Holger Werner maatte indgaa Ægteskab inden et Aar fra min Dødsdag at regne Klokken 12 om Middagen. Saafremt dette ikke maatte ske, indsættes Proprietær Harald Oluf Graae til «Vodskov» som min Universalarving, mod at han svarer Holger Werner 3000 Kroner aarlig, saalænge denne lever, og hans Moder Fru Elise Werner f. Brown 2000 Kroner aarlig

samt indrømmer hende lejefrit Ophold paa det saakaldte «Enkesæde» under «Frydenlund»s Gods, saa længe hun lever.

Denne min sidste Villie har jeg tilkendegivet i Besiddelse af mine Sansers fulde Brug.

Frydenlund den 7de Juli 1888.

George Werner.»

Vi Undertegnede bevidne herved, at George Edmond David Werner har gjort ovenstaaende Tilføjelse til sit Testamente i Besiddelse af sine Sansers fulde Brug, og, efter at det er oplæst for ham, har tilkendegivet det som sin sidste Villie.

Til Vitterlighed:

Fritz Hall,
Prokurator.

Fr. Jacobsen.
Forvalter.

Denne Gang var det Proprietær Harald Graae, der smilede, medens Fru Werner med Øjnene søgte sin Søn. Han sad ligesaa udeltagende som den første Gang, medens han sendte nogle store Røgskyer ud fra sin nytændte Cigaret.

— Hermed er Testamentet udtømt, sagde Prokuratoren og rejste sig halvt i Sædet. Jeg ved ikke, om de Tilstedeværende skulde ønske at faa det oplæst endnu en Gang eller selv ville have den Ulejlighed at gøre sig bekendt med det, i saa Fald ligger det fremme her.

Prokuratoren gjorde en Pavse.

Ingen af de Tilstedeværende sagde et Ord. De havde alle forstaaet, hvorledes Sagen forholdt sig. Den gamle Werner havde efter sin Død søgt at sætte det igennem, som det aldrig var lykkedes ham at realisere i levende Live.

Der blev en pinlig Tavshed, saa rejste Prokuratoren sig for at gaa, og Fru Werner opfyldte paa én Gang Høflighedens Former og befriede sig selv fra den trykkende Situation, idet hun fulgte ham ud. Hun ønskede ogsaa gerne at tale med ham i Enrum, inden hun paany skulde gøre sin Søn Forestillinger.

Holger Werner og Proprietær Harald Graae bleve alene tilbage i Bibliothekssalen. Den unge Mand sad stadig ganske ligegyldig i en magelig Stilling, medens Landmanden gik frem og tilbage paa Gulvet og af og til standsede for nervøst at tromme med Fingrene paa en af Ruderne.

Endelig gik han lige hen til Werner og lagde sin Haand paa hans Skulder:

— Jeg haaber ikke, Du er vred paa mig, Holger, sagde han.

— Vred paa Dig, hvorfor skulde jeg være det?

— Du kunde maaske tro, at jeg havde paavirket Onkel. Jeg har kun talt med ham én Gang

i Løbet af det sidste Aar, da han besøgte mig nogle Timer paa «Vodskov». Han gik rundt med mig i Marken og paa Gaarden. Han sagde et Par Gange: Bare Holger kunde faa Smag for Landbruget, saaledes som Du. Det er saa trist at se ham sidde og hænge inden fire Vægge, han, der før var saadan en rask Dreng. Hvad skal der blive af «Frydenlund», naar jeg dør, den Tanke piner mig ofte. Jeg søgte at slaa det hen og sagde, at Du jo endnu kunde forandre Dig. Jeg giver Dig mit Æresord paa, at jeg ikke paa nogen Maade søgte at vække Uvillie hos ham imod Dig.

— Jeg tror Dig saamænd gerne uden dit Æresord, hvad skal de højtidelige Forsikringer til. Jeg har jo ikke bebrejdet Dig noget.

— Der ligger dog en Bebrejdelse i din Tone.

— Saa? Det var i hvert Fald ikke min Mening. Jeg indrømmer gerne, at Du er langt bedre egnet til at drive Gaarden end jeg, og jeg er egentlig halvt glad ved at blive fri for dette Ansvar. «Frydenlund» vilde jo kun volde mig Bryderier. Med det Liv, jeg nu engang har vænnet mig til at føre, og som jeg befinder mig vel ved, kan jeg jo sagtens slaa mig igennem med det, som Du skal svare mig. Foreløbig bliver jeg selvfølgelig Aaret ud. Det Eneste, jeg gruer for, er den Dag, jeg skal flytte. Det er saadan en rædsom Ulejlighed.

— Hvis Du vil blive boende hos mig, er Du selvfølgelig en velset Gæst, skønt jeg rigtignok baade har Kone og Børn, men «Frydenlund» er jo endelig talt ikke min endnu, det kunde dog være, at Du kom paa andre Tanker.

— Og giftede mig? Nej, i den Retning tror jeg, Du kan være ganske sikker. Om et Aar er «Frydenlund» din, det kan Du vistnok roligt laane paa, hvis Du trænger til det.

— Ja, Tiderne ere saamænd vanskelige nok for Landmændene, sagde Harald Graae, der havde faaet formelig Elskværdighed i Stemmen. Men nu tror jeg, at jeg vil se mig lidt om paa Gaarden, det er snart længe siden, at jeg har været paa «Frydenlund».

— Vil Du ikke have en Cigaret, inden Du gaar.

— Tak, jeg har Pibe.

— Eller tage en Absinth?

— Nej tak, Du, saadan Gift drikker jeg aldrig. Farvel, Harald, saa tømmer jeg et Glas alene paa «Frydenlund»s ny Ejers Velgaaende, enten han saa kommer til at hedde Graae eller Werner.

— Han kommer nok til at hedde det Sidste.

— Mener Du? Det tror jeg nu ikke, men jeg er i alle Tilfælde formeget Spiller til at skulle

kaste Kortene ubeset. Paa Gensyn om ikke før, saa om et Aar.

Harald Graae gik, og Holger Werner tændte den fjortende Cigaret, medens han blundende lænede sig tilbage i den bløde Stol.

Der kom et Øjebliks Alvor over hans Træk. Saa lo han hen for sig og rystede paa Hovedet.

Kapitel II.

Fru Werner var flyttet ind paa Enkesædet for i Tide at have Alt parat den Dag, da Holger skulde bort fra «Frydenlund». Der var nu allerede gaaet et halvt Aar, siden den gamle Besidder døde, og endnu var der ikke indtraadt nogensomhelst Forandring i den unge Særlings Levevis. Hans Moder havde forgæves forsøgt at interessere ham for Egnens giftefærdige Damer. For første Gang i mange Aar var der bleven holdt Bal paa «Frydenlund», men den unge Herre havde ikke saameget som vist sig, da Dansen begyndte, og da hele Omegnen kendte Testamentbestemmelsen, var denne Fest bleven til en fuldstændig Fabel, saa at Fru Werner ikke vovede at gentage Experimentet. Ingen af de unge Piger turde paa Grund af de gensidige Stiklerier mere gaa med til et saadant «Fiskeribal», som et vittigt Hoved havde døbt den afholdte Festivitet.

Iøvrigt var der bleven ganske hyggeligt paa

«Enkesædet», der nærmest var en Villa med en lille Smule Jord og Plads til et Par Heste og en Vogn. Bygningen laa kun ti Minutters Vej fra Hovedgaarden inde under Skovbakkerne, og bagved den var der en dejlig stor Have med Fiskedam, hvor Andemaden flød tykt ud under Skræpperne, og de vilde Roser hang i tæt Klynge over Verandaen, medens Ukrudtet voxede alenhøjt i Gangene. Haven var i de sidste Aar bleven fuldstændig forsømt. Nu blev den gruset og afstukket, samtidig med at alle Udbygningerne bleve pudsede op.

Helge Foss boede stadig paa «Frydenlund» sammen med den unge Werner. Han kom hver Dag ned paa Enkesædet og aflagde Beretning. Den var stadig den samme, thi Livet paa Gaarden gik vedblivende saa regelmæssigt som et Urværk. Iøvrigt havde han meddelt Fru Werner, at han vilde tage tilbage til Kjøbenhavn, saasnart Terminaaret var udløbet, da han jo havde vist sig overflødig og ude af Stand til at fremkalde nogen Forandring til det Bedre.

Fru Werner søgte at holde paa ham. Hun frygtede for, at Sønnens Særhed skulde udvikle sig yderligere, naar han blev helt alene, og maaske gaa over til en Art Sindssyge, men Helge Foss holdt fast ved sit, vistnok nærmest fordi han kedede

sig og længtes tilbage til Hovedstaden, hvor han som Journalist og Forfatter førte et ganske behageligt Liv med smaa Indtægter og mange Fornøjelser.

Saaledes gik Tiden sin ensformige Gang, og man kom ud paa Sommeren.

Junisolen straalede over «Frydenlund»s Marker og Enge, Fuglene sang i Skoven og Leen paa Marken, Naturen lokkede Alle ud i sit friske Skød, men Holger Werner modstod Fristelsen og begreb ikke, hvorledes Folk gad springe omkring derude i saadan en Varme.

Den skæbnesvangre Time rykkede imidlertid nærmere med Kæmpeskridt.

Gamle Werner var død den 30te September 1888, og inden Aarsdagen derefter Middag Kl. 12 skulde hans Brodersøn være gift eller rømme Ejendommen.

Helge Foss gjorde ham ofte Forestillinger og prøvede paa at forklare ham, at der maaske vilde komme en Dag, da han vilde fortryde at have ladet Lykkens Fugl flyve sig af Haanden, medens han havde den fat. Men Holger Werner hørte kun paa ham med et Smil og bad ham passe sine Kort. Thi Whistspillet og Kabalerne var stadig den eneste Underholdning, der kunde adsprede Eneboeren paa «Frydenlund».

Hver paa sin Side af Spillebordet — Holger Werner med en Cigaret, Helge Foss med en Langpibe — sad de to Venner en sen Juniaften og tog sig en Whist med to Blinde. Holger Werner var fuldstændig optaget af Spillet, medens den Anden af og til undertrykte en let Gaben.

Udenfor samlede Skyerne sig og droge i tætte Flokke over Himmelen, der var mørk og oprørt som et Hav, der væltede sine Bølger forbi den matglinsende Maane, som endnu af og til kunde slaa Hul i Masserne. Skyerne slæbte tungt paa Regnvandet, der draabevis begyndte at sive ud, indtil den flyvende Sæk pludselig brast med et Brag og spredte sig i et pladskende Styrtebad over Jorden. De hvide Lyn sved knittrende gennem Vandene og rystede Luften i et buldrende, langtfaldende Tordendrøn.

Helge Foss saa flere Gange ud mod det imponerende Naturoprør, der syntes at maatte vække ethvert Menneske til Eftertanke, medens Holger Werner ufravendt betragtede Kortene.

Luften svaledes, en behagelig Kølighed trak udefra ind i det lumre Værelse. Lynene kom hyppigere, og Skraldene hurtigere efter. Nu var Uvejret ganske nær. Pludselig lød et Brag, der var forskelligt fra alle de andre. Det skar Luften

som en Kæmpesav med en underlig skrattende, hvæsende Lyd, saa gik det over til hoppende Bump, som overvandtes en genstridig Modstand, og endelig endte det i en lang befriende Rullen, der gik i mange Gange gentagne Drøn bagved hinanden.

Helge Foss rejste sig og lagde Kortene paa Bordet. Han var lidt bleg og sagde kun de Ord:

— Det slog ned.

— Hvor?

— Her i Gaarden, det er jeg vis paa.

— Tror Du? Saa faar vi det saamænd nok at vide.

Helge Foss betragtede ham ærgerlig. Han havde en hidsig Bemærkning paa Læberne, men betvang sig. Ligesom han var naaet hen til Vinduet, hørte man Smækken med Døre og Træskoklapren nede i Gaarden.

Uroen steg, Lænkehunden gøede, og Hestene sparkede inde i Stalden. Pludselig lød Raabet:

— Brand! Brand!

Man hørte Skrig, Skænderi og Kommandoraab.

Helge Foss løb gennem Værelset ned ad Trapperne, greb en lille Cyklehue, der hang paa Knagerækken i Vestibulen, og løb ud i Gaarden.

Der var et hidsig Klammeri mellem Karlene

om, hvor Nøglen til Sprøjtehuset fandtes. Nogle søgte omkring, medens Andre prøvede paa at sprænge Døren. Forvalteren kom til i lange Støvler og med Stok i Haanden. Han saa gnaven ud efter lige at være bleven vækket ovenpaa Dagens Anstrængelser.

Det rødlige Skær, der begyndte at falde ud gennem Vinduerne i den ene Sidefløj, hvor Tjenerskabet havde Bolig, og hvor Mejeriet laa, elektriserede imidlertid Alle; Sprøjten kom frem og raslede tungt over Brostenene. Slangen blev lagt ned til Graven, medens alle Mand tog fat. Vandet sprang i Straaler frem allevegne fra den knastørre Gummi, saa at der næsten intet var tilbage, naar det naaede op til Straalerøret.

De lange Stiger og Hager bleve revne ned af deres Kroge, hvor de helt var rustede fast i Aarenes Løb. Hestene bleve spændte for Sluffer, paa hvilke der laa Tønder og smaa Ølankere. Det gik hurtigt nok. Man foer afsted, fyldte Vand i og foer tilbage, som om Ilden sad i Hestenes Bag; men Tønden gjorde saa svære Hop under Kørslen, at det meste Vand var ude af den igen, naar man naaede Brandstedet. Drengene hentede Vand i smaa malede Spande; saa snart de kom med det, var der en ældre tjenstvillig Haand, der tog det fra dem og kastede det op mod Huset eller ind

ad Vinduerne, men det naaede sjældent længere end til at ødelægge de Genstande, som Ild og Røg endnu ikke havde faaet Bugt med.

Imidlertid bredte Flammerne sig indenfor. Til Tider var der ganske mørkt, saa at man slet ikke kunde se, hvor Ilden var, men af og til brød den pludselig frem med en rød, sodet Tunge, der stak ud af Røgen for atter at kvæles i den.

Saa hørte man et klingrende Fald af Glas mod Stenbroen. Varmen havde sprængt Ruderne, Ilden havde faaet Luft og stod i klar, lysende Lue ud mellem Sprosserne. Et Flammebundt straalede ud af Muren og slikkede skraat op ad Væggen, indtil alt det gamle Træværk var fortæret. Saa opgaves Ødelæggelsesværket af Mangel paa Næring, et gabende sort Hul med smaa Gløder i Kanten blev tilbage, og Ilden sprang videre til det næste Vindu.

Ude paa Pladsen stod Sofaer, Borde, Sengklæder, Kommoder og Gud véd hvad, hulter til bulter. Det meste var ødelagt under Transporten og kunde ligesaa gerne være brændt, saameget mere som Regnen stadig piskede ned. Men alle disse Mennesker, der stod her, følte en ubestemt Trang til at gøre Et eller Andet, selv om det var aldrig saa resultatløst.

Efterhaanden blev der dog mere System i Ar-

bejdet. Man opgav næsten helt Slukningen og samlede hele Kraften paa Nedbrydningen, for at Ilden ikke skulde forplante sig til Hovedbygningen. Sprøjten havde helt nægtet at gøre Tjeneste. Der kom ikke det mindste Vand gennem Sugerøret, det tabtes altsammen paa Vejen og flød ud i Gaarden, hvor alting sejlede.

Det saa ud, som om det skulde lykkes at begrænse Ilden, der nu var ved at dø hen. Men lidt efter lidt holdt Regnen op, og det begyndte at blæse. Luerne sloge atter i Vejret og strakte sig graadigt over mod Hovedbygningen, der allerede begyndte at sværtes sort, medens det hist og her lyste som St. Hansorme i Træværket om de rødspejlede Ruder. Faren var overhængende. Hele «Frydenlund» kunde let gaa op i Flammer.

Saa hørte man langt borte paa Vejen en stærk rumlende Lyd, og et Øjeblik efter svingede Sprøjten fra Nabogaarden «Sofiero» ind i Gaarden og skurrede over Stenbroen. Den hilstes med stormende Hurraraab og gik strax i Gang. Det blev noget Andet. Den flunkende nye Maskine arbejdede med taktfaste Stempelslag, sugede i dybe Drag Vandet fra Graven og styrtede det ind i de arrigt knittrende Flammer, der rundt omkring slukkedes i en sydende, sjaskende Lyd.

Man havde arbejdet en Times Tid og begyndte

at blive Herre over Ilden, der endnu ulmede i Grunden, parat til at bryde løs, hvis den ikke stadig dængedes over med Væde.

Helge Foss, der uafbrudt havde været beskæftiget ved Pumpen og ikke havde haft Øje for Andet end Ilden, saa pludselig Holger Werner dukke frem. Den unge Godsejer, der var bleven allarmeret ved Meddelelsen om, at Hovedbygningen var i Fare, havde genvundet hele sin Flegma nu, da Frygten var overstaaet. Han havde fundet sig en tør Plads og stod med begge Hænderne i Sidelommerne og Cigaret i Munden, medens han betragtede Slukningsarbejdet.

En af Folkene paa «Sofiero», der kendte ham, og som i sin brede Jovialitet sikkert ærgrede sig over at se den unge Werner staa saa blaseret, medens der arbejdedes for ham af Fremmede, lettede paa Hatten og sagde:

— Herren vil vel ikke tage et lille Tag med her, mens jeg gaar et Øjeblik.

— I er jo Folk nok, sagde Werner, nu er det jo næsten slukket.

Manden fra «Sofiero» vendte sig om med en Grimase og sagde saa højt, at de Alle kunde høre det:

— Det er s'gu den mærkeligste Ejer, jeg har set. Han staar og ryger Cigaretter, mens hans

Gaard brænder, og lader os Andre arbejde, uden at vi hverken faar vaadt eller tørt. Naa, lad os saa tage fat igen, Folkens, pøj!

Der gik en dyb Rødme over Holger Werners Ansigt. Han kastede uvilkaarlig Cigaretten ud i Gaarden, hvor den slukkedes, og sagde, idet han gik et Skridt frem:

— Hvad var det, jeg skulde gøre.

Manden fra «Sofiero» blev helt flov.

— Det behøves saamænd ikke, Hr. Werner.

— Jo vist saa, og han tilføjede, idet han opdagede Helge Foss, vil Du være saa venlig at faa fat i Forvalteren og sige til ham, at Folkene selvfølgelig skal have alt det Øl, de vil drikke. Hvis der ikke er nok, er der Vin i Kælderen.

— Saadan var det ikke ment, Hr. Werner, sagde Manden fra «Sofiero» undskyldende.

Holger Werner gjorde en afværgende Haandbevægelse. Da han greb fat i Stangen og begyndte at pumpe med, tog den store, godmodige Mand fra Nabogaarden Hatten af og raabte:

— Hr. Werner længe leve!

Alle de Andre stemmede i med, medens Helge Foss skyndte sig at udrette sit Ærinde. Holger Werner blev staaende ved Pumpen i to Timer trods alle Forsikringer om, at det nu var nok. Han havde faaet den Stædiges Energi og vilde

ikke holde op. Hans ellers saa blege Ansigt blussede, og Sveden trillede i store, smudsige Draaber ned over hans fine, stuesarte Hud.

Det var begyndt at blive Morgen. Fru Werner, der ængstelig havde ledt efter sin Søn, og som mindst ventede at finde ham paa denne Plads, kom gaaende over Gaarden med Proprietæren fra Vodskov, der var kommet ridende i fuldt Firspring ved Efterretningen om Branden. Han var i lange Støvler og Ridepisk og uddelte Ordrer til højre og venstre, medens Forvalteren skævede hen til den unge Werner, hvem Fætteren ikke havde opdaget.

Holger traadte frem mellem Folkene. Proprietær Harald Graae blev synlig forlegen, da han saa ham.

— Lad mig nu faa Lov til at raade selv, Harald, i den korte Tid, jeg har tilbage. Endnu er «Frydenlund» jo dog min.

— Gudbevares, jeg vilde jo bare hjælpe Dig, sagde Graae flov. Det faldt mig ikke ind, at Du var her.

Fru Werner betragtede sin Søn med straalende Øjne. Det var første Gang, hun havde set ham i Affekt i mange Aar. Skulde det være Begyndelsen til, at et nyt Liv begyndte.

— Jeg er træt, sagde Werner til Forvalteren.

Om et Par Timer kommer jeg ned og giver Dem Besked.

Moderen klappede ham paa Kinden:

— Sov rigtig godt, min Dreng. Hvor varm og anstrængt Du dog er!

Holger hilste flygtigt paa Fætteren, der saa prøvende efter ham. Han havde samme Anelse som Fru Werner, men han imødesaa en Forandring med andre Følelser end hun.

De To skiltes hver med sine Tanker.

Fru Werner sendte Bud op til Helge Foss om at komme ned paa Enkesædet, saasnart han kunde.

Proprietær Harald Graae gik omkring paa Brandstedet og undersøgte Skaden.

Folkene havde taget Hvil. Det røg nu kun ud af de tætte Masser af Sten og Bjælker, mellem hvilke et Par sværtede, truende Mure og en høj Skorsten ragede i Vejret.

Der var ikke sket stor Ulykke. Hvad der var brændt, maatte næsten helst brænde, hvis der da ellers var sørget for, at det var nogenlunde ordenligt assureret; thi Mejeriet havde altid været baade gammelt og daarligt.

Imidlertid ventede man paa den unge Herre, der havde lovet at komme tilbage. Brandforhøret skulde optages, og Rydningsarbejdet fuldendes.

Der var meget at tage vare paa. Men Holger Werner kom ikke trods gentagne Bud.

Saa tog Proprietær Graae Kommandoen med lettet Sind. Det havde altsaa kun været en pludselig Opblussen af Livsaanderne.

Op paa Dagen mødte Helge Foss hos Fru Werner paa Enkesædet.

Hvad han havde at meddele bestyrkede ikke det Haab, som den unge Godsejers Moder var begyndt at nære. Efterat Holger Werner var kommet op til sig selv, havde han været i en noget opreven og nervøs Sindsstemning. Blodet var kommet i Cirkulation under Nattens Arbejde, han havde faaet en vis Overfladeenergi ligesom den, man kan finde hos berusede Folk. Men efterat han havde sovet nogle Timer, havde han atter vist sig afslappet og apatisk som ellers og havde svaret de Bud, der vare blevne sendte op til ham, at det kunde de tale med Forvalteren om. Han ønskede ikke at blande sig i Gaardens Drift de faa Maaneder, der endnu vare tilbage. Om Proprietær Graae ønskede at overtage Kommandoen, havde han ikke Noget derimod, hvis det kunde more ham.

Fru Werner hørte nedslaaet paa Helge Foss' Beretning.

— De tror altsaa ikke, at denne Nats Begivenheder har sat noget Spor?

— Ja Frue, jeg ved ikke rigtig, hvad jeg skal sige. Holgers Særhed er jo saa gammel og indgroet, at den ikke ladér sig ryste af paa et Par Timer. Da jeg gik fra ham, var han begyndt at lægge Kabaler som sædvanlig, men der var ikke den absolute Ro over ham, som ellers er almindelig, naar han faar Kort i Hænderne. Flere Gange rejste han sig og spadserede op og ned ad Gulvet. Det er, som om Dønningerne endnu gaar i ham, der er en ubestemt Trang efter Bevægelse ovenpaa den lange Stillesidden, men den kan endnu ikke finde sin Yttringsmaade. Jeg tør selvfølgelig ikke give Dem noget Haab, men med det Kendskab, jeg har til Holgers Karakter og den psykologiske Iagttagelsesevne, jeg raader over, tror jeg, at der er én om end meget tvivlsom Mulighed for, at denne Dag kan blive kritisk.

— Hvis det virkelig er Tilfældet, sagde Fru Werner, saa maa De hellere gaa op paa Gaarden i Stedet for at sidde her. Kan vi blot faa Holger til at ryste Støvet af sig for nogle Dage og lokke ham ud af hans indolente Tilstand, tror jeg, at der allerede er meget vundet. Hans Natur har aldrig været usund, han er stærk, saasnart han vil bruge sine Kræfter, hans Sygdom er aandelig, ikke legemlig.

— Det er ogsaa min Anskuelse, svarede Helge Foss.

— Gaa saa, og gid det maa føre til et godt Resultat. Jeg stoler paa Dem, som en Ven af min Søn og af Huset i det Hele. Skulde De kunne gøre noget til, at der indtraadte en Forandring, vil De altid kunne regne paa min Taknemlighed.

Helge Foss bukkede og forlod Enkesædet.

Han gik op paa Hovedgaarden, forbi Brandstedet, hvor Proprietær Graae hersede med Folkene. Han traf Holger Werner i hans Værelse. Den unge Godsejer gik frem og tilbage, medens Kortene laa i Uorden midt paa Bordet. Den sædvanlige Situation var altsaa endnu ikke ændret.

Helge Foss satte sig i en Lænestol. Han vidste endnu ikke rigtig, hvorledes han skulde gribe Sagen an.

Der blev en lang Pavse, medens Holger Werner vedblev at gaa op og ned ad Gulvet.

— Har Du læst Bladene idag, spurgte han pludseligt.

— Nej, det har jeg oprigtig talt ikke haft Tid til eller tænkt paa.

— Saa véd Du ikke, om der er noget Nyt?

— Nej, svarede Foss, der ellers plejede at gaa Aviserne igennem og fortælle Vennen, hvad Nyt der var i dem.

Holger Werner gik mod Sædvane selv ind i Bibliotheksværelset og tog Posten, der havde ligget fremme siden Middag, uden at Nogen under Dagens Forvirring havde tænkt paa den. Han tændte sig en frisk Cigaret og satte sig til at læse.

Helge Foss iagttog ham skarpt. Han mærkede, at Vennen stadig var en Anden, end han plejede at være.

Holger Werner vedblev at puste den ene store Tobakssky efter den anden fra sig, medens han læste Blad efter Blad. Saa rejste han sig med et Sæt og sagde:

— Hvornaar gaar Toget mod Syd?

Helge Foss saa i det lokale Blad og sagde: Klokken syv og ti Minutter.

— Saa er der Tid nok til at naa det. Jeg vil se ham!

— Hvem?

— Det kan jo være Dig ligegyldigt. Bed Kusken om at spænde for. Vi tager afsted med det samme.

I et Nu var Helge Foss ude af Døren. Han sprang op paa sin Cykle, der stod nede i Vestibulen og foer i susende Fart ud af Gaarden over mod Enkesædet, efterat have givet Kusken Ordre.

Han havde næsten helt tabt Vejret, da han sprang af.

— Nu vil han afsted, sagde han.

— Hvorhen, spurgte Fru Werner, hvis Kinder brændte.

— Det véd jeg ikke, svarede Helge Foss. Han har ladet mig bestille Vognen for Døren. Han vil tage med Sydtoget, hvor langt eller hvor hen, det har jeg ingen Anelse om, men kommer vi først ud, er allerede meget vundet. Han maa have bidt sig fast i en eller anden fix Idé, medens han læste Bladene, men det gælder om at benytte Øjeblikket, medens det er der.

Fru Werner gik hurtig hen til det gammeldags Chatol, der stod i Stuen og trak en Skuffe ud.

— Her er foreløbig fem Hundrede Kroner, sagde hun og rakte Helge Foss en Bunke Sedler. Telegrafér blot, naar De skal bruge mere.

Han sprang op paa Cyklen og kørte tilbage. Vognen var allerede forspændt og i Færd med at køre op for Døren. Kusken straalede formelig af Stolthed. Det var første Gang, han skulde befordre sin unge Herre i alle de Aar, han havde tjent paa Gaarden.

Helge Foss løb op ad Trapperne og kastede nogle Nødvendighedsgenstande i en lille Haandkuffert. Da han kom ind til Werner, stod denne og indstregede noget med blaat Blyant i et Blad, som han puttede i Lommen.

— Er Du færdig, spurgte Helge Foss.

— Ja, det nødvendigste har jeg, sagde Holger Werner; Resten kan vi jo købe paa Vejen.

At de havde Penge nok syntes at forekomme ham som den naturligste Ting af Verden, vant som han var til aldrig at savne noget.

Tjeneren kom og tog deres Bagage.

Da de vare komne lidt ned ad Trapperne, standsede Holger Werner pludselig og sagde:

— Mon det alligevel ikke bliver for langt.

Helge Foss forstod, at det i dette Øjeblik var mest praktisk ikke at sige ham imod, og sagde:

— Ja, det kan gerne være.

Holger Werner betragtede ham skarpt og sagde med en pludselig frembrydende Energi:

— Jeg vil se ham.

Saa gik de ned ad Trapperne og ind i den ventende Vogn, der et Sekund efter rullede over Gaardens Stenbro.

— Hvem var det, der kørte, spurgte Proprietær Graae, der stadig var i Gang med Folkene.

— Det var den unge Herre og Kandidaten, svarede en af dem.

Fru Werner, der havde villet overtyde sig om, hvorledes Sagen udviklede sig, kom i det samme gaaende ind i Gaarden.

— Véd De, at Deres Søn er kørt, busede det ud af Proprietæren.

— Ja, svarede Fruen kort.

— Men forstaar De da ikke, hvad De udsætter ham for. Hvad kan der ikke passere med et upraktisk Menneske som han, der første Gang er udenfor sin Families Varetægt!

— Kandidat Foss er jo med.

— Snak, det giver jeg ikke noget for; han er meget mere uerfaren end Holger selv. Det forekommer mig at være ganske uforsvarligt af os at lade dem tage afsted paa egen Haand. Bedst var det sikkert, om vi forsøgte at standse dem.

— Lad De bare de unge Mennesker passe sig selv, sagde Fru Werner paa sin ejendommelige smilende, affejende Maade.

En halv Times Tid senere lod Proprietær Graae sin Hest sadle og red over til Vodskov optagen af mange forskellige Tanker.

Fru Werner sad i sin Søns Værelse. For første Gang i mange Aar var det tomt. Vilde lysere Tider vende tilbage, naar dets Beboer kom igen?

Men ud ad Landevejen mod Stationen rullede Wienervognen med Holger Werner og Helge Foss. Ingen af dem sagde et Ord, medens Hjulene arbejdede under dem.

Den unge Godsejer havde lagt Benene op paa Bagsædet og lænet sig mageligt tilbage, medens

Cigaretilden stadigt lyste mellem hans Tænder. Hvorhen Rejsen gjaldt, anede hans Ledsager ikke, og det kunde i og for sig ogsaa være ligegyldigt, blot man kom bort til nye Egne og nye Indtryk, der kunde virke oplivende og forfriskende paa den syge Sjæl, der nu i saa mange Aar havde været indestængt som en Plante i Drivhus, og som et pludseligt Lune atter havde drevet ud i Guds frie, friske Natur.

Præcis Klokken syv svingede de op foran Banegaarden.

Kapitel III.

Holger Werner og Helge Foss vare naaede til Berlin. De havde gjort Turen i ét Træk, og den havde været anstrengende nok. Paa den unge Kjøbenhavner virkede de nye Omgivelser i høj Grad oplivende, han var henrykt ved at mærke Hjulene bruse under sig og i pilsnar Fart føre ham ud paa uanede Eventyr; thi denne Rejse var ikke en almindelig Turistudflugt. Endnu havde han ikke Begreb om, hvorhen Turen gik: muligvis omkring Jorden, muligvis tilbage til Danmark med næste Tog.

Paa Holger Werner havde den raske Bevægelse højst forskellig Virkning. Som oftest sad han stille i Kupéhjørnet og stirrede hen for sig med Cigaretten i Munden. Af og til kunde der imidlertid gaa en Lysning over hans Ansigt. Et kort Øjeblik vaagnede Interessen hos ham, medens han betragtede de forbiflyvende Landskaber, saa faldt han atter tilbage til sin tidligere Utilgænge-

lighed, medens en feberagtig Rødme nu og da blussede op paa hans sarte, hvide Kinder. Om Rejsens Maal havde han ikke talt et Ord; han syntes næsten at have glemt det, men ligesom han tidligere ikke havde haft Energi til at sætte sig i Bevægelse, havde han nu ogsaa tabt den, naar det gjaldt at standse. Han var Inertiens lydige Redskab.

Da de var naaede til Berlin, havde Helge Foss gjort Vennen opmærksom paa, at Billetten foreløbig ikke gjaldt længere.

— Saa maa vi vel tage ind paa et Hotel, svarede Holger Werner ligegyldigt.

Hans Rejsekammerat spurgte ikke om mere. Han ansaa det ogsaa for heldigst, at den unge Godsejer fik lidt Hvile efter den forcerede Tur, der helt syntes at have afslappet ham. Saa tog de paa Banegaarden en Vogn og kørte til «Central-Hotellet». De spiste i Tavshed; Werner gabede Gang efter Gang og ønskede at komme til Ro.

Der blev anvist dem to Værelser ved Siden af hinanden, og næppe en halv Time senere var den unge Godsejer i Seng og sov tungt og trygt.

Helge Foss sad alene i det uhyggelige Hotelværelse, hvor Alt var saa tomt og bart til Trods for den tilsyneladende Komfort. For ham havde Rejsen været Absinth; han var opægget, med Uro

i Blodet og Lyst til at se det Nye, der udfoldede sig omkring ham. Ofte havde hans Tanker med Vellyst kredset om den Mulighed, at han en Gang kunde komme til at rejse, nu var det endelig sket og nu skulde han sidde roligt her ved et enkelt Lys, det kunde han da ligesaa godt gøre et andet Sted.

Men han turde ikke forlade Vennen. Man vidste aldrig, hvad der kunde ske, og han var jo med for at passe paa ham. Men han var dog ikke engageret som Amme!

Han sad lidt og stirrede ind i Flammen, medens han distræt pillede ved den glødende Tande, saa rejste han sig, lukkede sagte Døren ind til Vennens Værelse og ringede paa Opvarteren.

Det varede kun et Øjeblik, saa viste der sig en bukkende Kellner i Døren.

— Er der ikke et Sted her i Nærheden, hvor man kan gaa hen, og hvor De kan faa fat paa mig, dersom der skulde ske Noget?

— Jo, der er en stor Varieté her i Hotellet.

— Her, spurgte Helge Foss forbavset.

— Vèd Herren ikke, at den store lukkede Gaard er den bekendte Variété «Wintergarten»?

Nu erindrede Helge Foss, at han havde hørt Artisterne omtale det, men i Øjeblikket havde han rent glemt det.

— Det er fortræffeligt, saa gaar jeg derned og tager en Billet til Parkettet.

— Herrens Værelsenøgle giver Adgang.

— Saa meget desto bedre. De kan altsaa nok finde mig. Sé et Par Gange i Aftenens Løb herind, og hvis der skulde være noget i Vejen, saa lad mig det vide. Min Ven er ikke rigtig vel.

— Javel Herre, sagde Opvarteren og vedblev at bukke, da Helge Foss trykkede ham et Tremarksstykke i Haanden.

Glad over at have faaet Alt ordnet saa godt, sprang Helge Foss ned ad de brede, tæppebelagte Trapper og traadte ind i den store Variété, hvis vældige Rum næsten var helt fyldt. En tæt Tobaksrøg indhyllede alle de øldrikkende Gæster og Artisterne, der optraadte paa en stor Tribune midt i Lokalet. Han kastede et Blik paa Programmet, det morede ham at se, at han kendte flere af Numrene fra Kjøbenhavn ligesaa vel som dem, der udførte dem, thi Artisterne ere i Reglen gode Bekendte med de yngste Journalister, hvis første Opgave ved et Blad ofte er at anmelde Variéteerne.

Paa lette Naturer som Helges virker en Rejses Højtryk i Reglen velvilligt, og naar man sidder alene i det store Fremmede, føler man Glæde ved et kendt Ansigt, selv om man i øvrigt ikke under

andre Omstændigheder vilde sætte videre Pris paa dets Ejermands Selskab. Derfor er Rejsebekendtskaber saa farlige!

Følgen blev i dette Tilfælde, at Helge Foss strax med en ualmindelig Varme hilste paa en stærktbygget Mand med ganske tætklippet Haar, i hvilket der foroven var en luvslidt Plet. Han havde store, hvide Tænder i det glatbarberede Ansigt og underlig udtryksløse, sorte Øjne. Det var Klovnen To-To, hvis Specialitet var at være Hovedekvilibrist og Springer. Hans borgerlige Navn var Mr. Watson. Han gav sig ud for Amerikaner, skønt han var født i Hamborg, og havde i Kjøbenhavn ikke haft det bedste Ry paa sig, fordi han med stor Brutalitet pryglede sin lille Læredreng, der rystede for ham. Mod Alle, hvem han mente at kunne have Fordel af, var han i øvrigt indladende og venlig indtil Sledskhed, ret en Type paa Artisten i hans uheldigste Skikkelse.

Med tilsyneladende Glæde trykkede Mr. Watson da ogsaa Journalistens Haand, saasnart han modtog hans Kort, og spurgte med den største Interesse til sin gamle Direktør i Kjøbenhavn, hvordan det gik ham, og om Helge Foss ikke kunde faa en lille Notits ind i Bladene om, at han selv gjorde stor Lykke her i «Wintergarten» som Knock-about.

Da Artisten hørte, at Helge Foss ikke mere arbejdede ved Bladene, kølnedes hans Interesse kendeligt, men vaagnede igen, da Journalisten fortalte ham, at han snart agtede at vende tilbage til Kjøbenhavn for at optage sin gamle Virksomhed, og samtidig inviterede ham paa en Forfriskning.

Medens de med et halvt Øje fulgte Præstationerne paa Scenen, kom de snart i en ivrig Samtale, der pludselig afbrødes ved, at en Kellner bankede Journalisten paa Skulderen og førte en hviskende Samtale med ham.

Helge Foss brød strax op med en Undskyldning til den Fremmede og forsvandt hurtigt. Han skyndte sig op ad Trapperne til sit Værelse. Inde hos Holger Werner var der tændt Lys.

Den unge Godsejer var vaagnet og laa med feberglødende Kinder, over hvilke Blodet jagede som Skyer i røde Skjolder. Hans Øjne skinnede, og han betragtede Vennen stift. Det syntes, som om han kun dunkelt erindrede ham. Han bad om Vand. Ordene vare fornuftige og sammenhængende, saa slog Tanken pludselig Klik, og det var umuligt at finde Mening i de afbrudte Ytringer. Længe ad Gangen laa han ganske stille, klagede saa over Varme og kastede sig uroligt frem og tilbage i Sengen, medens han vendte Tæpper og Hovedpude for at finde det køligste Sted.

Helge Foss stod bekymret og raadvild. Hvad skulde han gøre? Hvis nu Vennen blev rigtig syg, hvis han døde! Alt antog kæmpemæssige Dimensioner for hans Tanker i den første Forskrækkelse. Det varede dog ikke længe før han blev roligere og ringede paa Opvarteren for at faa sendt Bud efter en Læge.

Nervøst gik han op og ned ad Gulvet. Ventetiden forekom ham som en Evighed, og Tankerne stormede ind paa ham, medens han hørte Holger Werner stønne og give sig i et væk. Endelig kom Doktoren, han følte den Syges Puls, fik redt op under ham og skrev en Recept.

Helge Foss gik med Lægen ind i det andet Værelse. Det var umuligt endnu at sige Noget. Patienten havde stærk Feber. Det kunde være, at det kun var Overanstrængelse, men maaske stod der en Sygdom i Kroppen paa ham. I hvert Fald var det bedst, at der blev vaaget ved Sengen Natten over og sendt Bud, hvis der skulde ske Noget.

Helge Foss flyttede en Lænestol hen til Lejet, stillede Lysene, saa at de ikke kunde skære den Syge i Øjnene, og satte sig til Ro. Han sad saaledes i timevis i denne enerverende, sindsoprivende Tilstand, i hvilken man med Uvished i Sindet vaager hos en Syg uden egentlig at

kunne hjælpe ham, med Fornemmelse af at være overflødig og dog uden at turde røre sig af Stedet, uden at føle Sult eller Tørst, kun lyttende til den sagte Jamren, hvis Falden dulmer En i Blund, og hvis Stigen atter river En op med et Ryk.

Saaledes gik Natten, uden at der indtraadte nogen Forandring. Ud paa Morgenstunden faldt Patienten i Søvn efter at have faaet sin Medicin for tredie Gang, og medens Junisolen varmt og straalende skinnede ind ad Vinduerne, rejste Helge Foss sig kuldegysende, stiv i alle Lemmer, som om han var mørbanket.

Dagen igennem laa Holger Werner hen. Han vilde Intet spise, og Doktoren var stadig ikke klar over, hvad han fejlede. Han frygtede, at det mulig kunde blive til Tyfus.

I Hotellet var man højst urolig, det var ingen Spøg at have en Gæst, der maaske kunde bringe en saa smitsom Sygdom ind i Huset, og man trængte stærkt paa for at faa den unge Dansker bragt paa et Hospital. Helge Foss bad indstændigt om, at man vilde lade hans Ven blive Natten over og ikke lade ham flytte i Mulm og Mørke. Saa fik Holger Werner da efter mange Ophævelser Lov til at opholde sig i Hotellet indtil næste Dags Middag, men det var ogsaa yderste Termin, der-

som der ikke til den Tid var indtraadt nogen Bedring.

Det blev en endnu værre Nat end den foregaaende. Klokken 12 var Feberen paa sit højeste, og Helge Foss maatte sende Bud efter Lægen. Den Syge fantaserede stærkt og var næsten ikke til at styre. Han slog og sparkede og raabte uafbrudt:

— Jeg vil se ham, jeg vil se ham!

Journalisten var fortvivlet, men Lægen trøstede ham.

— Jeg tror, det Værste er overstaaet; Krisen er forbi, Feberen er taget af, det er næppe Vildelse. Der er Et eller Andet, der arbejder i Hjernen paa ham, og som skal tilfredsstilles, men vi maa først og fremmest vide, hvad det er.

Han udspurgte nøje Helge Foss om Alt, hvad der var gaaet forud for Rejsen, og denne forklarede ham Vennens besynderlige Tilstand og de ejendommelige Omstændigheder, under hvilke de vare tagne afsted.

— Kan De ikke tænke Dem, hvad det er for en fix Idé, der har faaet ham til at rejse, spurgte Lægen.

Helge Foss tænkte sig længe om. Pludselig slog en Tanke ned i ham. Han rejste sig hurtigt op og begyndte at endevende sin Vens Overfrakke.

Han var kommen til at mindes det Blad, i hvilket han havde set Holger Werner gøre en Indstregning med blaat Blyant.

— Her er den, udbrød han og trak en Avis ud af Lommen. Han fandt hurtigt det indstregede Sted. Det var en ganske lille Meddelelse af dem, som Bladene fylde deres Smaatryksrubrikker med, og den lød saaledes:

«Tretten Trumfer. I Potsdam skete forleden ved et Spilleparti det mærkelige Tilfælde, at en Mand fik tretten Trumfer i Whist. Manden er født den trettende i en Maaned, og det er trettende Gang i tretten Aar, at dette sjældne Spil er falden i hans Lod. Han er i Øjeblikket Potsdams største Mærkværdighed, og Kejseren har ladet ham komme til Berlin, da han ønskede at se ham.»

Da Lægen havde faaet Nyheden oversat, lo han og sagde:

— Naa, Deres Blade bruge ogsaa den Slags Krøniker. Saa er der vel ikke andet for, end at jeg agerer Potsdammer-Manden. Han ringede paa Kellneren og bestilte et Spil Kort. Saa tog han tretten Kort i Hjærter og gik hen til den Syges Seng. Patienten laa stadig med skinnende Øjne og mumlede: Jeg vil se ham, jeg vil se ham!

— Her er han, sagde Helge Foss, der var fulgt efter, og som nu pegede paa Lægen.

Patienten stirrede graadigt paa ham.

— Maa jeg se dem, maa jeg se dem!

Lægen tog de tretten Kort og samlede dem i en Vifte, som han holdt hen foran den Syge, der længe lod Blikket hvile paa hvert enkelt Blad. Saa blev hans Ansigt roligere, og han faldt tilbage i Puderne. Lidt efter mærkede man paa Aandedrættet, at han sov tungt og trygt.

Lægen fjernede sig sagte, og Helge Foss, der var dødtræt af to Nætters Vaagen, lagde sig halvt paaklædt paa sin Seng i Værelset ved Siden af.

Da han vaagnede næste Morgen, saa han sin Ven ligge med klare, opspilede Øjne. Han saa sig forbavset om og klagede over Sult. Helge Foss skyndte sig at bestille Frokost og satte sig i det bedste Lune ved Siden af Holger Werners Seng for at gøre ham Selskab.

Det syntes, som om Patienten slet intet erindrede, lige fra det Øjeblik de To havde forladt «Frydenlund». Han spurgte forbavset om Alt, og da Helge Foss forsigtig berørte Historien om de tretten Trumfer, som vare Anledningen til deres Rejse, slog den Anden en hjærtelig Latter op og sagde:

— Jeg maa jo have været gal. Men det er ligemeget, er vi komne ud, saa skal vi ogsaa more

os. Jeg føler mig endnu lidt mat, men jeg har samtidig en Fornemmelse, som om Kræfterne skød op i mig med fornyet Styrke, og jeg længes efter at komme ud i Guds frie Natur. Hvordan har jeg dog kunnet holde ud at være indestængt saa længe. Det er jo ubegribeligt; nu har jeg opsparet en formelig Tørst efter Livet. Luk Vinduet lidt op, her er saa kvalmt herinde.

Helge Foss aabnede de to Fløjdøre ud til en lille Balkon, og Junisolen sendte sine varme, lyse Straaler langt ind i Værelset, medens man nedenunder hørte den levende Bys Larm og Tummel.

— Hvor jeg glæder mig til at komme ud, sagde Holger Werner og bredte Armene mod det indstrømmende Lys. Nu skal vi To rigtig se os om.

Der var foregaaet en fuldstændig Forandring med den unge Godsejer, men hans Stemme var endnu saa svag, og hans Teint saa bleg, at Helge Foss ikke kunde lade være at smile ad hans Planer om strax at kaste sig ud i Livet. Men Et var der ikke Tvivl om, hans tidligere Særhed, den Luftskræk han led af, som en Anden kan lide af Vandskræk, var forsvunden, efterat han pludselig med et Ryk var bleven reven ud af sit Stueliv og havde faaet Fart i Blodet. Men nu kriblede det ham ogsaa i Aarerne og gav ham Uro og Trang til at faa Forandring. Efter den lange Indespær-

ring maatte der sikkert gaas frem med stor Forsigtighed, indtil han blev hærdet, for at han ikke skulde faa et Tilbagefald.

Da Lægen kom igen ud paa Formiddagen, var han forbavset over den Forandring, der var foregaaet med Patienten. Han erklærede ham for fuldstændig rask, nu skulde der kun sørges for, at han fik god og kraftig Kost, men et Par Dage maatte han foreløbig holde sig i Ro. Det havde man ikke behøvet at paalægge Holger Werner for en Uges Tid siden. Nu derimod kunde det nok være nødvendigt, thi Længslen efter at slippe ud gærede i ham, saa at den var nær ved at sprænge alle Forsigtighedshensyn. Dagen igennem laa han og kiggede ud mod den sommerblaa Himmel og glædede sig, som et Barn mod Jul, til det Øjeblik, han skulde have Lov til at komme op.

For at forslaa Tiden foreslog Helge Foss ham at spille Kort, han vidste jo fra tidligere, at det var hans Yndlingsbeskæftigelse, men Rekonvalescenten syntes samtidig med sin øvrige Forvandling ogsaa at have mistet Interessen for denne Stuesport, der tidligere havde været hans eneste Passion. Derimod forlangte han Papir og Blyant hen i Sengen og skrev, saa godt det var ham muligt, med en Bakke til Underlag et langt Brev til sin Moder.

Ud paa Aftenen faldt han atter i Søvn, og Helge Foss listede sig, efterat have givet Besked til Opvarteren, ned i Variétéen for at adsprede sig lidt.

Han traf ikke Klownen fra den foregaaende Aften, men derimod en Agent. som han oftere havde mødt i Kjøbenhavn, og som strax præsenterede ham for alle «Vinterhaven»s Artister, efterhaanden som de kom ned, og anbefalede ham en lille Restauration, hvor man spiste udmærket, og som var det almindelige Samlingssted, naar Forestillingen var forbi.

Efter en gemytlig Aften med mange Bekendtskaber og mange Historier fra Artistlivet kom Helge Foss hjem lidt over Et. De nye Indtryk havde virket oplivende paa ham, et Par af Fortællingerne havde prentet sig i hans Hukommelse. I lidt ændret Skikkelse maatte de kunne være ganske fornøjelige, og vant som han var til lettere at forme sine Tanker skriftlig end mundtlig, tog han det Papir, som Holger Werner havde ladet ubenyttet, og satte sig til at skrive ved to Lys. I hvert Fald kunde det maaske more hans Ven og adsprede ham lidt.

Det blev en lille hurtigt henkastet Skitse af den Art, han oftere havde skrevet i Bladene.

Den lød saaledes:

«Hun var den fineste lille Skabning, man kunde tænke sig. Alt var saa elegant og aristokratisk bygget paa hende, at hun allerede i sit syvende Aar i Cirkus blev døbt Adelsbarnet.

Moderen var død tidligt. Hun havde været to Gange gift, nu rejste Guldfluen med sin Stedfader. Han havde altid været haard imod hende, og det blev ikke bedre, efterat han i en lille By i Tyskland havde været straffet for at have mishandlet hende og var bleven udpebet af hele Publikum. Aldrig i sit Liv havde hun været saa bange, som da hun første Gang efter denne Scene havde været alene med Stedfaderen, der uden at sige et Ord havde gennemboret hende med sine onde, stikkende Øjne og derefter laaset Døren af. Hun vovede ikke at kny, medens han spændte hende over en Stol og pryglede hende igennem med en Ridepisk som Tak for de Dages Fængsel, hun havde skaffet ham.

Der var Ingen, som hun kunde have Fortrolighed til, Ingen, med hvem hun kunde tale. Stedfaderen sørgede for, at hun fik den nødvendige Kost, det laa i hans Interesse, fordi han levede af hende, men ellers undte han hende aldrig en Fornøjelse eller Adspredelse, og saasnart Forestillingen var forbi, fulgte han hende hjem og laasede hende

inde. Saa gik han selv ud for at drikke eller spille, og ofte kom han først hjem ud paa Morgenstunden, medens han skældende ravede drukken omkring, og hun forskrækket gemte sig helt nede under Dynen.

Saaledes var det gaaet i adskillige Aar. Guldfluen var nu fuldt udvoxet, men man betragtede hende stadigt som et Barn, saa spæd og fin saa hun ud med sit smalle, aristokratiske Ansigt, sit lange udslagne Haar, der flød som Guld ned over de hvide, letbuede Skuldre, og de inderlige blaa Øjne, der til Tider havde en mørk melankolsk Glans.

Kostumerne vare hendes eneste Fornøjelse. Med dem var Stedfaderen heller ikke karrig, fordi de nu en Gang hørte med til Forretningen. Hun havde dem i alle Farver og alle Stoffer, hun puslede med dem, fornyede dem og fixede paa dem i al sin Fritid. De var af Silke og Fløjl med Besætning i Guldbrokade, Paafuglefjer, Svanedun og Hermelin med alle Slags Trikot og alle Slags Fodbeklædning. Naar hun var alene om Aftenen og havde faaet tændt Lysene foran det store Toiletspejl, kunde hun tage det ene paa efter det andet og betragte sit eget Billed fra alle Sider. Ofte syntes hun selv, at hun saa køn ud, hun nød Synet, smilede og nikkede til sit andet Jeg som

en lille Selskabsfugl, hvem man har givet en Stump Spejlglas i Stedet for dens Mage, men saa kunde hun lidt efter lægge sig paa Sengen i al sin Pragt og græde bitterlig. Hvorfor skulde hun altid være saa ene og forladt, en lille forstødt Askepot, som ingen brød sig om.

Paa Afstand havde hun Beundrere nok. Damerne syntes, hun var sød, og Herrerne, navnlig de ganske unge, sværmede for hende. Mellem Aar og Dag blev der sendt hende mange Smaating i de Buketter, hun fik om Aftenen, men førend hun fik Lov til at tage dem, undersøgte Faderen dem altid omhyggeligt i Garderoben, og var der den mindste Smule af Værdi, tog han det og solgte det. Ikke en Gang en lille Ring med en blaa Sten i, som hun havde bedt ham saa mindeligt om, havde hun faaet Lov at beholde.

Haard havde hendes Opdragelse været, men meget havde hun ogsaa lært. Daglig Prygl og Trænering havde udviklet dette af Udseende saa spinkle Legeme, saa at hver Muskel var som hærdet Staal, der bøjede sig smidigt og let som en Fjeder. Tilsyneladende voldte Intet hende Anstrængelse, medens hun stadig smilede med sine smaa skinnende Perletænder, selv under de vanskeligste Øvelser.

Ham kunde Ingen fordrage. Han stod stadig

lige nedenunder hende, naar hun arbejdede paa Line, i Trapez eller Reck. Han havde et stærkt rødblussende Ansigt, var altid iført Kjole og en svedblød, dybt udringet Flip, og paa Vesten hang en Mængde store Signeter og Ringe fra Urkæden ned over den ølsvære Mave. Medens hun arbejdede, stod Munden ikke lukket paa ham; om han skældte, truede eller talte, var det umuligt at forstaa, det lød kun som en uafbrudt Mumlen, men det syntes at hidse hende op til fornyet Kraftudfoldelse.

Navnet «Guldfluen» havde Faderen først opfundet til hende i de senere Aar. Det gjorde stor Lykke og var godt egnet til at reklamere med, der var ogsaa vel beregnet Effekt i Arrangementet. Pludselig dukkede hun frem af Cirkuskuppelens Mørke, Lyset kastedes paa hende, og i en Platinatraad saa tynd, at man ikke kunde se den, svævede hun i gratiøse Stillinger ned i Manegen. Naar hun var færdig, forsvandt hun paa samme Maade, og der var virkelig noget sylfideagtigt, overnaturligt ved denne dunlette Skikkelse, der syntes at flagre tilvejrs saa flygtig som en Sommerfugl.

Der boede en Kvinde saavel i dette barnlige Legeme som i enhver Evadatters. Den strænge Tvang og Tugt lærte hende hurtigt modnede

Længsler, uden at Stedfaderens dorske Iagttagelsesevne blev det vár.

Allerede i fjorten Dage havde hendes Øjne, saa ofte hun kom svævende ned fra Kuppelen, og saa ofte hun igen forsvandt, søgt henimod Indgangen, hvor Artisterne stode i deres Stalduniform. Hun søgte en Enkelt. Det var en køn, ung Mand med en slank Figur og et godmodigt Udtryk under det tykke, blonde Overskæg. Han hørte til en Trup, der gjorde flyvende Trapezkunster i Cirkus. Uvilkaarligt vare de blevne dragne til hinanden. Han havde hjulpet hende en Dag med at stille hendes Apparater op. I Spøg havde han berørt, hvilket godt Nummer de tilsammen kunde udføre, da deres Arbejde laa saa nær. Fra dette praktiske Synspunkt, der gjorde Forbindelsen mellem dem til en god Forretning, var Tanken om et Kompagniskab først opstaaet, men lidt efter lidt tændtes Kærligheden under de daglige Prøvers Møde og gjorde Længslen efter et Ægteskab levende hos dem begge. Mest hos ham, den mere praktiske og modne Mand, der næsten havde maattet klare sig selv fra Drengeaarene, mindre hos hende, hvor Følelsen og Længslen ulmede mere bly, og Tanken om Faderen skræmmede fra enhver Optræden paa egen Haand. De fik et Par Gange Lejlighed til at trykke hinanden i Hænderne og vexle et Kys

i de mørke Korridorer, hvor man stadig løber forbi hinanden i en Cirkus om Formiddagen. Forsættet om et Giftermaal modnedes hos dem begge, og Forbindelsen var i Virkeligheden saa naturlig, at Luftgymnastikeren en Dag uden videre anholdt om hendes Haand hos Stedfaderen. Det kom ham ganske uventet. Han blev rasende og nægtede bestemt sit Samtykke. Ikke fordi han havde Noget imod Partiet i og for sig, men han saa tydeligt, at det vilde gaa ud over hans egen Existens Behagelighed. Nu havde han i mange Aar alene indkasseret sin lille «Guldflue»s Gage og puttet den i sin egen Lomme. Han havde intet lagt op, det var gaaet med til Drik og Spil Altsammen, og han havde stadig tænkt, at hun kunde arbejde endnu i mange Aar, længere end han holdt det ud. Hun var hans Artistpension, som han ikke kunde undvære.

Luftgymnastikeren forstod godt, hvad der var i Vejen, han tog Sagen praktisk som saa ofte i Cirkus og tilbød ligefrem Stedfaderen en Afstaaelse, en Procent af Datterens Engagementer eller at følge med dem mod en passende Gage. Dog heller ikke det vilde den Gamle gaa ind paa. Han forstod nok, at han i alle Tilfælde vilde blive sat paa Smalkost, og han havde været vant til at bruge mange Penge. Det vilde han blive ved med. Det

havde han baade Ret og Myndighed til at sætte igennem. Han gav derfor ingen Grunde, han nægtede blot kategorisk sit Samtykke i Kraft af sin faderlige Autoritet, og dermed Punktum.

Saa gik de unge Mennesker i nogen Tid og saa paa hinanden og sukkede for hinanden, indtil den Tanke opstod hos ham: med Magt at tage hende med sig. Han vidste, at hun elskede ham, han vidste, at hun vilde faa det tusindfold bedre sammen med ham, og at hendes blide, barnlige Karakter vilde udvikle sig under hans Kærligheds Værn og borttage det Sky og Forskræmte, men han vidste ogsaa, at Skrækken for Stedfaderen sad hende i Blodet, og at hun aldrig vilde vove en Flugt. Der var da intet andet for ham at gøre, end at spille Forsyn for hende mod hendes Villie.

Hun var personlig myndig, og havde han hende først under sin Beskyttelse, skulde Ingen tage hende fra ham igen.

Han forberedte derfor Alt til den Sidste i Maaneden, hvor mange Engagementer skiftede, hvor gamle Ansigter forsvandt og nye dukkede op i Cirkus, uden at der under Ud- og Indrykningstumlen blev lagt videre Mærke dertil.

Vognen holdt udenfor. Selv havde han gjort det Hele klar til Afrejsen, taget Billetter og faaet skaffet en Del Damegarderobe tilveje. Han hørte Bifaldet

derinde. «Guldfluen»s Nummer var forbi. Om et Øjeblik maatte hun komme med den Kappe over Skuldrene, som alle Artister bruge for ikke at afkøles for hurtigt. Hun maatte gaa fra Kuppelen ad en Trappe over Orkestret og passere det Stykke af Ridegangen, hvor han stod. Her kom kun Faa forbi, Døren gik lige ud til Gaden. Han trykkede Kontrolløren et Sølvmøntstykke i Haanden og bad ham hente noget i Garderoben. Han skulde selv blive staaende ved Døren saalænge. Der var Ingen at se. Nu kom hun løbende hurtigt for ikke at forkøle sig med Kappefligen presset for Munden og Tøfler paa de tynde Gymnastiksko. Han trykkede sig op mod Væggen lige bag Rundingen, saa sprang han frem, greb hendes fine Skikkelse i sine kraftige Arme og bar hende i et Nu som et Barn ud til Drosken, medens han trykkede den ene Haand over hendes Næse og Mund. Hurtigt var han inde i Vognen og smækkede Døren i. Instinktsmæssigt havde hun anet, hvad der foregik, og pressede sig tæt og rystende over hele Legemet ind til ham. Man hørte et Par Hovslag fremad, Hjulene begyndte at rulle, saa blev Døren reven op saa voldsomt, at Ruden knustes, og Skaarene faldt klirrende ned paa Brostenene. Med blussende Ansigt og blodskudte Øjne stod Sted-

faderen der, men ildevarslende tavs ligesom den Dag, da han kom tilbage fra Fængslet.

Luftgymnastikeren sad som lynslaaet, han havde fuldstændig tabt Hovedet, saa pludselig var Høgen falden over ham, ligesom han troede at skulle flyve bort med sit Bytte. Med Tænderne klaprende som i Kuldegysninger løsnede hun sig fra ham og fulgte mekanisk Faderens bydende Haandbevægelse. Hele Barndommens Frygt for hans Myndighed var fremme i hende. Skælvende gik hun foran ham ind i Cirkus. Hvor saa hun lille ud, næsten som en Fugleunge, medens hun forskræmt hoppede afsted indhyllet i sin Kappe og hørte Artisternes indbyrdes Hvisken rundt omkring. Nu var hun over Saddelpladsen og gik op ad de høje Trapper til sin Garderobe. Hun mærkede Stedfaderens tunge Skridt bag ved sig paa Trinene. I det Øjeblik, hun lukkede Døren til sit Paaklædningsværelse op, var han tæt efter hende og satte Foden for Døren, saa at hun ikke kunde lukke den i. Derefter gik han selv ind og laasede den af efter sig. Luftgymnastikeren kom styrtende, bleg med sammenbidte Tænder. Der var lukket. Han lagde sig med hele sin Vægt mod Fyldingen, saa at det knagede i den, og den lette Laas truede med at sprænges.

Men i det samme blev han greben bagfra og

holdt paa Hænder og Fødder. Han hørte Direktørens Stemme nedefra:

— Har De ikke lavet Skandale nok her. Det er 200 Kroner i Bøde.

Blodet steg ham til Hovedet, saa at Aarerne svulmede i et tykt Net ved Tindingerne. Han vilde frem, men han sad i de stærke Armes Spændetrøje, der nu holdt ham i deres Jerntag. Det var hans to Kolleger fra Lufttrapezerne. De trak ham ned ad Trappen, han følte sig pludselig slap overfor denne haabløse Overmagt og sank sammen.

Inde fra Garderoben hørte han Stedfaderen mishandle «Guldfluen» ligesom i hendes Barndoms Dage, han opfattede den svippende Lyd af Slagene, men intet Skrig eller Udbrud af Smerte. Og medens hans Øjne lukkedes, saa han foran sig Billedet af sin Elskedes lille fine Skikkelse, der i stum rystende Rædsel vaandede sig under sin Bøddel, som et spædt Kid under Ulvens Klør.»

Da Helge Foss var færdig, lagde han Papirerne sammen og gik til Sengs efter at have forvisset sig om, at Holger Werner stadig sov trygt.

Kapitel IV.

Den næste Dag oprandt atter i straalende lys Sommerpragt, og Lægen mente, at Holger Werner nu var saa rask, at han godt indpakket kunde køre en lille Tur i det varme Vejr.

Den smukke Udflugt gennem Thiergarten ud til Zoologisk Have virkede i høj Grad oplivende paa Patienten, der var i straalende Humør, da de ud paa Eftermiddagen naaede hjem til Hotellet. Men nu kom Rekonvalescentens værste Plageaand: Kedsomheden.

For at adsprede ham lidt gav Helge Foss ham den lille Fortælling, han havde skrevet den foregaaende Dag. Han læste den med synlig Interesse, medens hans Ven var i Færd med at klæde sig om i Værelset ved Siden af.

— Hvor har Du faaet den fra?

— Den hørte jeg igaar ovre i Artistkaféen, hvor jeg spiste.

— Fortæller de Folk saa interessante Historier?

— Ja, naar man forstaar at høre dem paa den rigtige Maade.

— Der maa jeg over, naar jeg bliver rask, sagde Werner. Du maa se at faa en Historie med til mig igen iaften. Det er drøjt at ligge her uden at se et Menneske.

— Det skal jeg nok, sagde Foss og tilføjede smilende: Selv om jeg ingen faar, saa er jeg Mand for at lave en.

I Restaurationen traf Helge om Aftenen atter en Mængde Artister, deriblandt den Beriderdirektør, der det foregaaende Aar havde været i Kjøbenhavn. Han anmodede ham om, at han endelig næste Aften maatte komme i Cirkus, der iaar havde et fortrinligt Program. Det lovede Foss og gik tilbage til Hotellet.

Werner ventede utaalmodigt paa ham. Han havde ligget vaagen hele Aftenen uden at kunne falde i Søvn.

— Har Du en Fortælling til mig?

— Nej, sagde Vennen og lo, iaften har jeg ikke faaet nogen, men jeg er for Resten kommen i Tanker om en, jeg hørte for et Aars Tid siden. Den kan Du godt faa.

Werner lagde sig til Rette i Sengen saa mage-

ligt som muligt og Helge begyndte, medens han tog de sidste Drag af en Cigaret, inden han kastede den fra sig:

«Der var en Artist, der hed Robert Marco. Han var Kunstskytte, og følgelig kaldte han sig derfor Kaptajn og optraadte i en pragtfuld Uniform, der sluttede stramt om hans kraftige, militære Skikkelse.

Der gik mærkelige Historier om ham. Det hed sig, at han havde været fanget af de Vilde, og at han dér havde lært sine Færdigheder. Sandheden var, at han først havde været Oppasser og senere var avanceret op i Skytternes Række i den store flyvende Cirkus «Buffalo Bill», der drager fra Sted til Sted med en hel Koloni af Bøfler, Mennesker og Heste.

Han blev en af de sikreste Skytter med den roligste Haand og det fasteste Blik, og det varede derfor ikke længe, inden det gik op for ham, at han kunde tjene betydeligt Mere, dersom han optraadte alene.

Saa drog han paa Langfart gennem Amerika til Evropa. Han var fuldstændig optaget af sit Arbejde, trænerede næsten hele Formiddagen, og naar han kom sammen med Kammeraterne eller Andre, sagde han kun faa Ord, men sad altid tilsyneladende opmærksom og hørte til. Han havde

en vis diskret Maade at tie stille paa, der snarere tydede paa Indesluttethed end paa Dumhed. I Virkeligheden havde Kaptajnen hverken mange Kundskaber eller megen Begavelse og var temmelig tung i Vendingen.

I mange Aar havde han rejst alene. Han havde haft store Engagementer og kun brugt Lidt. Han var en velhavende Mand med Aktier i Foretagender rundt om i Verden, og han kunde trække sig tilbage fra Artistlivet, naar det skulde være, men endnu var han ikke træt af det, om han end af og til kunde føle sig lidt ensom.

Saa opdagede han en Dag, da han kom op fra Saddelpladsen efter endt Arbejde, en ung Pige, der sad i en Loge. Endnu havde hun ikke vendt sig om, og dog var det, som det flygtige Indtryk, han havde faaet af hende, allerede havde sat sig dybt hos ham. Han blev staaende og betragtede hende. Hun havde den fineste, hvide Hals, buede Skuldre og en smal Taille; han saa strax, at hun havde en fuldendt Figur, men endnu havde han ikke set Ansigtet. Nu er det saa underligt med det menneskelige Blik, at det mærkes, selv om det ikke rammer Øjet, og efter at Kaptajn Marco i nogle Minutter havde stirret paa Damen i Logen, vendte hun pludseligt langsomt Hovedet om og saa paa ham. Hun havde et godt, næsten barnligt

Ansigt med smaa lyse Krøller, der pippede frem allevegne under den temmelig store Hat. Hun vendte sig hurtigt om igen, men et Øjeblik efter drejede hun sig atter omkring og smilede op til ham med en Række blændende hvide Tænder og straalende blaa Øjne. Hendes Smil var indladende, uden at være frækt og havde noget livsglad, overstrømmende levelystent ved sig. Kaptajn Marco sad ganske stille og betragtede hende ufravendt. Han var ikke en Mand, som Kærligheden greb ofte; til Gengæld kunde den sikkert tage voldsomt, naar den kom; som Lungebetændelsen i et Kæmpebryst.

Kaptajn Marco kunde ikke glemme Billedet af den lille Dame i Logen. Næste Dag sad hun der igen. Saasnart hans Arbejde var forbi, satte han sig atter paa den samme Plads som den foregaaende Aften, og da Damen gik, gav hun ham ligesom uvilkaarligt et lille Nik i Forbigaaende. Kærligheden tog stærkere fat i ham, og den voxede i Løbet af en otte Dages Tid til Lidenskab. Hver Aften var han bange for, at hun ikke skulde sidde i Logen, og han blev først rigtig sig selv igen, naar han havde opdaget hende. Derefter fuldførte han sit Arbejde, som om der ikke var andre i hele Cirkus end hende, og hans Øje søgte hendes

smaa Hænder efter hvert Skud for at se, om de applauderede. Det gjorde de flittigt.

Men Tiden var kort. Kaptajn Marcos Engagement varede kun en Maaned. Han forhørte sig om hende. Hun fik fra forskellig Side det Skudsmaal, at hun var en elskværdig Pige med en god Karakter, men lidt levelysten og letsindig.

Naar der ikke var Andet ivejen, mente Kaptajnen, at han nok skulde komme over det. Han tiltroede sig selv Kraft til at holde Justits i et Ægteskab, og hun kom jo helt ud af de gamle Folder, ud i Rejselivet, hvor man holder sammen, fordi man er bange for nye Bekendtskaber.

Efter tre Ugers Forløb var Kaptajn Marco forlovet med den unge Logedame, og otte Dage senere vare de gifte. Hun, der altid havde sværmet for Cirkus og Artister, havde opnaaet sit højeste Ønske: at komme ind i deres Kreds og deltage i deres Liv. Hun tog Afsked med sine borgerlige Forældre. Kaptajn Marco kunde have lagt Mærke til, at de saa ualmindelig fattige ud i Forhold til den elegante Datter, og han kunde have gjort sine Betragtninger derover, men naar man er saa forelsket, som Kaptajn Marco var det, anstiller man overhovedet ikke Betragtninger over sin Brud, i hvert Fald ikke kritiske.

Hun var henrykt, thi Rejsen gjaldt Paris. Hun

skulde ikke blot til den By, der for hende havde staaet som et forjættet Land, men hun blev ogsaa med ét Slag rigtig Artist, hvis Billede paa vældige Plakater kørtes rundt i Gaderne. Hun havde tidligere haft en brændende Lyst dertil, men hvad skulde hun foretage sig. Hun kunde hverken ride, danse eller gaa paa Line. Nu var det løst med et Slag.

Hun fik mindst en Snes elegante Kostumer, det ene mere kostbart og flatterende end det andet. Skræderen kælede for hendes Figur, saa at enhver af dens Skønheder kom frem, og hun fik Lejlighed til at vise sine nydelige Ben i alt Slags Fodtøj og i alt Slags Trikot. Og hver Gang et saadant Kostume kom fra Skræderen, og hun betragtede sig selv i Spejlet, lyste hendes Øjne af Selvbeundring over egen Dejlighed, og naar hun vendte sig om, straalede der mod hende et Blik fuldt af den mest brændende Kærlighed, der kun med Vold afholdt fra de stærkeste Udbrud.

I disse Kostumer præsentèrede hun sig i Manegen. Hendes Bestilling var kun at række Kaptajn Marco hans Bøsser og at holde Glaskuglerne i Haanden, naar de skulde skydes i Stykker. At der var nogen Fare ved det, faldt hende ikke ind. Kaptajn Marco havde endnu aldrig fejlet, han laa paa Ryggen med et Spejl og skød Hjertet ud af

et Es, saa med de store Maal, han lod hende holde, var enhver Risiko udelukket. Hun havde derfor heller intet imod at udvide sin Deltagelse i Kunststykkerne til at staa med en Glaskugle paa Hovedet og lade den skyde ned. Men hos Publikum voxede Beundringen for den nydelige Marcella Marco, fordi man syntes, at det maatte være en ualmindelig modig Kvinde. Kaptajnen var ikke langt fra at være jaloux paa de Blomster, der sendtes hende, og det stærke Bifald, der hilste hende, naar hun traadte ind, men han lagde Baand paa sig selv. Hendes Skønhed tilhørte jo ogsaa det Publikum, der havde betalt for at se paa hende og for at beundre hende; en Gang skulde hun blive hans alene.

Men Smilet, hvormed hun hilste ud over Tilskuerpladsen, fik efterhaanden en anden Karakter. Det var ikke længere en Høflighed i Almindelighed, bestemt for Alle, det fik ligesom en bestemt Adresse, rettede sig mod et bestemt Sted og ledsagedes af et halvskjult Blik op mod Logerækken.

Kaptajn Marco fik en forfærdelig Mistanke. Skulde hun være saa letsindig, at hun vilde forspilde sin egen og hans Lykke? Han sagde Intet, han var den Samme mod hende som tidligere, men naar han betragtede hende, laa der dybt paa

Bunden af hans Blik en lurende Mistænksomhed, der dog aldrig kom op paa Overfladen.

Hun var lidt køligere, lidt mere ligegyldig overfor ham. Hun var altfor flygtig til at have bundet sig til ham efter deres korte Bekendtskab. Hun havde kun været forelsket i Artisten, ikke i Mennesket. Hun havde kun været blændet af Udsigten til det Liv, han lod hende ane, i fri Ubundethed. Hun havde intet Artistblod i sig, og hun troede ikke, at Moralen var videre stærk mellem de Folk. Hun havde altid taget Tilværelsen som en Fornøjelse, og det vilde hun blive ved med. Hun begyndte at betragte sin Mand som en godmodig, skikkelig Karakter, som der ingen Fare var ved at bedrage med Behændighed, saa forelsket som han var. Saa fik de en lille Pige, men den Forandring, som Manden herefter havde regnet paa, indtraf ikke.

Kaptajn Marco sagde dog stadig ingen Ting. Han søgte kun om Beviser, og han fandt dem. De vare uomtvistelige og uigendrivelige. Det var en ung Løjtnant, der ikke havde Spor af Forstand paa Livet, som med et flot Ydre gjorde Erobringer, hvor han kunde, og forlod dem igen. Det var for ham, at Kaptajn Marco skulde miste sin Lykke, som han havde troet at grundfæste for Livet.

Lige tavs fulgte han Forholdet, efterhaanden

som det udviklede sig. Man begyndte at hviske i Cirkusgangene og smile ad den store, kraftige Skytte. Det var her som altid, mente man. Alle kunde se, hvad der gik for sig, undtagen Ægtemanden. Marcella og hendes Løjtnant gik stadig videre. De vare begyndte at tro, at Kaptajnen var helt blind. Men han fulgte enhver af deres Bevægelser, ethvert af deres Blik. Sorgen og Harmen brødes i ham, men stadig beskæftigede hans Tanker sig kun med hende, der nænnede at bedrage ham. Den Dreng, der var hendes Medskyldige, brød han sig ikke om, havde knap nok Had til ham; han betragtede jo en Cirkus som Jagtrevier, men hun, hun skulde ikke stille sig i Klasse med Ballettens letjagede Vildt.

Iaften var der Forestilling som sædvanligt. Kaptajn Marco og Marcella optraadte. Hun var iført et elegant Jægerkostume: Grøn Uniformsfrakke med Sølvbrokade, stramme graa Benklæder i høje Ruslæderstøvler, Hat med Fjer og en stor, lynende Diamantagraf paa Siden. Aldrig havde hun set smukkere ud end iaften, da hun tog Hatten af og satte den lille, lysende Glasballon fast i det viltre Haar. Musikken holdt op med at spille som altid, naar Nysgerrigheden skal spændes og Nerverne pirres. Der var ganske stille i Cirkus. Kaptajn Marco lagde an, Marcella stod ubevægelig

med et Smil. Man hørte en tør Klaplyd. Det var Bøssen, der klikkede.

Kaptajn Marco tog Geværet fra Kinden og undersøgte Laasen, men hans Blik fulgte halvt Marcella, og han saa hende gøre en forstaaende Bevægelse med Øjenlaagene op mod en af Logerne, ledsaget af et Nik og en Trækken i Mundvigene. Idet han atter saa op fra Laasen, strejfede hans Blik som tilfældigt Logen, hvor han saa Løjtnanten siddende halvt lænet tilbage, svarende i det samme nuancerede stumme Sprog.

Kaptajn Marco lagde atter Geværet til Kinden. Der skød en Rødme op i Marcellas Kinder, som derefter bleve ganske hvide. Han sigtede ikke, men hun mærkede begge hans Øjne hvile paa sig over Bøssen med en stikkende Glans, som sved den hende to Gløder ind i Huden. Hun prøvede at se paa ham, men hendes Blik sløredes under disse faste Jægerøjne. Der kom en Rædsel over hende, hun vilde skrige, men Struben var tør, hun vilde løbe, men følte sig naglet til Stedet af den Vildskab, der lyste ud af dette ellers saa stille og rolige Dyb. Hun var som den skrækslagne Fugl, der maa sidde stille, medens Slangen bugter sig mod den med sin hvislende Tunge.

Der blev Uro i Publikum. Hvorfor varede det saa længe, inden Skuddet faldt. Nu knaldede det..

Den smukke Jægerinde faldt bag over uden en Lyd. Kaptajn Marco kastede Bøssen ud i Sandet, smed sig over det faldne Legeme og stirrede det ind i Ansigtet. Det var varmt og levende endnu, med lukkede Øjne. Midt i Panden var et lille Hul, hvoraf en Draabe Blod piblede frem. Han bøjede sig ned og sugede den af som i et Kys; saa blev han liggende ubevægelig ovenpaa Liget, medens Publikum skreg, og Artisterne forvirrede fløj mellem hinanden. Saadan laa han, da Gensdarmerne kom ind og førte ham bort, uden at han forsøgte at gøre nogen Modstand.

Processen stod paa i fire Maaneder. Den franske Jury, der er ualmindelig overbærende i Kærlighedsaffærer, frikendte ham. Han trak sig tilbage som en ensom Mánd, fjernt fra Artistlivet mellem Schweiz' Bjærge, hvor han havde drømt engang at skulle leve et lykkeligt Familieliv med en Hustru ved sin Side og en Bøsse ved sin Kind.

Begge Illusioner vare bristede. I deres Kærligheds første Dage havde hun sagt til ham med en vis Jalousi: Din Bøsse er Din Elskerinde. Nu havde han begravet Hustru og Elskerinde paa én Gang. Den berømte Kaptajn Marco havde skudt det sidste Skud den Aften, han lod Elskerinden myrde Hustruen. Men endnu havde han sit Barn at leve for. — —

Helge Foss, der i Begyndelsen havde talt højt i fortællende Tone, var, efterhaanden som Historien skred frem og udviklede sig for hans indvendige Blik, bleven mere lavmælt. Mod Slutningen havde han næsten kun mumlet, medens han læste i Tankerne som i et skrevet Manuskript. Da han saa hen til Sengen, var Vennen falden i Søvn. Saa slukkede han Lysene og gik til Ro.

Da han vaagnede, var Werner oppe. Han dansede omkring paa Gulvet, medens han klædte sig paa, og fløjtede hvert Øjeblik en Stump Melodi eller lo af bare Glæde, uden at han vidste hvorfor.

— Saadan har jeg aldrig befundet mig i mange Aar, sagde han til Vennen, da denne kom ind. Nu tror jeg først, at Livet begynder.

Kapitel V.

Og Livet begyndte!

De turede rundt i Berlin fra Sted til Sted, og det syntes, som om den unge Godsejer aldrig kunde blive træt. De mange Aars opsparede Hvile gav ham en ubøjelig Udholdenhed, og for hans naive Blik udfoldede Alt sig med en ny og ukendt Tiltrækningskraft.

Ikke uden en vis Uro lagde Helge Foss Mærke til, at hans Interesse i særlig Grad begyndte at koncentrere sig om Artister. Han havde selv vakt hans Opmærksomhed for dette ejendommelige, zigeuneragtige Folkefærd, men han havde kun villet benytte det som en Stimulans overfor det sløve, dvaske Gemyt, det havde været fjærnt fra hans Tanke, at Vennens Sind i den Grad skulde optages. Nu var det imidlertid for sent at bremse ham. I en fremmed By som Berlin var det umuligt at skaffe passende Omgang, og Werner tørstede formeligt efter at gøre Bekendtskaber og tale med

nye Folk. Saa blev Artisterne da ganske naturlig hans Selskab. De vare Husvilde og Fremmede ligesom han selv, og de syntes godt om det unge Menneske, der viste saa megen Interesse for deres Kunst og deres Liv, som hver Aften sendte Blomster til Damerne, og som aldrig var bange for at traktere paa Herrerne.

Som man kan tænke, forslog de fem Hundrede Kroner ikke længe paa den Maade, men da de vare brugte, telegraferede Holger Werner selv til sin Moder efter Penge. Hvormange han modtog som Svar, vidste Helge Foss ikke, thi den unge Godsejer, der selv tog imod dem og kvitterede for dem, havde pludselig faaet en saa rolig og selvsikker Optræden, at man skulde tro, han i mange Aar havde færdedes ude i Livet. Billigt var det imidlertid ikke, og med en sorgløs Flothed kastede han Pengene om sig, som var han en født Millionær.

Hver Aften var de i Cirkus, der i særlig Grad havde lagt Beslag paa den unge Godsejers Interesse. Det Værste var imidlertid, og det opdagede Helge Foss hurtigt, at det ikke var Hestene i Cirkus, men en af de der optrædende Artister, der fængslede hans Ven. Faren begyndte at vise sig. Werner var som de unge Mænd, der aldrig have prøvet Livet, som aldrig have stødt sig paa dets

Kanter, men som derfor ogsaa søge deres Lykke lige for Næsen uden alle Hensyn, saasnart deres Hjerte tændes i Brand.

Og det var tydeligt, at det brændte i Holger Werners Hjerte, og selv om det kun var en flygtig Opblussen, der hurtigt kunde slukkes, vakte det dog adskillige Bekymringer hos hans Ven, der var den egentlige Anledning til den Forelskelse, som for en Maaneds Tid siden vilde have været utænkelig.

Helge Foss havde nemlig præsenteret den unge Godsejer for Jokeyen Mr. Clarck og dennes to Døttre Dolinda og Virginie.

Mr. Clarck var en ejendommelig Artisttype. Han havde intet af Gøgleren over sig, hans Væsen var stille og melankolsk, og skønt han havde voxne Døttre, sværmede Damerne for hans blege, brystsvage Skønhed. Han havde været en glimrende Rytter og havde sprunget med en nervøs Spænstighed, der mere beroede paa Villie end paa Kraft.

Nu svigtede det optrænerede Legeme undertiden de Ordrer, det fik, og dette kunde sætte Mr. Clarck i et ligefrem hysterisk Raseri, der gik ud over Alt og Alle. Naar han kom ud paa Saddelpladsen efter en mislykket Aften, rystede hele Personalet for ham lige op til Direktøren, der altid

var bange for, at han skulde explodere og give en større Scene.

Den, det først og fremmest gik ud over, var Hesten, der som oftest havde været ganske uskyldig. Naar han havde faaet lagt Kappen over de svedige Skuldre, rakte Staldkarlen ham paa et Vink en lang, tynd Ridepisk. Direktøren sørgede, naar det skete, i Reglen for at fjerne alle Uvedkommende fra Saddelpladsen. I en halv Snes Minutter kunde Mr. Clarck da blive staaende og i skummende Raseri med sammenbidte Tænder vedblive at lade Slagene hagle ned over det ulykkelige Dyrs Sider, medens det rystede, som om Kroppen sad løs indeni Huden, og af og til vendte sig om imod ham og viste Tænder, ligesom en Hund, der vil bide.

Naar Raseriet var gaaet af Mr. Clarck, var han saa mat, at han næsten ikke kunde slæbe sig ind i sin Garderobe. Hans ellers blege Ansigt blussede af en hektisk Rødme, og Sveden drev ned over hans Pande. Hesten og han selv blev gnedne tørre, og Mr. Clarcks Ansigt antog, naar han atter var kommen ud, det samme rolige, indadvendte, melankolske Udtryk som tidligere.

Paa samme Maade, som han behandlede Hesten, havde han behandlet Børnene, da de vare smaa. Skønt han elskede dem, ja næsten forgudede dem

paa sin Maade, havde han mishandlet dem, saa at der for Alvor havde været Tale om at melde ham til Politiet.

Paa de to halvvoxne Pigebørn, der i en ung Alder havde mistet deres Moder, havde denne Opdragelse havt en højst forskellig Indflydelse.

Dolinda lignede sin Fader. Hun havde hans skarpe Træk, hans magre Spænstighed og hans sorte Øjne, der hos hende endnu ikke vare formørkede af Melankoli, men kunde lyne i opirret Hidsighed, saasnart Noget mislykkedes for hende. Hun var Artist med Liv og Sjæl. Hun skaanede aldrig hverken sig selv eller sin Hest. Uden at være grusom eller følelsesløs, kunde hun mishandle den, ligesom hun havde set Faderen gøre, blot fordi hun syntes, det hørte med til Dressuren. Derfor saa hun ogsaa op til Mr. Clarck, mindedes aldrig med Bitterhed de Prygl, han havde givet hende, da hun var Lille, ja selv da hun var Halvvoxen, men huskede kun, at han havde gjort hende til en dygtig Artist, der kunde faa stort Engagement i en hvilkensomhelst Cirkus.

For hende havde Prygl ikke noget Nedværdigende. Hun betragtede dem kun som en Spore til Legemets Anspændelse, og medens hun prøvede, brugte hun ofte Pisken paa sig selv og kunde blive ved at svippe sig over de tynde Trikot-

strømper, indtil hun kom i en Slags exalteret Extace, der gav hendes Muskler en næsten vidunderlig Spænstighed omtrent som i en Rus.

Udenfor Manegen var hun resolut, fri i sit Væsen, selvstændig og ligesom med Noget af en Mands Væsen.

Virginie havde arvet sin Moders Natur. Hun havde hendes bløde, blonde Træk. Hun var fyldig med langt gult Haar bølgende ned over Skuldrene og havde runde, næsten yppige Former, der tydede paa en medfødt Ladhed, der kun var overvundet ved Tvang.

Artistlivet var hende nærmest en Vane, der var tilført hende udefra mod hendes Tilbøjelighed. Derfor havde hun altid følt Pryglene som en Straf, hun havde kun mærket Slagenes Svie, aldrig deres Opmuntring og Stimulans. Der sad fra Barneaarene en Skræk i hende for Faderen, og selv nu, da hun var Voxen, kunde hun komme til at ryste, naar hun hørte ham bruse op i Hidsighed. Hun elskede sine Heste og kunde kun daarlig overvinde sig til at slaa dem. Selv om de gjorde Fejl, og det gjorde de desværre altfor ofte efter Mr. Clarcks Mening, vilde hun hellere give dem Sukker end Pisken, og naar Faderen eller Søsteren toge fat med deres Pryglescener, gik hun ofte ud af Cirkus.

Der er ikke Blod i hende, sagde Mr. Clarck og betragtede med Velbehag den mørke, trodsige Dolinda, hvis stærke, stædige, rebelske Natur, der fordrede ubetinget Lydighed, i saa høj Grad lignede hans egen.

Imidlertid var Mr. Clarck tilstrækkelig Artist til at se, at de to Søstres Modsætning flatterede dem gensidig, og at de dannede et Ensemble, hvori Kraft og Ynde uafbrudt kæmpede om Publikums Gunst til Held for Helheden. Selv om han foretrak Dolinda, vilde han derfor ligesaa nødig undvære Virginie, i hvert Fald ikke før han og Børnene tilsammen havde erhvervet en Formue, der kunde sikre dem en sorgløs Fremtid.

Man var nu kommen til Ende med Juni Maaned. Holger Werner havde hver Aften været i Cirkus, og hver Aften efter Forestillingen været sammen med Mr. Clarck og hans Døtre. Jokeyen lod til at synes godt om ham og lagde ikke videre Vægt paa de Blomster, som den unge Godsejer sendte ned i Manegen, saa meget mindre, som den galante Kurmager for Skam Skyld altid lod bringe en Buket til hver af Beriderskerne. For Resten var Mr. Clarck vant til, at der overalt, hvor han kom frem, var unge Mennesker, der sværmede for hans Døttre. Disse Forliebelser varede dog sjældent længe ad Gangen, og Faderen sørgede for, at

de aldrig kom til at udvikle sig for vidt. Synd vilde det jo imidlertid være for Pigebørnene at nægte dem alt Selskab, men naar Klokken slog 12, rejste han sig og gik, og den, der havde Lyst, maatte gerne gøre ham og hans Familie Følgeskab til Gadedøren.

Det Bekendtskab, der var indledet med Holger Werner, vilde derfor rimeligvis blive af samme flygtige Natur som saa mange af de foregaaende.

Den sidste Juni var der Afskedsforestilling. Det var Benefice for Familien Clarck. Jokeyen fik fra Damebeundrere en Mængde Buketter mest i Hesteskoform, og Dolinda og Virginie overvældedes med Bifald og Blomster, medens de optraadte i alle deres Dobbeltnummere paa Line, Hest og rullende Globe.

Efter Forestillingen havde Holger Werner bedt hele Familien til Aften. Der blev drukket Champagne og talt mangt et bevæget Afskedsord. Næste Morgen tidlig rejste Mr. Clarck og hans to Døttre til Paris. Werner tog paa Banegaarden Afsked med dem og overrakte et Par kæmpemæssige Blomsterbuketter. Helge Foss trak allerede Vejret lettere. Nu var Faren trukken over og vilde antagelig ikke saa hurtigt vise sig igen.

Om Middagen gik Holger Werner hen paa Telegrafstationen. Da han kom tilbage, var der

en underlig Uro over ham. I flere Timer gik han nervøst frem og tilbage, og naar Vennen talte til ham, svarede han ikke. Endelig ud paa Aftenen kom der et Telegrafbud. Den unge Godsejer kvitterede og var atter i det mest straalende Humør.

Helge Foss forstod, at han havde forlangt Penge.

De turede rundt om Aftenen i Berlin og kom sent hjem. Saasnart de vare naaede op paa deres Værelse, ringede Werner og bestilte sin Regning til næste Morgen tidlig. Derpaa gav han sig til at pakke sine faa Sager ind.

— Hvor skal vi hen, spurgte Helge Foss, der paa faa Dage havde vænnet sig til at tale til Vennen i en forsigtig, næsten ærbødig Tone, der delvis beroede paa hans pekuniære Afhængighed.

— Til Paris, svarede Werner kort og lo fornøjet.

— Til Paris!

— Ja, kan det ikke more Dig. Penge skal det ikke komme til at mangle paa.

Holger Werner gik ind paa sit Værelse.

Inden Helge Foss lagde sig til Ro, skrev han et længere Brev til Fru Werner og puttede det med det samme i Hotellets Brevkasse i Vestibulen, for at Vennen ikke skulde se det.

Kapitel VI.

Dagen efter at Familien Clarck var kommen til Paris, mødte alle dens Medlemmer til Prøve i den store Hippodrom. Det var et af Verdensstadens mest udstrakte Lokaler, der endog var for stort til Paris og derfor faa Aar senere forsvandt for at give Plads for en Række private Pragtbygninger.

Selve Arenaen var en udstrakt, oval Flade, i hvilken der var anbragt tre Maneger. Som Regel arbejdedes der samtidigt i de to yderste, og blot enkelte Specialistnummere optraadte i den midterste, der kun daarlig kunde ses af alle de titusinde Tilskuere, der næsten til Stadighed om Sommeren fyldte det store Rum. Om Vinteren stod det fuldstændigt tomt.

Omgivelserne vare saaledes temmelig forskellige fra dem, under hvilke Artisterne i Almindelighed arbejde, men øvede, som de vare under alle

Forhold, fandt Mr. Clarck, Dolinda og Virginie sig hurtigt til Rette.

Allerede anden Dag efter deres Ankomst vare de opførte paa Programmet. Søstrene skulde gaa sammen paa Line i den midterste Manege. De vare begge fuldstændig ens klædte i mørkeblaat Silke med lyseblaa Trikot, Haaret hang frit ned over Skuldrene, og som eneste Prydelse lynede en stor Diamantagraf i et Sølvbælte, der sluttede tæt om Livet.

Dolinda og Virginie vare sikre paa sig selv og deres Kunst, men alligevel bleve de lidt nervøse ved Tanken om at skulle optræde i dette Kæmpe-lokale og for dette forvænte Publikum, i hvilket de ikke paa Forhaand havde en eneste Ven eller Beundrer. De stode sammen paa Saddelpladsen i Tøfler og med en lille Flonels Kappe over Skuldrene. En elegant Karet med fire Heste og guldskrammerede Kusk og Tjener kørte frem. I saadant Triumftog førtes Artisterne altid ind i den store Hippodrom, da Vejen til Manegerne var altfor lang til, at de kunde tilbagelægge den til Fods uden fuldstændig at ødelægge det gode Intryk af Entré og Sortie.

Dolinda og Virginie kastede Kapperne, sprang ud af Tøflerne hen paa et lille Brædt med pulveriseret Kridt, og efter at de havde smurt Sko-

saalerne godt ind, hoppede de op i den store Karet, der, medens Hestene vrinskede, foer ind paa Arenaen i skarpt Trav. Hilsende til alle Sider og hilste af spredt Bifald kørte de hele den vældige Arena en Gang rundt. Just i det Øjeblik, da Karet skulde til at dreje ind til den midterste Manege, dalede der fra Logen to store Buketter ned i Vognen. De saa begge op, og deres Ansigter fik samtidig et næsten komisk forbavset Udtryk: Det var deres to danske Venner fra Berlin.

De gjorde deres Linedans, som om der kun var de to Tilskuere i hele det store Lokale, og skønt de ikke kunde se dem, følte de det hele Tiden, som om det var deres Øjne, der hvilede paa dem, deres Hænder, der klappede, og deres Ansigter, paa hvilke de læste Kritik eller Beundring, efter som de selv vare tilfredse eller utilfredse med deres Arbejde.

Medens de samtidig laa paa Knæ og vuggede Linen frem og tilbage, der skar dybt ind i Kødet, sagde Dolinda midt under Bifaldet.

— Har Du set, de er der.

Et skarpt Hys lød nedefra. Det var Faderen, der ikke taalte Snakken under Arbejdet og ikke havde hørt det i mange Aar. Begyndte Børnene at voxe ham over Hovedet!

Virginie blev saa forskrækket over dette «Hys»,

som hun ikke havde hørt siden Barneaarene, at hun var lige ved at falde ned i Hovedet paa Mr. Clarck. Hun glemte helt, at hun var Voxen, og tænkte allerede, at hun skulde have Prygl, medens Dolinda gyngede vildere og vildere. Der skulde Fart i Publikum, og det kom der endelig, og under Jubel kørte de smaa blaa Linedanserinder ud, medens Pariserne særlig syntes at være henrykte over Virginies blonde nordiske Skønhed.

Da de efter Forestillingen kom ud af Artistgangen, vare de Første, de mødte, Holger Werner og hans Ven. Mr. Clarck rynkede Brynene. Han syntes ikke rigtigt om det Møde. Skulde den letsindige Levemand for Alvor være forelsket i en af Døtrene? Men da han havde tænkt sig lidt om, fandt han det egentlig ganske naturligt, at en ung Velhaver, der første Gang var ude paa Rejse, tog til Paris fra Berlin. Dermed slog han sig til Ro, og en halv Time senere sad Holger Werner, Helge Foss, Mr. Clarck, Dolinda og Virginie fortroligt sammen ligesom i Berlin.

Imidlertid varede det ikke længe, inden der kom en sjette Person til. Mr. Clarck præsenterede ham. Det var Mr. Watson. Han hilste med sine store hvide Abekattetænder elskværdigt, men sledskt paa Selskabet. Da han saa Helge Foss, gjorde han en overrasket Bevægelse.

— Er De her. Dem træffer man nok overalt i hele Verden.

— Ja, jeg havde jo den Fornøjelse at hilse paa Dem i Berlin. Maa vi ikke tillade os at invitere Dem paa en Forfriskning.

— Mange Tak, sagde Klovnen i en spydig Tone. jeg har rigtignok en til Gode fra sidst.

Det laa ellers ikke for Helge Foss at blive fornærmet. Det ærgrede ham dog, at der blev gjort saa direkte Hentydning til, at han havde glemt at betale de to Glas Øl i Wintergarten, da han blev kaldt bort til sin syge Ven. Han fik gennem denne Bagatel uvilkaarligt et Indtryk af, at han her stod overfor en Mand, som bed Mærke i Alt, og som lagde den daarligste Betydning deri.

— De maa virkelig meget undskylde, Mr. Watson, hvis De kom til at betale, efterat jeg havde trakteret. Det Bud, der blev sendt efter mig, kom mig saa overraskende.

— Gud bevares, svarede Mr. Watson, atter med sit spydigste Smil, de Herrer Journalister har jo saa meget at tænke paa for at kritisere os, at det er rimeligt, at de af og til maa glemme at betale.

Helge Foss fandt det ikke Umagen værd at svare. Der blev en Pavse, under hvilken Alle følte sig trykkede. Kun Mr. Watson lod, som om Intet

var passeret, og bestilte paa en temmelig uforskammet Maade et Glas Øl til sig selv. Derefter henvendte han sig direkte til Mr. Clarck og blev ved at snakke med ham, som om de to Danske slet ikke vare tilstede. Han talte hele Tiden om Artister og skiftede oftere Sprog, naar han mærkede, at de Fremmede vare ved at komme paa Gled i Samtalen

Aftenen gik med stadige Stikpiller og gensidige halv forstaaede Uartigheder, saa morsom var den første Aften i Paris egentlig ikke, derom vare de to Venner enige, da de ved Midnat naaede hjem til Hotellets Port efter først at have fulgt Familien Clarck til Døren.

Hvad der havde ærgret Holger Werner mest, var den Samtale, han undervejs havde haft med Jokeyen.

— Hvor optræder egentlig denne Mr. Watson?

— I «Folies Bergères», det er et af de største Etablissementer i Paris.

— Dur han Noget?

— Han er en udmærket Klovn, der gaar paa en stor Gage. Desuden har han et fortrinligt Forretningstalent og forstaar altid at skaffe sig første Klasses Engagementer. Det er en Mand, jeg respekterer som Artist, og som jeg oftere har været engageret sammen med.

Det var altsaa tydeligt, at Mr. Clarck havde en vis Sympati for Mr. Watson, og det var endnu mere tydeligt, saa tydeligt, at man ikke behøvede at gøre opmærksom derpaa, at den Sidstnævnte havde en stærkt udviklet Faible for Virginie. Hans Haab om at være alene med Mr. Clarck og hans Døtre var bleven skuffet, og det var det, der havde sat ham i saa ondt Lune. Til Trods for, at han tilsyneladende hele Tiden havde talt med Jokeyen, havde hans Øjne da heller ikke været borte fra den blonde Beriderske. En Trøst for Holger Werner var det dog, at hun syntes at være fuldstændig ligegyldig overfor den Opmærksomhed, Artisten viste hende.

Der gik et Par Dage, i hvilke alt det Storslaaede og Fremmede, som Paris frembød midt i Verdensudstillingens bevægede Sommer syntes at fængsle den unge Godsejer, saa at han glemte den flygtige Forelskelse. Længe varede det imidlertid ikke, inden han en Dag spurgte Helge Foss:

— Tror Du ikke, vi kan komme til en Prøve i Hippodromen?

Helge Foss vidste saa godt som Nogen, at det gaar med Tilladelse til at overvære Prøver ligesom med Opnaaelsen af visse Damers Gunstbevisninger: Man maa tage dem som noget Selvfølgeligt. Anmoder man først derom, faar man

Afslag, og jo oftere man fornyer sin Anmodning, desto vanskeligere bliver det at naa, hvad man ønsker. Han opsøgte derfor Direktøren, Hippolyte Leonard, og sagde i en kort Tone, som om det var den naturligste Sag, at der vel ikke var Noget i Vejen for, at han som Korrespondent til et kjøbenhavnsk Blad kunde faa Lov til at se paa en Prøve.

Direktøren mønstrede ham skarpt med den Militærmine, som alle Beriderdirektører har overfor Fremmede.

— Skulde vi give alle de Korrespondenter, der findes i Paris, Adgang, saa blev der knap nok Plads i Hippodromen.

— Nej, ganske vist, svarede Helge Foss, men Deres Broder havde dog mindre Plads i Deres gamle Teltcirkus i Danmark, og han har aldrig nægtet mig Adgang.

— Houcke! Kender De Houcke, sagde Direktøren og blev greben af den Familieinteresse, der altid har udmærket den Leonardske Slægt. Hvordan gaar det ham, det maa De fortælle mig noget om.

I en halv Time blev Helge Foss siddende sammen med Direktøren i fortrolig Samtale. En saadan Konversations Karakter bedømmes strax rigtigt af Kontrollørerne selv i et Lokale af Hippo-

dromens Størrelse, og efterat Journalisten en Gang havde faaet Tilladelse, var der Ingen, der lagde ham Hindringer i Vejen, naar han kom om Formiddagen, end ikke, da han en Dag bragte Holger Werner med.

Det var et blandet Publikum, der var samlet i den lille Prøvemanege. Damerne vare klædte i korte Bluser, Knæbenklæder og Strømper i de mest brogede Farver. De hang rundt allevegne paa Ramper og Gelændere med underlig uvane Skoletøsemanerer og fniste og smaasnakkede i et væk. Det var Ballettens lette Korps, der ventede paa, at de skulde komme til at prøve. Paa forreste Række sad et Par mandlige Artister. Den Ene havde skudt Hatten ned i Nakken. Han havde Cigaret i Munden og spillede Bold med en Appelsin med en af Balletdamerne. Den Anden saa ud, som om der ikke var en eneste Tanke tilbage i hans Hjerne. Han stirrede tomt hen for sig og vedblev at slaa sig med en Ridepisk over et Par langskaftede Støvler. I Manegen gik en Mand med Lærredsbenklæder og Rem om Livet. Han hørte vistnok til Staldetaten og hjalp en lille Dreng at slaa Kuldbøtter ved at holde Haanden under hans Kryds. Drengen, der aabenbart var en af dem, der af sig selv søge til Cirkus for sluttelig at blive engageret til en eller anden Trup, syntes at være

meget lærelysten og vilde uafbrudt begynde forfra, medens Manden med Lærredsbuxerne skuttede sig og gabede. Der lød et Piskeknald inde fra Saddelpladsen, og de To forsvandt hurtigt. Det var Familien Clarck, der skulde prøve og havde Manegen i en halv Time.

Balletdamerne, der atter skulde vente, forsvandt surmulende eller begyndte at dingle med Benene tværs over Logeryggen og bombardere hinanden med Appelsinskaller, indtil der lød en skarp Klappen i Hænderne. En lille ilter Italiener, der fungerede som Balletmester, viste sig i Manegen, og alle Damehovederne dukkede sig fnisende. En enkelt Uvorn vilde endnu vise sit Mod og udstødte en lang jodlende Lyd. Saa blev der atter fuldstændig stille.

Virginie kom først ind. Hun var klædt i en glat, blaa Sommerkjole med smaa hvide Stænk. Flip med Slips og Manchetter bøjede om Ærmerne, en Mode, der den Gang endnu var ganske ny.

Paa Hovedet havde hun en lille Straahat med lige Skygge. Hun satte sig paa første Række, det var tydeligt at hun ikke skulde prøve idag. Lidt efter kom Dolinda. Hun saa næsten bedre ud i sit Formiddagstoilette end om Aftenen. Hun bar en Jokeytrøje, der var knappet tæt i Halsen, halvstramme Klædesbenklæder, der sluttede i tætte

Læg ved Knæet, sorte Silkestrømper og smaa Ruslæders Halvstøvler. I Haanden havde hun en Køre- og en Ridepisk. Hun slog et Knald, saa det rungede, en Kunst, som meget faa Cirkusdamer tilegner sig. En Hest travede ind med et stort, slidt Panneau, af hvilket Udstopningen stak frem allevegne. Lidt efter kom en Dreng paa omtrent tolv Aar. Han havde et ualmindeligt raskt og opvakt Ansigt og stod formelig og stampede af Utaalmodighed efter at komme til at arbejde. Dolinda tog fat i en Snor, der hang ned fra Loftet, og som gik op over en bevægelig Ring. Hun fæstnede den ene Ende af Snoren i Drengens Bælte og viklede flere Gange den anden om sin Haand. Saa hjalp hun Knægten op paa Panneauet og smed Ridepisken fra sig. Hesten satte sig i Bevægelse, og den lille Fyr begyndte at foretage forskellige Øvelser. Af og til tabte han Fodfæstet, og kunde da hænge og svæve flere Sekunder i Luften. Hver Gang han atter kom op paa Hesteryggen, forstod Dolinda behændigt at klippe ham med Piskesnærten, saa det maatte gøre ondt, men Drengen ømmede sig ikke, Øjnene stode stive i Hovedet paa ham af Anstrængelse, og han gik fuldstændig op i sit Arbejde.

Holger Werner havde imidlertid nærmet sig til Virginie, der overrasket hilste paa ham.

— Naa, har De ogsaa faaet Lov at komme her ind.

— Ja, for en Gangs Skyld, men jeg tror, det bliver den Sidste. Jeg har hele Tiden en Fornemmelse af, at der bliver set paa mig som paa en Uvedkommende.

— Det er blot, fordi De selv føler, De er det, sagde Virginie smilende. Lad De blot, som De hørte til, nu De først er kommen ind. Her kommer nye Artister hver Dag.

Holger Werner satte sig ved Siden af Virginie.

— Er Deres Fader her ikke?

— Nej, ikke idag. Han er oppe med vore Papirer paa Politikontoret. Det er derfor, vi ikke prøver.

— Jeg synes, der prøves Alt, hvad der kan.

— Naa, det regner vi ikke for andet end Spøg, det er blot Dolinda, der morer sig med at røre Hugo lidt. Han er saa ivrig.

— Han faar dog adskillige Knubs.

— Det bryder han sig ikke om. Idag er det kun for hans Fornøjelse. Naar Fader prøver med ham, er han undertiden ikke saa glad.

— Er han haard ved ham?

— Ja, det har han jo været ogsaa ved os, men jeg synes, han er værre ved Hugo. Han siger, han er en Dreng, der kan taale det.

— Er det Deres rigtige Broder?

— Ja.

— Ham har jeg aldrig set.

— Nej, han kommer heller ikke med ud om Aftenen.

— Sidder han ganske alene hjemme?

— Ja, i Reglen.

— Men det er da Synd.

— Det er det ogsaa, men de sidste Par Aftener har han ogsaa været med.

— Men i Berlin saa jeg ham aldrig.

— Nej, da havde vi ham ikke endnu, sagde Virginie ivrigt.

— Havde De ham ikke, gentog Holger Werner forbavset, hvad skal det sige?

— Nej, svarede Virginie, vi fik ham først, et Par Dage før vi rejste. Han havde været i en Parterregymnastikertrup.

— Saa er han jo ikke Deres rigtige Broder.

Virginie blev rød, hun mærkede, at hun havde røbet sig.

— Nej, sagde hun, det er han heller ikke, og jeg kan saa daarlig vænne mig til at betragte ham somBroder. Fader har altid været ked af, at han ikke havde nogen Søn. Selv om Dolinda og han passe godt sammen, har han dog altid savnet en Dreng, som han kunde opdrage til Artist. Jeg

havde engang en lille Broder, men han døde tidlig, det tog Fader sig meget nær og Moder ogsaa.

— Er det længe siden, Deres Moder døde?

— Ja, det er snart syv Aar siden. Jeg har aldrig sørget, som da vi mistede hende. Hun var saa god ved os. Hun var bange for Fader, og naar han slog os, græd hun ofte. Efter Prøven tog hun os i Smug paa sit Skød, strøg os over Haaret og talte kærligt til os. Hun sagde, at vi ikke skulde bære Nag til Fader, han mente os det godt. Naar hun talte saaledes, kom jeg altid til at græde, medens Dolinda blev utaalmodig.

Da min lille Broder døde, kom Fader og Moder endnu længere fra hinanden. Hun sad næsten altid hjemme og passede vor Garderobe og vore Kostumer, hun haabede stadig at leve saa længe, til vi kunde trække os tilbage fra Artistlivet og have det i Fred og Ro. Det opnaaede hun ikke. Fader skændte ofte paa hende, fordi hun satte mig Nykker i Hovedet og gav mig Ulyst til Artistlivet.

— Har De stadig bevaret den?

— Ja, jeg tror det. Nu er jeg jo bleven saa vant til at optræde, at jeg ikke tænker videre derover, men undertiden kommer den Tanke op hos mig, at det maatte være dejligt, dersom man kunde komme ud af det Hele og leve ganske stille fjærnt fra Cirkus og Artister.

— Tror De ikke, der alligevel vilde komme Længsel over Dem efter det gamle Liv?

— Nej, det tror jeg bestemt ikke. Dolinda vilde aldrig faa et glad Øjeblik mere, dersom hun skulde bort fra sine Heste, men jeg føler, at jeg ikke vilde længes tilbage til det Liv.

— Men maaske kan De en Dag komme ud af det.

— Hvorledes skulde det gaa til. Fader er Artist med Liv og Sjæl, selv om han trækker sig tilbage, vil han vedblive at rejse med os. Dolinda og jeg ere desuden saa sammenarbejdede, at han aldrig vil give sit Samtykke til, at vi kommer fra hinanden.

— Det kunde jo dog ske, at en Mand udenfor Artistverdenen tilbød Dem sin Haand. Naar der ikke var Noget at udsætte paa ham, vilde Deres Fader vel ikke sætte sig derimod.

Virginie blev forlegen og vendte Hovedet bort. Der var i det Tonefald, med hvilket den unge Werner havde udtalt de sidste Ord, Noget, der gjorde hende urolig og instinktmæssig lod hende ane, at det var bedst at afbryde Samtalen.

— Saa, nu faldt Hugo af igen, udbrød hun og saa ind i Manegen, der før havde interesseret hende saa lidt.

— Ja, det er sandt, det kom vi fra, hvem er den Hugo?

— Hvad han hedder, det ved jeg saamænd ikke, sagde Virginie, der var glad ved at komme til at tale om et andet Emne. Fader kalder ham Hugo, fordi saadan hed min lille Broder. Vi har som sagt faaet ham fra en anden Trup, der bestod af ham og en Dreng til samt en Neger. De havde en lille Søster, der har gjort megen Lykke under Navnet «Guldfluen», og som vi har optraadt sammen med. Fader syntes allerede den Gang godt om Drengen og vilde købe ham, men Plejefaderen vilde ikke af med ham. Fader mente, at Hugo ikke egnede sig saa godt til Parterregymnastik, men kunde blive en god Jokey, og Drengen vilde ogsaa meget hellere ride. For kort Tid siden fik Fader imidlertid et Brev fra ham. Det var sat mønsterværdigt godt sammen af en Knægt i hans Alder. Han fortalte, at hans Fader nu var død, og at hans Søster var løbet bort med en Artist. Det var en meget romantisk Historie. Nu vilde han gerne til os.

Holger Werner kom i Tanker om den Skitse, som Helge Foss havde skrevet for at underholde ham, da han laa syg i Berlin.

— Kan De ikke fortælle mig den Historie

nærmere, den vilde interessere min Ven; han samler paa den Slags Ting.

— Nej, saa nøje er jeg ikke inde i den; jeg kan blot huske, at den var meget spændende, men lad ham hellere tale med Hugo. Det er en opvakt Knægt, der godt kan faa Munden paa Gled.

Prøven var imidlertid færdig. Hugo sprang ned af Hesten og tog selv Snoren af Ryggen. Saa gik han hen til Dolinda, rakte hende Haanden med et Buk og sagde Tak.

Det er en Skik, der er almindelig, naar en ældre Artist har hjulpet en yngre med at prøve.

Der var virkelig noget ualmindeligt frisk og frejdigt ved Drengen. Dolinda kom over og hilste paa Werner. Saa sagde hun, henvendt til Søsteren:

— Det er bedst, Du gaar med, Fader kommer om lidt.

De to Søstre forlode Manegen, og kort efter gik ogsaa de to Venner. Paa Vejen hjem sagde Werner:

— Du skulde faa fat i Mr. Clarcks nye Søn. Saa vidt jeg kan forstaa, er han en af Drengene i den Trup, Du har fortalt mig om i Berlin. Han ved vist Besked med «Guldfluen». Det er strax et Motiv.

— Tak, det skal jeg huske, sagde Helge Foss. Saa talte de ikke mere om det.

Kapitel VII.

To Dage senere fandt Holger Werner, da han om Aftenen kom hjem, nogle beskrevne Ark paa sit Bord. Han kendte sin Vens Haand og begyndte nysgerrigt at læse.

Det var en lille Fortælling, der lød saaledes:

Siden den Dag, den lille «Guldflue» havde forsøgt at flyve af Reden med en af Cirkus' Trapezkunstnere, var den gamle Artistfader bleven betænkelig. Hvor godt han end passede paa, vidste han dog aldrig, hvornaar Flugten kunde lykkes for hende. Han mente derfor, at det var bedst at sikre sig for alle Tilfældes Skyld, thi hvis det lykkedes hende at slippe fra ham, havde han Intet mere at leve af.

Saa dannede han, hvad man i Artistsproget kalder: En kunstig Familie. Den bestod af ham selv som Fader og to Læredrenge, som han fik

overladt af deres Forældre mod at give dem Kost og Klæder, efterat de cirkusbegejstrede Smaafyre havde erklæret sig villige til at tage afsted med den fremmede Mand, der havde saadan et sødt og indsmigrende Væsen, og som havde klappet dem saa venligt paa Kinden og lovet Forældrene at være rigtig god ved dem. Glade og frejdige toge Drengene Afsked, medens Hjertet hoppede i Livet paa dem af Forventning om Alt, hvad de nu skulde se og opleve.

Lutter Fornøjelighed blev det ikke. Den gamle Artistfader var bleven endnu mere hidsig og opfarende med Aarene, og det var jo Drenge, der kunde taale Noget. De bleve derfor endnu haardere behandlede, end den lille Guldflue i sin Tid var bleven det. Men det søde og indsmigrende forlod ikke den brutale Artistfader, og der kunde ofte næsten være noget kælent i Stemmen, naar han kaldte dem frem og lod Ridepisken danse over deres stramme Trikot. Han var dem maaske ikke saa ond endda, men saa fik han Kig paa en lille Negerdreng, der var bleven overflødig i en altfor talrig sort Trup.

Med rigtigt Blik for, hvad der gør sig i en Manege, saa den gamle Artistfader, at her var et godt Nummer: To hvide Drenge og en sort i Midten. Saa drak han Lidkøb med den gamle

Neger om Knægten, og den lille farvede Jack kom ind til sine to hvide Kammerater i Manegen.

Kunde den gamle Artistfader af og til være venlig mod de to Brødre, som han maaske ogsaa tog lidt Hensyn til, fordi de stadig stode i Brevvexling med Hjemmet, saa var han til Gengæld saa meget mere brutal mod Negerdrengen, som han havde set sig gal paa, som ikke kunde gøre ham Noget tilpas, og som nu virkede som en Art Lynafleder overfor de Andre, saa ofte der var Tordenluft i den Gamles Humør.

Selv i Cirkus, hvor man er vant til Raahed, og hvor den ene Artist aldrig blander sig i den andens Børneopdragelse eller Dressur, vakte det ofte en pinlig Opmærksomhed mellem Saddelpladsens Folk, naar den gamle Artistfader var inde med sin Negerdreng, som han lod lægge sig over Barrièren og ofte vedblev at prygle, indtil Slagene løde helt døde.

En Dag havde en af Balletdamerne ikke kunnet dy sig og havde sagt i Forbigaaende:

— Kan det nu ikke snart være nok?

Den gamle Artistfader lod sig ikke forstyrre i sin Exekution.

— Saadant Slavefrø er vant til Klø, sagde han, men pas De Dem forresten selv, og tag Næsen til Dem, ellers kan De godt faa et Par Rap med.

Den lille Balletdame skyndte sig forbi, og fra den Dag var der Ingen, der blandede sig i Artistfaderens Opdragelse. Med de Klager, som tilfældige Tilskuere ved Prøverne vilde bringe frem for Politiet og i Pressen, blev det heller ikke til Noget. Man vidste jo aldrig, hvordan saadan en Negerdreng var, det kunde jo være, at han var en stridig og opsætsig Natur, som ikke var let at tumle.

Han stridig og opsætsig! Herre Gud, han var det blødeste Gemyt, og han taalte al Mishandling uden Klage, men undertiden var det dog, som om det hede Blod kogte op i ham. Han kunde da rive sig i sine sorte Totter og skære Tænder som et Dyr i afmægtigt Raseri, men han blev beroliget, saasnart den lille Guldflue strøg ham med sin fine Haand gennem det mørke Haar, og han lagde sit Hoved i hendes Skød og saa op paa hende saa trofast som en stor Hund.

Sagte talte hun til ham, indtil han blev ganske stille. Hun vidste bedst, at det ikke nyttede, om der ogsaa blev klaget, det gjorde kun den Gamle mere opbragt. De maatte vente, til der kom bedre Tider.

Han forstod nok, at hun tænkte paa den Gamles Død, selv om hun ikke sagde det rent ud. Hun længtes jo ogsaa efter at slippe ud af Fangenskabet og følge sit Hjertes Tilskyndelse. Guldfluen og den

lille Negerdreng bleve efterhaanden uadskillelige, medens de to andre Drenge, hvis sunde Natur vejrede Bekymringerne bort, saasnart de vare frie, tumlede sig omkring i Gaden med de andre Børn.

Efterhaanden var Artistfaderen bleven færdig med sin kunstige Families Uddannelse, og «Melange-Troupen» kunde sættes paa Plakaten. Der blev kjøbt nye Kostumer og Rekvisiter, og Udsigten til nu at skulle vise sig for Publikum som rigtige Artister virkede oplivende paa de unge Kræfter.

Troupen bestod for det Første af de tre Drenge, af hvilke den sorte hele Tiden arbejdede i Midten, medens de to Andre vare kridtede i Ansigtet som smaa Klowner. Det var dem, der gjorde det egentlige Arbejde, og flinke vare de, thi det maatte man lade den gamle Artistfader, at han forstod at dressere sine Børn, saa at de kunde bestille Noget. Men for det Andet bestod den ogsaa af ham selv i egen høje Person. Han var virkelig efter mange Aars Forløb selv krøben i Trikoet, der egentlig ikke kunde siges at flattere hans tynde Ben og svære Mave, men i et saadant Nummer kunde han ikke saa godt være iført Kjole, det vilde bryde Stilen, og paa Scenen maatte han være, medens Børnene arbejdede.

Saa nøjedes han da med at staa i en Krog,

medens han uafbrudt tørrede sig med Lommetørklædet over den svedige Pande. Af og til stak han det i Bæltet og drejede en af Drengene rundt i en Saltomortale eller medvirkede i et lille idyllisk Familiebillede, hvor en af Drengene med smilende Tillidsfuldhed trak Faderen ned mod Rampen og lagde sig paa Ryggen, hvorefter den Gamle prustende stod paa Hovedet paa hans Knæ, medens den Lilles unge Lemmer rystede under den knugende Vægt.

Naar Troupen efter endt Arbejde var bleven fremkaldt en tre—fire Gange, kom hans egentlige Bravournummer, idet han med Opbydelse af hele sin Kraft slog en Saltomortale, hvorefter han ildrød i Hovedet bukkede med et koket Balletsmil og forsvandt med Drengene, der vidste, hvad der vankede, dersom de havde været uheldige med en eller anden Øvelse.

Saaledes havde man arbejdet i et halvt Aars Tid. Nummeret passede nu sig selv, og Drengenes Behandling blev bedre. Men Negerdrengen havde Artistfaderen en Gang for alle forset sig paa, og han fik stadig sine Stryg ved enhver Lejlighed, selv om der ikke var nogen Grund til at straffe ham for Arbejdsforsømmelse.

En Aften, medens de optraadte paa en af de større Variétéer i Berlin, var han rigtig kommen

i Uheld. Han faldt ned den ene Gang efter den anden, naar han skulde gjøre den baglæns Saltomortale hen paa Ryggen af en af sine Kammerater. Faderen skældte halvhøjt med truende Stemme, som dog ikke kunde høres ud over Lamperækken. Negeren blev mere og mere nervøs, tilsidst kunde han næsten Intet gjøre. Han vidste, hvad der forestod. Til Trods for Uheldene, eller maaske netop paa Grund af dem, var Publikum ualmindelig velvilligt, fremkaldte Troupen Gang efter Gang, og en af Tilskuerne kastede endog et Par Appelsiner op paa Scenen. Efter at de vare trillede lidt rundt paa Gulvet, uden at nogen af de Andre tog dem op, bukkede Negerdrengen sig, lige idet han skulde løbe ud, ned mod Gulvet og stak en af dem til sig. Faderen bemærkede det, og idet de kom ind i Kulissen, stødte han ham i Ryggen med de Ord:

— Naa, saa Du tror, Du skal have Appelsiner, ja vent, Du skal faa Appelsiner.

Graaden kom op i Halsen paa Drengen, og han flængede krampagtigt et Stykke af Skallen paa Frugten, som han havde mellem Fingrene.

Publikum vedblev at klappe. De maatte ind igjen.

Artistfaderen klappede Drengene paa Hovedet, smilede til Publikum og traadte selv frem for at slaa sin bekjendte Saltomortale. Idet han satte

fra, gled Foden. Børnene saa det og greb i hinanden af Forfærdelse, de vidste allerede, hvorledes dette vilde ende. Det store Legeme var ikke kommet mere end halvt over, det laa lige udstrakt i Luften, fuldstændig dødt, uden Kraft til at gaa fremover eller tilbage, saa faldt det tungt, plat ud ned paa Scenegulvet og blev liggende uden at røre sig.

Nede paa Tilskuerpladsen havde et Par Artister rejst sig. «Han knækker Genikken», raabte den Ene i sin Ivrighed i samme Øjeblik, han saa den Gamle sætte af. Og saadan var det.

Tæppet gik strax ned. Der blev en uhyggelig, trykket Stemning som altid, naar der er Lig i en Circus, thi Artister ere næsten lige saa overtroiske som Sømænd. Halvpaaklædte samledes Gymnastikere, Komikere og Sangerinder inde paa Scenen, medens Tjenerne lagde det livløse Legeme til Rette paa en Baare. Den lille Guldflue stod ved Siden af med Taarer i Øjnene. Nu kunde hun gjøre, hvad hun vilde, Intet stod længere hendes ægteskabelige Lykke i Vejen, men han der havde dog været hendes Fader, i alt Fald hendes Stedfader, og han havde lært hende, hvorledes hun skulde tjene sit Brød, det kan en Artist aldrig glemme sin Læremester. Ogsaa de to Drenge stod grædende ved Siden, den Ene af dem havde taget en Appel-

sinskræl op fra Gulvet. Det var den, Artistfaderen var gleden paa.

Stille gik de op i deres Paaklædningsværelse. De følte ikke den Gamles Død som en Befrielse, de vare endnu lidt for unge til at rejse paa egen Haand.

Da de aabnede Døren til Garderoben, skreg de Begge op i Forfærdelse, der skræmmede de andre Artister til: Paa Vinduesstolpen hang Negerdrengen. Han var død. I den ene Haand krammede han krampagtigt en Appelsin. Et Stykke af Skallen var reven af, og medens de stive Fingre pressede om Frugten, sivede Saften ud og faldt i lange Draaber paa Gulvet.

Holger Werner havde med Interesse læst den lille Fortælling, da Helge Foss traadte ind.

— Tak for Underretningen, sagde han spøgende, det er en behagelig nem Maade for mig at faa Oplysninger paa, og Du samler jo snart en hel Novelleserie. Kan Du sé, Hugo var ikke saa tosset endda.

— Nej, det skal Du have Ret i, svarede Helge Foss. Det er en Pokkers opvakt Dreng, og meget insinuant. Han har langt mere Hoved end alle de Voxne tilsammen. Saasnart han fik Færten af, at jeg kendte Direktøren og Familien Clarck, blev han strax meget meddelsom, især da jeg tog

ham med ind i Kaféen og gav ham en Kop Chokolade og en Kage. Du maa dog ikke tro, at vi ere de eneste, der have opdaget, at den lille Krukke har Øren.

— Saa, hvad mener Du med det?

— Mr. Watson har ogsaa haft fat i ham.

— Mr. Watson?

— Ja, netop! Jeg spurgte Drengen ud, om hvad han nu tænkte sig, naar han blev stor. Han havde hele Fremtiden paa rede Haand og blev strax meget ivrig. Naar han var bleven en dygtig Rytter og artede sig vel, saa vilde hans Plejefader, inden han trak sig tilbage til Privatlivet, forære ham to Heste og Kostumer, og saa vilde han optræde selv.

— Men tror Du nu ogsaa, Du kan faa noget Engagement, sagde jeg til ham.

— Jo, sagde han med stor Overbevisning, det kan jeg sagtens, for det har Mr. Watson lovet at skaffe mig, og han er saa kendt alle Vegne baade paa Kontinentet og i Amerika. Jeg véd, at han har skaffet mange Artister Engagement.

— Men er Du ogsaa sikker paa, at det er sandt?

— Ja, det er det, sagde Drengen ivrigt.

— Men det kan Du jo ikke vide.

— Jo, det kan jeg netop, sagde han saa, og blev helt rød i Hovedet.

— Hvorfor netop Du?

Han sad længe og puttede Ansigtet helt ned i Kappen, indtil han endelig sagde:

— Jo, for Mr. Watson skriver saa daarligt.

— Saa skriver Du maaske undertiden for ham?

— Ja, jeg hjælper ham da i hvert Fald af og til med det.

— Saa holder Du meget af ham.

— Aah, det vil jeg egentlig ikke sige, sagde han ligesaa overlegent som en gammel Mand. Men man maa jo holde gode Miner med ham.

— Hvorfor det?

Hugo trak paa Skuldrene og tørrede sig om Munden:

— Fordi han snart skal ind i Familien.

— Hvad vil det sige, skal han giftes med Frøken Virginie?

Hugo saa længe paa mig, saa sprang han ned af Stolen, og idet han bukkede og takkede tilføjede han hemmelighedsfuldt: Ja, jeg har ikke sagt noget.

Holger Werner havde kastet Cigaretstumpen fra sig og rejst sig op.

— Hvad Vægt lægger Du paa, hvad saadan en Knægt siger, udbrød han ærgerlig. Du véd jo bedst,

hvor fulde af Løgn saadanne smaa Cirkusunger ere, og hvor kjendt med Intriger fra Barnsben.

— Ja, det har Du maaske Ret i, men hvorfor skulde dette ikke være sandt?

— Hvorfor? Hvorfor? Fordi det selvfølgelig aldrig kunde falde en Pige som Virginie ind at tage et Uglehoved som denne Watson, hun der er saa smuk, saa dannet af sin Stand at være, saa uplettet i hele sin Vandel, saa hjertensgod, saa forskellig fra alle andre Artister, saa ....

Holger Werner holdt pludselig inde og saa paa Helge Foss, der betragtede ham stift og opmærksomt.

— Aah, Sludder, saadan mener jeg det naturligvis ikke! tilføjede han og gik, idet han slog Døren i efter sig.

Holger Werner var i de nærmest følgende Dage adspredt og indesluttet.

Hans Rejsekammerat prøvede paa bedste Maade at adsprede ham.

En Aften foreslog han ham at tage med ud til den bekendte Markedsplads i Neuilly tæt udenfor Paris.

Der var Tummel og Spektakel af skrigende Udraabere, af hvinende Damer, der foer afsted paa de lange Rutschebaner, af Tusinde forskellige Instrumenter: Lirekasser, Orgler, Hornmusik, Barne-

trompeter og Skrigeballoner. Det var en Dyrehavsbakke i kæmpemæssig Stil, de glade Pariseres og de nysgærrige Fremmedes Tumleplads, medens Teatre og Varietéer vare lukkede paa Asfalten paa Grund af Sommervarmen.

For Enden af den kvartmil lange Gade, der skar sig gennem dette forvirrede Markedsgøgl af Boder og Forevisningstelte, laa et Par temmelig anselige Træbygninger af Størrelse som den gamle Tivolicirkus. De saa helt statelige ud mellem alle disse smaa Barakker. Paa den ene af dem var anbragt et mægtigt Skilt med springende Løver, der skød Pistoler af og fór gennem brændende Tøndebaand, paa den anden, der var Markedets Clou, stod over Indgangsdøren malet med store Bogstaver: Cirque d'Elsa Rómer.

Da Aage Foss saa dette Navn, standsede han pludselig og sagde: Der maa vi ind.

Vennen fulgte med uden Indvendinger.

Huset var omtrent udsolgt, Cirkus saa ud til at gøre gode Affærer. Rummet var ikke særlig stort, men ganske hyggeligt. Materiellet var nyt og smukt, Staldpersonalet solidt paaklædt og Kostumerne fixe. Man fik Indtryk af, at det var en lille chic Cirkus, der havde Chancer for sig. Foreløbig var der dog ikke stor Stads ved det optrædende Nummer.

Saa faldt Orkestret i med en Fanfare, sex Staldknægte stillede sig op i Række paa hver Side af Indgangen, og frem i Manegen traadte en Dame. Hun førte sig med en Sikkerhed, der tydeligt nok røbede, at det var hende, der var Direktricen.

Hendes Figur var temmelig lille, men ualmindelig elegant. Det lyserøde Rokoko-Kostume gik diskret helt ned til Fødderne, saa at man kun saa en Spids af de smaa guldbroderede Sko og de vinfarvede Silkestrømper i samme Kulør som Baandbesætningen. Mindre karrig mod Beundrere var Direktricen i at vise sin smukke Buste med den blændende hvide Hals, hvis Linier fortsattes i en dyb Udskæring i Ryggen. I Stedet for Pisk havde hun i Haanden en tynd, guldknappet Stok à la Hyrdestav, med hvilken hun viste de tre dresserede Hingste deres Vej.

Det næste Nummer var en Skolerytter.

Det var tydeligt at se paa Aage Foss' Ansigt, at hans Tilsynekomst var ham en behagelig Overraskelse.

Han sad spændt og forsøgte at fange hans Blik. Endelig lykkedes det ham.

Der gik et Genkendelsens Smil over Rytterens Ansigt, og han gjorde en Bevægelse med Hovedet for at tilkendegive Journalisten, at han kunde møde ham paa Sadlepladsen.

De to Venner gik derud i Pausen, og Rytteren skyndte sig lige hen imod Aage Foss og trykkede hans Haand med stor Hjertelighed, medens Holger Werner holdt sig noget i Afstand.

— Nu er jeg igen kommen til Hægterne, sagde Rytteren muntert. Jeg er et helt andet Menneske, end da De traf mig i København. Forretningerne gaa godt her, men vi maa slide i det. Vi har en tre-fire Forestillinger hver Aften og dobbelt saa mange om Søndagene, men det giver jo ogsaa noget i Kassen. Bliver det saadan ved, skal De nok komme til at høre Nyt fra «Cirque d'Elsa Rómer».

— Ja, jeg længes meget efter at høre Deres Frues Roman.

— Min Frues Roman, sagde han og rynkede Øjenbrynene. Hvad kender De til den?

— Husker De ikke, at De i København gav mig en Række Optegnelser og antydede, at Deres egen Historie var i den?

Rytteren saa tøvende op og sagde med noget af den Mistro, Artister ofte nære overfor Journalister: Har De benyttet dem?

— Ja, svarede Aage Foss, det var efter Deres egen Opfordring.

— Naa, den Gang tænkte jeg, at vi aldrig

skulde træffes, eller at De i alle Tilfælde aldrig vilde faa min Hustru at se.

Han saa, at hans Ord begyndte at gøre et ubehageligt Indtryk paa den Anden, og tilføjede:

— Vi ere færdige her Klokken 11½. Kom saa over og spis til Aften med os i Restaurationen ligeoverfor og tag Deres Ven med. Jeg skal præsentere Dem for Madame, men lad være at berøre, hvad De véd om hendes Fortid.

Efter Forestillingen samledes alle i Restaurationen.

«Madame» viste sig at være en nydelig Wienerinde med et fint, afmaalt Væsen.

Aftenen forløb i al Gemytlighed, uden at Fruens Historie blev berørt.

Da Aage Foss tog Afsked og Direktøren fulgte ham og Holger Werner udenfor, sagde Journalisten:

— Jeg faar altsaa ikke Fortsættelsen?

— Det kommer an paa, hvorledes De vil bruge den.

— Med Diskretion selvfølgelig, som jeg har brugt andre af Deres Smaahistorier. Den, der angaar Dem selv, skal jeg oversætte og sende Dem.

— Ja, Tak, saa kan vi jo se Tiden an.

— Altsaa ikke i Aften?

— Nej, i Aften ikke, sagde han smilende og tog Afsked.

De to Venner befandt sig atter ude paa Markedspladsen. Livet var nu ved at dø hen, og kun hist og her brændte en enlig Lampe udenfor en af Teltindgangene, medens man var i Færd med at tage Reklamebillederne ind og gøre Kassen op.

Natten var lun og mild. Vejen laa i Maaneskinnet som en hvid Sølvstribe mellem de mørke Træer, og de to Venner besluttede at spadsere til Paris til Trods for ivrige Tilraab fra forsinkede Kuske.

Kapitel VIII.

De gik længe tavse, indaandende den lette, bløde Nattekjølighed i fulde Drag, saa sagde Holger Werner:

— Hvad var det egentlig for en Mand den Direktør, og hvad var det for en Historie, hvis Slutning han ikke vilde ud med.

— Det er en lang Ende, min Ven, saa lang som herfra til Paris. Det er egentlig ham, jeg skylder alle mine Smaaidéer til Artistfortællinger. Men det ærgrer mig, at han ikke var til at trække op iaften.

— Lad mig blot høre Begyndelsen. Du faar saamænd nok ved Lejlighed snuset Slutningen op eller laver den selv.

— Ja, sér Du, hvad først ham angaar, saa kaldte vi ham i Kjøbenhavn altid for «Doktoren».

Den Dag Cirkus kom, var jeg bleven præsenteret for ham, men Snese af mærkelige rigtige og endnu mærkeligere lavede Navne havde surret om

mig, og jeg havde glemt dem alle ligesaa hurtigt igen. Hvorfor besvære sin Hjerne med et saadant Hukommelsesarbejde paa én Gang! Saasnart Forestillingerne begyndte, vilde jeg hurtig bide Mærke i Artisterne én for én og i ham med.

Saa var der allerede gaaet en Maaneds Tid, siden Cirkus havde lukket op, men endnu havde jeg aldrig sét ham i Manegen. Om Formiddagen sad han med Cigaretten i Munden og Hatten lidt bag ad Nakken lige fra Klokken 9 om Morgenen, naar Direktøren prøvede med sine Skoleheste, og lige til Klokken 3, naar Manegen var overladt de tarveligste Klowner og begyndende Voltigerytterske. Først naar Rengjøringskonerne tog fat for at gjøre Alt i Stand til Aftenforestillingen, naar den døde Time i Cirkus indtræder, da man kan gaa overalt uden at træffe et Menneske, kastede han et Blik paa Regissørens Aftenprogram, der var opslaaet paa Sadlepladsen, og forsvandt.

Jeg spurgte de andre Artister, hvem han var. Der var Ingen der vidste det. Hans Navn kjendte de heller ikke, han gik, som sagt, overalt under Navn af «Doktoren». Betegnelsen er almindelig i Cirkus, der findes næsten ved hvert Selskab en saadan «Doktor». Den fine akademiske Titel er kun et Udtryk for, at han er bedre lært end Artisterne i Almindelighed. Han er i Reglen Student

og har taget den filosofiske Grad, som man i en ældre Alder i Reglen helst er fri for, ligesom en tredsindstyveaarig Hofmand for sin Kammerjunkerrang. Men i Cirkus har den god Kurs, der have de Fleste arbejdet saameget med Legemet, at kun Faa have haft Lejlighed til at erhverve sig saamange Kundskaber som «Doktoren». Han er derfor i Reglen velsét, han undgaar med en dannet Mands Takt at udtale sig paa nogen Maade, der kan nære Sladderen og fremkalde et af de voldsomme Optrin, der ere saa almindelige i en Cirkus, han hjælper med at læse Anmeldelserne og oversætter dem ofte lidt velvilligere, end de egentlig ere skrevne, hvorpaa Artisten klipper dem ud og klistrer dem ind i sin Schrap-Book. Derfor finder man i disse Bøger ofte mærkværdig nedsættende Anmeldelser opbevarede med den største Omhyggelighed, navnlig i sjeldne Sprog. Der er aabenbart mange, der have samme Svaghed som «Doktoren»: ikke at have Lyst til at oversætte Ubehageligheder for en Mand og endnu mindre for en Kvinde.

I Almindelighed er det let at forklare, hvorfor «Doktoren» følger med Cirkus som en Art civil Artist. Han er Søn af velhavende Forældre, har ikke Lyst hverken til det Ene eller det Andet, morer sig ved det omstrejfende Liv og — er for-

elsket i en af Ballettens Damer eller maaske i en Beriderske.

Der gaar nogle Aar, Forholdet opløses, og «Doktoren» vender tilbage til sin Familie uden at have prostitueret dens Navn. Han glider ud af Cirkuslivet ligesaa anonymt, som han er gleden ind i det, og ender maaske som velanset Godsejer et Sted i Tyskland eller Frankrig, omgivet af «en bevæget Ungdoms» bedaarende Nimbus.

Men til denne Kategori hørte min Doktor ikke. Han gik altid alene og talte kun sjelden med Nogen. Ingen af Ballettens Damer turde rose sig af, at den kjønne, mørke Mand med de melankolske Øjne nogensinde havde sendt hende et Smil eller spøgende knebet hende i Kinden, naar alle de unge og gamle Balletteuser stod i Flok paa Sadlepladsen, saa kaade som en Flok Skoletøse, og ventede paa at komme ind.

Det var ikke Kjærlighed, der fik ham til at pakke sin Kuffert, saa ofte Cirkus brød op, og til atter at pakke den ud, saasnart den slog sig ned igjen. Han maatte have andre Grunde. Han var ikke af dem, som man i Cirkus med et mindre smagfuldt Udtryk kalder «Lus», og som bide sig fast paa det store verdensomstrejfende Cirkuslegeme, fordi han kun kan aande i Staldluft og føle sig

vel mellem Artister, uden Sans for deres Arbejde, kun med Interesse for deres Person.

I Aar og Dag havde han fulgt med Selskabet. Direktøren og alle de faste Medlemmer havde vænnet sig til ham, og de vilde have savnet ham, om han havde manglet ved Indskibningen, eller naar Extratoget ladedes med Mennesker, Heste og Materiel for at gaa til næste By. De, der vare gamle i Gaarde, havde ophørt at spekulere over ham og tog ham som et Faktum. Enkelte af de Nyankomne anstillede undertiden deres Betragtninger over ham og kom til det Resultat, at han var Politispion eller Nihilist, men det varede ikke længe, saa blev han atter mellem Alle slet og ret «Doktoren», som han havde været før.

Af og til kom han ind i Restaurationen, der hørte til Cirkus, hvor mange Artister og Journalister spiste deres Middag. Han satte sig alene ved et Bord uden at slaa sig paa noget Selskab. Dagen efter kom han igjen, og det gjentog sig en Uges Tid.

En Dag kom han over, hvor jeg sad, bukkede høfligt og bad mig om at maatte laane det franske Blad, jeg læste i. Dagen efter gav jeg ham det selv, efterat have kigget i det, vi vexlede et Par Ord, der i Løbet af en Uges Tid blev til daglige Samtaler. Jeg mærkede strax, at han var en

dannet Mand. Han gjorde mange træffende Bemærkninger om Cirkus og dens Folk i Almindelighed uden dog at nævne Navne. Jeg kom uvilkaarligt til at spørge ham, om han ikke var Journalist eller havde skrevet om Artistforhold, der var Noget i hans Konversations sikkert fremsatte og sikkert formede Meninger, der kunde tyde derpaa.

— Nej, sagde han med et Smil, det er jeg ikke, men jeg har virkelig tidligere ofte tænkt paa at skrive om Cirkuslivet. Folk kjende det saa lidt og saa overfladisk. Spørger man Artisterne selv, faar man kun ringe Besked, højst nogle flove Anekdoter eller et med Reklame for Øje komponeret Levnetsløb. De ere optagne af deres Arbejde, fulde af Jalousi mod hinanden, for nær paa Forholdene og uden Interesse for de mere psykologiske Iagttagelser, der interessere Udenforstaaende.

— Men De har aldrig gjort Alvor af det?

— Nej, nu har jeg tabt Lysten. Jeg er selv halvvejs Artist og har arbejdet i Manegen, men jeg er ikke af Blodet. En Mængde Materiale har jeg samlet; det er et broget Raastof med enkelte færdige Ting og mange løse Udkast. Kan det være Dem til nogen Nytte at plukke ud af det, hvad De kan bruge, skal det være mig en Fornøjelse at laane Dem Samlingen. Maaske vil De

finde noget om mig selv, maaske ikke. Det kommer an paa, om De forstaar at læse eller ej.

Jeg takkede, og den næste Dag bragte han mig en stor Mappe med en Masse beskrevne Blade, Udklip af løse Brudstykker. Det Hele var lagt i Orden og numereret med store, blaa Tal.

— Naa, det er paa den Maade, Du har faaet dine Fortællinger, sagde Holger Werner drillende. Og jeg har altid gaaet og bildt mig ind, at det var dine egne.

— Formen er min! sagde Helge Foss selvbevidst, og Formen, forstaar Du, er det allervanskeligste, og den har jeg, uden at rose mig selv, nogen Evne til at finde.

— Naa, opdagede Du saa Doktorens egen Fortælling?

— Ja, det tror jeg nok, jeg gjorde.

— Og den lød.

— Du bryder Dig jo ikke om at høre Andres Fortællinger.

— Lad nu være at være sær, Du véd jo godt, at det morer mig.

— Ja, har Du en Cigar?

Holger Werner rakte Vennen sit elegante Sølvetui, og efterat Journalisten havde faaet Ild, begyndte han, medens de langsomt gik hen ad Vejen:

— Ser Du, hun var født Wienerinde, og hendes

Navn var Elsa Rømer. Som de fleste Kvinder fra den livsglade By ved den blaa Donau var hun temmelig lille og yppigt skabt, bred over Hofterne og med smaa Træk. Det syntes, som om den kjælne Ynde kun var tænkt for en Mands Kjærlighed. Men Forstanden var i Orden, og der var en mærkelig Energi i det lidt kokette Legeme. Hun var ikke karrig med at vise sin Skønhed, men det var mere Beregning end Selvbehagelighed, der var hendes Motiv. Hun vidste bestemt, hvad der klædte hende, og hun tog det kun paa, fordi det fremmede hendes Succes.

Den, der i Tillid til hendes Smil, hendes spillende Øjne og venlige Væsen mente, at han her havde et let Bytte, tog imidlertid fejl. Hendes Indladenhed var kun et Rekvisit, holdt man ikke den rette Grænse, slog hun pludselig om, og der var Faa, som bedre forstod at holde næsvise Tilbedere tre Skridt fra Livet. Der kunde komme en Kulde i Øjnene, der viste, at hendes gode Hoved altid var paa sin Post, og hun foragtede Ingen mere end de Mænd, der vare istand til at gjøre Dumheder for hendes Skyld.

Hun havde Lyst til at befale og Evne til at sætte sig i Respekt. Hun havde en Mands Villie og en Kvindes økonomiske Sans. I Stedet for at tage Engagement havde hun derfor ofte selv dannet

et lille Selskab og optraadt med det i Pavilloner paa de store Forlystelsesanstalter eller i en lille Teltcirkus. Hun virkede personlig med ved Alt. Havde hun Variété, optraadte hun som Tryllekunstnerinde, havde hun Cirkus, red hun Skoleridt eller fremførte Heste. Der var tilbudt hende store Engagementer, thi hun var ualmindelig anvendelig paa Grund af sin Alsidighed, men hendes Selvstændighedsfølelse tiltaltes mere af at arbejde paa egen Haand. Det var forsaavidt hendes Uheld. Trods al hendes Energi vilde det ikke rigtig gaa for hende, flere Spekulationer slog fejl, og hun havde ondt ved at klare sine Gager. Men uden at forknyttes, arbejdede hun stadig fremad i Tillid til, at Heldet en Dag maatte komme. Det var hendes Idé engang at blive Direktrice i en rigtig Cirkus, fra hvis Loge hun kunde dirigere hele det store Apparat.

Men foreløbig vare Udsigterne kun smaa. Hun havde opslaaet sit Telt ved Amiens tæt udenfor Byen, men Vejret var stadig regnfuldt, det dryppede ned i Manegen fra det utætte Lærred, under hvilket de osende Petroleumslamper hang i Krans; der var opblødt ude paa Saddelpladsen, hvor man maatte hoppe fra Brædt til Brædt for at naa Stalden, og Besøget var stadig daarligt. Men Elsa Rømer opgav ikke Haabet, Artisterne bleve færre

og færre, selv arbejdede hun ofte tre, fire Gange i Manegen om Aftenen, og den smukke Wienerinde havde et taknemligt, begejstret Stampublikum, men det var desværre for lille.

Mellem Tilbederne var der imidlertid én, der tog Sagen mere alvorlig. Det var en ung Godsejersøn fra Omegnen. Han havde studeret et Par Aar ved Sorbonne i Paris, men med Studierne havde det nok ikke været stort bevendt. Da Faderen døde, var han rejst hjem for at overtage den lille Landejendom, der laa i en af Nordfrankrigs magre Egne. Han havde ikke stor Interesse for Driften; fra Barnsben havde han derimod været, hvad Faderen kaldte: beridergal, og nu, da han var bleven sin egen Mand, hengav han sig fuldstændig til sin Passion. I selve Ejendommen havde han indrettet en Art Manege, hvor han til stor Forfærdelse for den gamle Kusk begyndte at dressere Besætningens Køreheste og ride Skoleridt. Ofte naar der var Cirkus i Byen, vare Artisterne bedte ud paa Gaarden, og de gav ham et og andet Vink, medens han præsenterede dem sin lille Amatørstald. Selv havde han et Par Gange for Alvor tænkt paa at forlade det fædrene Gods og danne en Cirkus. Om det ogsaa skulde gaa galt, havde han en mindre Fideikommiskapital, der stod

fast, og som i alle Tilfælde sikrede ham et passende Udkomme.

Han havde forelsket sig i Wienerinden for Alvor. Hans Venner prøvede i Begyndelsen paa at holde ham tilbage; da det ikke nyttede, men hans Kjærlighed paa Grund af Modstanden stadig blev mere lidenskabelig, opgav de Indvendingerne, og en skønne Dag blev Elsa Rømer gift med den unge Godsejer Octave Meyer i en lille Landsbykirke udenfor Amiens.

Der kom nu nye Heste til Staldene og nye Penge til Kassen. Den unge Ægtemand følte sig rigtig i sit Element som Cirkusdirektør. Han og hans Hustru levede godt sammen og gik fuldstændig op i deres Arbejde i Manegen. I to Aar drog de fra By til By rundt i Frankrig, men Heldet vilde stadig ikke komme. Saa fik han den Idé at tage til Rusland. Paa Grænsestationen maatte Selskabet ligesom alle Andre deponere et større Toldgaranti-Beløb, der vilde blive tilbagebetalt, naar det atter forlod Rusland inden Udløbet af et Aar. Det kneb med at skaffe Pengene, men de bleve tilvejebragte, og Cirkus «Elsa Rømer» drog ind i det store Kejserrige. Det blev lutter Skuffelser. Der udbrød Sygdom mellem Hestene, og Halvdelen af dem maatte slaas ned. Vinteren blev desuden ualmindelig streng, Vejene vare ufrem-

kommelige, og da man naaede tilbage til Grænsen, var Tiden overskreden, og det deponerede Beløb tabt.

Under disse Omstændigheder rejste Octave Meyer tilbage til Frankrig med Resterne af Cirkus for mulig at skaffe nye Penge, medens hans Hustru tog ét Engagement i Moskov paa en Maaned, for efter dettes Udløb at vende tilbage. Den smukke Wienerinde gjorde stor Lykke; at hun var gift, var der Ingen, der anede. Imidlertid optraadte hun ikke alene paa den store Variété «Livadia», men havde ogsaa hyppige Engagementer som Trylle-kunstnerinde i private Selskaber om Aftenen efter Forestillingen.

En Dag var hun tilsagt til Fyrst Orlof. Hun følte sig lidt beklemt, da hun kom ind i disse store, oplyste Saloner, hvor Interessen for hendes Tryllekunster kun syntes meget ringe. Hun fik anvist et mindre Kabinet, hvor hun kunde indrette Alt, som hun vilde, men iøvrigt var det tydeligt, at det hele kun var arrangeret for at maskere en Spillebule i fin Stil. Fra de tilstødende Værelser hørte man stadig Guldets Raslen over Bordet og Bankørens ensformige Raab.

Til et bestemt Klokkeslet havde hun imidlertid Alt i Orden. En Snes Herrer kom ind og satte sig paa Stolene. Hun optraadte i en Art græsk

Kostume med Udskjæring ved den ene Side, saa at man af og til saa et Glimt af hendes smukt formede Ben i lyst Silketrikot. Det var tydeligt, at hun begyndte at interessere. Flere Herrer fik Monoklerne trykkede i Øjet, og Enkelte rev sig løs inde fra Spillebordene. Efter nogle indledende Tryllekunster kom det saakaldte «grønne Hus», der dengang var noget Nyt. Det bestod i, at Kunstnerinden lod sig binde paa Hænder og Fødder til en Stol, et Forhæng blev trukket for, og til Trods for, at man troede at have bundet og bastet hende paa det forsvarligste, havde hun dog strax Hænderne fri, og man hørte hende spille og ringe med Klokker. Saasnart Forhænget atter droges til Side, sad hun ligesaa tæt snøret til Stolen som før.

En af de Tilstedeværende blev opfordret til at komme ind i det «grønne Hus» til Tryllekunstnerinden for at kontrollere hende. Hvem han var, vidste hun ikke. Det var en høj, mørk Mand, der saa ud til at have levet meget. Han mønstrede hende med et stikkende, graadigt Blik, medens hun i sit lette, pikante Kostume stod tæt op mod ham for at lægge et Bind for hans Øjne. Hun var lidt uhyggelig tilmode, men tog atter Plads og lod sig binde paany. Tæppet blev trukket for, og de To vare alene inde i det lille Hus, der nærmest lignede et stort Styrtebadsapparat. Man hørte en

underlig klaskende Lyd derinde. Det varede længere end før, inden Forhænget gik tilside. Da det endelig skete, havde Tryllekunstnerinden befriet sig for sine Baand, men hun nejede med et tvungent Smil for Publikum. Ved Siden af hende stod den høje, mørke Tilskuer. Han var bleg i Ansigtet som et Lig, men paa den ene hvide Kind tegnede sig den blussende Figur af fem smaa Fingre. Bifaldet, der var begyndt, forstummede pludseligt, og der blev en trykkende Tavshed mellem Tilskuerne. Stille forlode Alle deres Pladser, Tryllekunstnerinden pakkede sine Sager sammen og tog bort, hjem til sit Hotel.

To Dage senere, netop som hun stod i Begreb med at lukke sine Kufferter for at rejse hjem, indfandt to civilklædte Herrer sig hos hende og bad hende følge med. Hun gjorde sig hurtigt i Stand og forsvandt ud af Hotellet, uden at Nogen tænkte nærmere derover. Om Aftenen forbavsedes man over, at hun ikke var kommen tilbage. Man tænkte sig Muligheden af, at hun var en Svindlerske, der vilde forducte uden at betale, men oppe paa hendes Værelse fandtes alle hendes Kostumer, hendes Smykker og hendes Penge. Alt laa fremme, det var tydeligt, at hun var bleven overrasket. Næste Dag kom hun heller ikke, men der blev sendt Hotellets Vært en Meddelelse om

at hun var arresteret. Han forhørte sig hos Politiet, men fik ingen ordentlig Besked. Man antydede, at hun var mistænkt for, medens hun rejste i Rusland, tillige at have arbejdet i Nihilisternes Sold som rejsende Agent. Hvorledes Sagen forholdt sig, kunde man kun gisne om, fra hende selv kom ingen Underretning. Imidlertid var der stadig Breve til hende, de bleve afhentede af Politiet. Endelig kom der et Telegram til Værten, undertegnet Gustave Meyer, med Forespørgsel. Det blev besvaret, saavidt man saa sig i Stand til at give Oplysninger. At den arresterede Wienerinde havde en Mand, borttog iøvrigt noget af det Pikante; man gjorde sig betalt i hendes Effekter og sendte Resten til hendes Ægtefælle.

Gustave Meyer rejste imidlertid strax til Rusland. Jødeforbudet var udstedt, hans Navn forekom strax mistænkeligt, hans Papirer bleve undersøgte, og der blev nægtet ham Adgang til Czarens Riger og Lande. Han satte de faa Venner, han havde i Moskov, i Bevægelse; han skrev det ene Brev efter det andet til Autoriteterne, han ventede taalmodigt paa Svar i Angst og Spænding, men der kom ingen Underretning. Elsa Rømer var fuldstændig forsvunden.

Imidlertid opløste han sit Selskab, solgte sit Materiel og flakkede rundt paa Lykke og Fromme

med en Cirkus. Han kunde ikke undvære de vante Omgivelser. Stadig førte han paa disse Rejser en omfattende Korrespondance, men ligemeget hjalp det. Nu var han kommen til Kjøbenhavn. Her slog pludselig en Idé ned i ham, en Straale af Haab faldt i den søgende Ægtemands mørke Sind. En Dag havde han sét de røde Kuske kjøre forbi «Cirkus-Kaféen», Her var maaske Vejen Ruslands Czar var paa Fredensborg . . .

— Død og Pine! Og saa! sagde Holger Werner og standsede. Nu begynder det at interessere mig.

— Ja, mig ogsaa; men det er det ærgerlige ved det, for nu véd jeg ikke mere udover, at han i hvert Fald har faaet fat i Hustruen igjen, og at det var hende, vi saa optræde i Aftes.

Dog husker jeg, at Kejseren havde været i Kjøbenhavn for at overvære Messen i det guldkuplede Kapel i Bredgade. I lang Række vare Vognene med de røde Kuske kjørte gennem den flagsmykkede By, medens Folk svingede med Hattene og raabte Hurra. Der behøvedes kun lidt Politi, Mængden veg af sig selv ærbødigt tilside og blottede Hovederne.

Da Czarens Vogn var kommen ud for Tivoli, sprang en Mand op paa Trinet og rakte ham et Brev. En af dem, der sad i Vognen, vilde støde ham tilbage, men Czaren havde rakt Haanden frem

og modtaget Skrivelsen, inden en ridende Betjent fik jaget den Fremmede ned fra Vogntrinet og overladt ham til de opskræmte russiske Opdagere.

Politiet blev snart beroliget. Manden var ikke farlig. Det var en forhenværende Artist, der havde Tilhold i Cirkus, og som havde overrakt Czaren et Bønskrift med Anmodning om, at der maatte blive foranstaltet en Undersøgelse i en mod hans Hustru indledet rent politisk Sag, i hvilken han paastod, at hun var fuldstændig uskyldig.

Bladene bragte selvfølgelig Meddelelse om dette lille Intermezzo, og det gik strax op for mig, at det maatte være «Doktoren», der havde benyttet den Vej, som han selv havde antydet i Slutningen af sin egen Historie.

Jeg søgte ham et Par Gange, men traf ham ikke, saa fik jeg at vide, at han var taget bort. Hvorhen, var der Ingen, der vidste. At han havde faaet Svar paa sit Bønskrift var imidlertid sikkert, thi det havde vakt stor Opsigt mellem Artisterne i Istedgade, hvor han boede, at se en rød Lakaj overbringe ham et stort forseglet Brev. Hvad der havde staaet i det, forblev en Hemmelighed, thi umiddelbart efter Modtagelsen var «Doktoren» rejst.

— Den Slutning maa Du absolut have fat i, sagde Holger Werner og vinkede med Haanden ad en Droske. Nu tror jeg, vi har gaaet nok.

Dermed sprang han op i den lette Vogn, der i susende Fart fo'r med de to Venner gjennem de nu halvt uddøde elysæiske Marker og over Konkordepladsen med de melankolsk pladskende Springvand hjem til Hotellet.

Kapitel IX.

Man var naaet ud paa Eftersommeren. Paris var et alt andet end behageligt Opholdssted. Alle, der havde Raad til det, havde forladt Hovedstaden, som næsten fuldstændig var erobret af de fremmede Turister, der i Tusindtal oversvømmede Byen i Anledning af Udstillingen. Fransk var næsten det Sprog, man hørte mindst, naar man besøgte Boulevardernes overfyldte Kaféer, hvis Fortouge om Aftenen lignede en opreven Myretue.

I Hippodromen var der stadig overfyldt Hus, og mellem Stamgjæsterne vare ogsaa Helge Foss og Holger Werner, der nu vare saa kjendte med Lokaliteterne, at de fik Lov til at bevæge sig frit nede paa Saddelpladsen, til hvilken der ellers ikke var Adgang for Publikum.

En Aften, da Mr. Clarck lige var færdig med at optræde, bankede det paa Døren til hans Garderobe.

— Kom ind! raabte Artisten, der sad halvnøgen

og frotterede den svedige Ryg med et ru Haandklæde.

Holger Werner traadte ind. Artisten bad ham med en Haandbevægelse tage Plads og fortsatte ugenert sit Toilette.

Det var tydeligt efter hele den Maade, paa hvilken den unge Godsejer blev modtaget, at han var vant til at aflægge Visitter i dette Allerhelligste, hvor en Artist kun modtager gode Bekjendte.

Rummet var ganske ejendommeligt, det var langt og smalt, tapetseret med almindelig grovt Papir. Langs hele den ene Sidevæg løb en bred, lavtsiddende Hylde af umalet Træ. Midt paa denne var anbragt et stort Spejl og paa hver Side af det to Gasblus omgivne af et kuglerundt Staaltraadsnet.

Vægprydelserne bestod af store, brogede Plakater, ofte indrammede af halvvisne Laurbærkranse med brede, signerede Baand, paa hvilke der var skrevet Taksigelser med store, forgyldte Bogstaver.

Paa Knager var anbragt en Mængde Kostumer, halvt dækkede af et Gardin, under hvilket man hist og her saa Foden stikke frem af det til Dragten hørende hvide Trikot.

I en Krog af Værelset stod en Bunke lave, gulkravede Jockeystøvler og et Bundt Ridepiske, lange og korte, tykke og tynde, grove og fine, det var for største Parten Gaver fra Beundrere, der

aldrig kan finde paa at forære en Jockey andet end Piske, af hvilke de færreste kan bruges.

Mr. Clarck var ivrigt optaget af at vælge mellem Indholdet i de talrige Krukker og Æsker, der vare opstillede foran Spejlet, og som mindede om den mest raffinerede Kokottes Toiletbord. Efter at han havde sværtet det sidste graa Haar væk i sin Moustache og vixet den med et varmt Jern, vendte han sig endelig om mod Holger Werner og sagde:

— Var der noget særligt?

— Ja, Mr. Clarck, jeg maa tale alvorligt med Dem under fire Øjne.

Artisten rejste sig. Der gled et næsten umærkeligt Smil over hans Ansigt, og idet han skiftede Sprog, sagde han halvhøjt: Det har jeg ventet længe.

Han rejste sig, klædte sig hurtigt paa og iførte sig en sort Frakke. Op af sin Portemonnæ tog han en tyk Guldring med en Diamant og satte den paa Fingeren. Derefter anbragte han en vældig Brillant, indfattet af Perler, i Slipset, satte den blankstrøgne Cylinder paa Hovedet og tog en elegant Stok med Malakithoved frem under Bordet. Han rakte Godsejeren et massivt Sølvfutteral med indlagt Navnetræk, bød ham en Cigaret og tændte selv en.

Efter alle disse Forberedelser lænede han sig

tilbage i Stolen, og idet han halv distræt bankede sig med Stokken paa de tynde lakerede Støvler, sagde han:

«Lad os saa tale sammen som Gentlemen.»

Holger Werner sad et Øjeblik forlegen, saa tog han pludselig en kraftig Beslutning:

— Hvad jeg har at bede Dem om, Mr. Clarck, kan jeg ligesaa godt sige først som sidst. Jeg elsker Deres Datter Virginie, og hvis De vil tillade det, agter jeg at gifte mig med hende.

Mr. Clarck røbede ikke den ringeste Forbavselse.

— Og hvad siger min Datter?

— Vi er fuldstændig enige, sagde Holger Werner med Eftertryk.

— Naa, saa er der jo ikke noget i Vejen fra den Kant.

— Nej, ikke det mindste, udbrød Holger Werner glædestraalende. Han var forbavset over, saa let det gik. Det var ikke langt fra, at han følte en Art Skuffelse. Han havde tænkt at møde en stærk Modstand, som han var forberedt paa at overvinde med alle Bevisgrunde, og nu blev der ikke Brug for en eneste af dem. Det var næsten, som dukkede der en Art Mistanke op hos ham om, at der kunde være noget galt fat. Han undertvang den dog hurtigt og saa op paa Mr. Clarck,

hvis Blik havde dvælet længe og forskende paa ham.

— Og hvad siger Deres Familie?

— Jeg har kun en Moder. Jeg har endnu ikke givet hende Underretning om, hvad jeg agter at foretage mig, men jeg véd paa Forhaand, at enhver Svigerdatter vil være hende velkommen, og at hun vil tage imod hende med aabne Arme, som om det var hendes eget Barn.

— Og hvornaar agter De at gifte Dem?

— Helst saa hurtigt som muligt, men i hvert Fald inden den 29de September Klokken 12 Middag.

Mr. Clarck rynkede Brynene:

— Hvad vil det sige? Hvorledes kommer De allerede til at sætte en bestemt Termin for Deres Bryllup. Jeg skulde da ikke tro ... og der lynede et Glimt i hans Øje, der fik Holger Werner til at føle en ubestemt Skræk for denne Mand, som sikkert vilde være i Stand til Alt, om han troede sig saaret i sin Ære.

— Tal ikke ud, Mr. Clarck, det vil være en blodig Fornærmelse mod mig og Deres Datter.

Mr. Clarck, der havde rejst sig halvt i Sædet, satte sig atter ned, og Holger Werner fortsatte:

Denne Dato har en ret ejendommelig Historie. Jeg var, før jeg kom ud at rejse, et Stykke af en Særling. Jeg sad altid hjemme og var ikke til at

faa ud. Min Familie troede nærmest, at jeg var abnorm, og min Onkel, hvem jeg skulde arve, satte i sit Testamente som en udtrykkelig Betingelse, at jeg skulde være gift inden Aarsdagen efter hans Død, der faldt den 29de September 1888. Han mente, det var Vejen til min Helbredelse, men Ingen troede, at der vilde foregaa nogen Forandring i min Tilstand. Ved et Tilfælde skete det alligevel, og jeg føler mig nu stærkere end nogen af mine Jævnaldrende med Lyst til Livet og Lyst til Arbejde.

Der gled et Smil over Mr. Clarck's Ansigt, saa blev det atter alvorligt, og han spurgte med en underlig fremmed Klang i Stemmen:

— Og hvad siger hendes Fader.

Holger Werner saa op og sagde usikkert:

— Det er jo det, jeg kommer for at høre.

— Den Besked skal De faa hurtigt og klart. Nej, absolut nej og nej i al Evighed. Amen!

Dermed slog Mr. Clarck sig eftertrykkeligt paa sine lakerede Støvler, rejste sig hæftigt og begyndte at gaa frem og tilbage i Garderoben.

Holger Werner sad som ramt af et Lyn og stirrede tanketomt hen for sig. Svaret var kommet saa fuldstændig uventet.

Der blev en lang Pavse, i hvilken man kun

hørte Gassen syde i Blussene bag Jernnættene og Lyden af Mr. Clarck's Trin paa Lergulvet.

Endelig standsede Artisten sin Gang og satte sig atter paa sin Plads, medens han vedblev at stirre paa Holger Werner, der i Begyndelsen mødte hans Blik med Fasthed, men til Slutning drejede det til Siden uden at slaa det ned.

— Jeg troer, De er en ærlig ung Mand, der mener det oprigtigt. Hvis jeg ikke troede det, havde jeg for længe siden taget en af de Ridepiske, der staar dér. Mr. Clarck langede hen i Krogen efter en tynd, smidig Chambrière, som han lod hvine gjennem Luften — og med den havde jeg jaget Dem ud af min Garderobe til Spot og Spe for hele Staldpersonalet.

Holger Werner blev ildrød i Hovedet, og Mr. Clarck tilføjede næsten godmodigt:

— Naar man som jeg har haft to smukke Døttre at passe paa, saa forstaar De, at man bliver brutal i den Maade, paa hvilken man behandler alle de fidele Galaner, der prøver paa at gøre deres Hoser grønne.

I vort Fag, mellem de egentlige Artister, er de unge Piger opdragede til Dyd. Det indskjærpes dem først og sidst, at den er en Værdi for dem, og de er mere moralske end mange af de Borger-

døttre, der ser ned paa dem, thi hvis de ikke var det, kunde de ikke passe deres Arbejde.

Alligevel er det svært nok for en Enkemand at værne om saadan et Par Smaapiger og holde dem borte fra daarligt Selskab. Hvis jeg ikke strax havde fattet en vis Tillid til Dem, vilde jeg overhovedet slet ikke have tilladt Dem at være sammen med os. Det var mig ubehageligt, da jeg saa, at De fulgte efter os fra Berlin til Paris. Jeg forstod da, at det ikke var en helt flygtig Tilbøjelighed, og jeg har set den gradvis udvikle sig her.

— Ja, jeg forsikrer Dem, Mr. Clarck, at . . .

— Naa, det er godt. Men tænk Dem nu rigtig om. Hvad er det, De har fortalt mig.

— Jeg haaber ikke, De tvivler om, at det er den rene Sandhed.

— Maaske! Skjønt det Hele lyder højst mystisk. Men lad os ogsaa gaa ud fra, at det er Sandhed, hvad er De saa for en Mand, naar det gjælder at forsørge en Hustru. De er et forkælet Barn, der aldrig har lært, hvad Arbejde vil sige. Man ser det bedst paa Deres Hænder. De er saa hvide, at en Jomfru kunde blive misundelig paa dem. Jeg er altid bange for den Slags lange, aristokratiske Grevefingre med Diamanter paa. Dem finder De i Reglen kun hos Balletdamernes kurtiserende Pigejægere.

Selv om De virkelig har Penge, saa er Penge en flygtig Vare, der kommer og gaar. Jeg vilde heller, om galt skulde være, give min Datter til en solid Skomager, han kan altid tjene til Føden, enten det saa gaar op eller ned.

Men dertil kommer, at Deres Penge er afhængige af en højst ejendommelig Betingelse.

— Jeg skal sende Dem alle Papirerne, saa kan De selv se, at det er rigtigt, hvad jeg har sagt Dem.

— Det kan De gjøre, som De vil, det forandrer dog ikke min Beslutning. Folk i vort Fag ere mistænksomme, ikke mindst overfor Udlændinge, og da særlig overfor velhavende Forældres Børn, der rejser fra Sted til Sted for deres Fornøjelse. Hvad Garanti har jeg for, at Deres Moder vil modtage min Datter, og at De ikke bliver kjed af hende.

— De har mit Ord.

Mr. Clarck smilede.

— De er en ung Mand, der næppe en Gang kjender Dem selv. Det er Deres første Forelskelse, og den tror man altid vil vare for Tid og Evighed. Den gaar hurtig over igjen. Det er mest for Deres egen Skyld, at jeg bruger alle disse Ord. Min Beslutning er taget. Jeg har opdraget min Datter til en dygtig Artist, jeg véd, at hun har et godt Navn mellem sine Kolleger og mellem Direktørerne.

Virginie Clarck vil aldrig savne et Engagement. Derfor skal hun ogsaa blive i sin Stand, derfor skal hun giftes med en Artist.

— Men hun har slet ikke Lyst til Artistlivet.

Mr. Clarck blev rød som Blod af undertrykt Heftighed, og der kom en truende Fold mellem hans Øjenbryn.

— Nu skal jeg sige Dem én Ting, unge Mand. Vær forsigtig med at sætte min Datter den Art Fluer i Hovedet, thi saa forstaar jeg ingen Spøg. Det kan ikke blot ødelægge hende, men ogsaa mig og min Forretning. Jeg har lært Virginie, hvad hun kan, og har hun ikke Lyst til at gifte sig, saa skal der nok være tilstrækkeligt til hende, naar hun bliver ældre, saa at hun ikke behøver at tigge hos Fremmede om Brødet. Men jeg skal have mig frabedt, at De med Deres sødladne Talemaader berøver hende Lysten til det Arbejde og Agtelsen for den Stand, der har været hendes egen fra Barnsben og hendes Faders og Bedstefaders.

Og hermed vil jeg sige Dem Farvel og bede Dem ikke oftere vise Dem i vort Selskab.

At komme i Circus, at se paa min Datter, at beundre hende og sende hende Blomster, det kan jeg ikke forbyde Dem. Det har Enhver Ret til, der kjøber og betaler sin Billet. Men ved vort private Bord ønsker jeg ikke at møde Dem. Naar

De en Gang er kommet paa andre og bedre Tanker, tillader jeg Dem at sende mig Forlovelseskort til Tak for, at jeg har forhindret Dem i at gjøre en Dumhed. Godnat!

Det sidste Ord var sagt saa bestemt, at Holger Werner uvilkaarlig rejste sig. I sin Forlegenhed vilde han, for at skaffe sig noget at bestille, tænde Cigaretten, der forlængst var gaaet ud, over et af Gasblussene, men Mr. Clarck tog den ganske rolig ud af Munden paa ham og sagde:

— Derude er Tobaksrygning forbudt.

Og dermed aabnede han, uden at sige et Ord mere, Døren ind til Saddelpladsen, hvor nu kun nogle Staldkarle tumlede med Rekvisiterne i Halvmørket.

Kapitel X.

Fire Dage efter dette Optrin modtog Mr. Clarck et rekommanderet Brev ledsaget af en stor Konvolut, der efter det Ydre at dømme indeholdt Dokumenter og Papirer.

Han aabnede først Brevet, det var fra Holger Werner og lød saaledes:

Paris 28. August 1889.

Højstærede Hr. Clarck!

I Anledning af vor Samtale forleden, og den Tvivl, De udtalte eller i hvert Fald lod skinne igennem med Hensyn til den af mig givne Fremstilling af mine Forhold, tillader jeg mig herved at tilstille Dem en Række Papirer, som jeg har ladet min Sagfører sende fra Danmark.

Naar De har gjort Dem bekendt med disse Dokumenter, haaber jeg, at De ikke længere vil nære nogen Mistillid til mig, og at dette mulig

giver sig Udslag i en forandret Beslutning fra Deres Side.

Af Papirerne vil det fremgaa,

at jeg er Brodersøn af den danske Godsejer George Edvard David Werner, der afgik ved Døden 29de September 1888,

at denne under 7de Juli samme Aar har indsat mig som sin Universalarving, særlig som Arving til Gaarden «Frydenlund»,

at dennes Størrelse er følgende: 795 Tdr. Land staaende for Hartkorn 106 Tdr. 3 Skpr. 1 Fdk. 1¼ Alb. Ager og Eng, Gammelskat 1724 Kr. 14 Øre, Bygninger assurerede for 96,000 Kroner, fuldstændig Besætning og Inventarium og indestaaende Behæftelser: 1ste Prioritet 260,000 Kr., 2den Prioritet 60,000 Kr.,

at denne Gaard kun tilfalder mig under Forudsætning af, at jeg indgaar Ægteskab Aarsdagen efter Testators Død, altsaa inden 29de September d. A. Kl. 12 Middag, samt

at hele min Arv i modsat Tilfælde overgaar til min Fætter Harald Oluf Graae, «Vodskov».

Naar De har gjort Dem bekendt med disse Oplysninger, antager jeg ikke, at der længere vil være nogen Tvivl tilbage hos Dem om Rigtigheden af, hvad jeg har opgivet overfor Dem.

Samtidig gentager jeg herved skriftlig min An-

modning til Dem om at tilstaa mig Deres Datter Virginie til Hustru, idet jeg vedlægger et Telegram fra min Moder, i hvilket hun overlader til mig at handle i fuldstændig Frihed.

Afventende Deres ærede Svar, er jeg Deres forbundne

Holger Werner.

Dagen efter modtog Holger Werner et ligeledes rekommanderet Brev, der var ledsaget af den samme store Konvolut, som han havde afsendt, men Adressen var overstreget og forandret til Afsenderens.

Brevet, der var skrevet med stor, noget ubehjælpsom Haand, lød saaledes:

Paris 29. August 1889.

Højstærede Hr. Werner!

Som Svar paa Deres Ærede af Gaars Dato skal jeg ikke undlade at meddele Dem, at jeg har gjort mig bekendt med Deres Brev, der i enhver Henseende har bekræftet, hvad De har udtalt overfor mig. Skulde der i mine Ord forleden have ligget nogen Tvivl angaaende Rigtigheden af Deres Udtalelser, beklager jeg det og gør Dem herved min Undskyldning.

Jeg tilbagesender samtidig uaabnet den Pakke

Dokumenter, som De har tilstillet mig til Bekræftelse af Deres Brev.

Da Deres personlige og private Forhold ikke angaar mig, vilde det kun være en yderligere Forsømmelse imod Dem, saafremt jeg ved at sammenholde Deres Brev med de vedlagte Dokumenter vilde prøve paa at kontrollere Deres Ord.

Iøvrigt maa jeg med Beklagelse meddele Dem, at Deres ærede Brev ikke i nogen Henseende har forandret den af mig engang tagne Beslutning, og at jeg nu, ligesom tidligere og i Henhold til de samme Grunde, absolut maa sætte mig imod en Forbindelse mellem Dem og min Datter, og at jeg paa enhver Maade og med ethvert Middel vil holde hende borte fra Dem, saa meget mere, som jeg ikke nærer nogen Tvivl om, at Bestemmelsen i Testamentet meget hurtigt vil tvinge Dem ind paa andre Giftermaalsplaner, saa at De i rette Tid kan møde med den Hustru, af hvem Deres Fremtid afhænger.

Min Datter skal det i hvert Fald ikke blive.

Deres ærbødige
Hubert Clarck.

Da Holger Werner modtog dette Brev, var han alene. Han læste det igennem to Gange, saa lagde han sig hen paa Sofaen, tændte en Cigaret og pu-

stede den ene store Røgsky fra sig efter den anden, som en Mand, der leder efter Tanker.

Med Humøret syntes der ikke at være noget i Vejen, tværtimod. Han betragtede flere Gange veltilfreds den store Konvolut. Pludselig var det, som om en Mistanke slog ham. Han undersøgte nøje alle Sammenslutningerne, som om han var bange for, at Brevet havde været lukket op og var klistret sammen igen. Da han var bleven beroliget i saa Henseende, aabnede han sin Skrivebordsskuffe, lagde Konvolutten ned og laasede af.

Derefter gav han sig til at gaa op og ned ad Gulvet, medens han smaafløjtede og af og til utaalmodigt kiggede ud af Vinduet.

Det bankede kort, og Aage Foss traadte ind. Han kastede Hatten fra sig paa Sofaen.

— Puh! Det er en ordentlig Varme, sagde han og sank ned i en af Stolene. Her er snart ikke til at være i Paris, og naar man gaar ned ad Boulevarden, skulde man saamænd tro, at man gik paa vor egen kære Østergade. I det sidste Kvarter har jeg ikke truffet mindre end fem Københavnere, og nede i Café de la Regence vrimler det formelig med danske.

— Gør mig den Tjeneste at holde Dig fra dem saa vidt muligt. Jeg er foreløbig helst fri for Landsmænd. Sladderen kan være gal nok hjemme, men

er dog for Intet at regne mod den, der gaar i en Koloni i en stor By, hvor Alle skal finde noget interessant at skrive hjem om dem, de træffe paa deres Vej. Med det for Øje, der skal ske i de nærmeste Dage, maa jeg være dobbelt forsigtig, for at der ikke skal blive rapporteret for meget til Danmark. Det kunde ruinere mig i Bund og Grund.

— Hvad mener Du?

Holger Werner rakte sin Ven Brevet fra Mr. Clarck. Selv stillede han sig henne ved Vinduet og stirrede ned paa Gadens myldrende Liv, medens Aage Foss interesseret tydede Artistens store, stive Bogstaver. Da han var færdig med Læsningen, sagde han i en nedslaaet Tone:

— Stakkels Ven! Det var en trist Besked.

Holger Werner blev staaende ved Vinduet med Ryggen imod ham og sagde i en ligegyldig Tone:

— Herregud, den Ulykke er da ikke saa stor.

— Aah, nej, svarede Vennen forbavset.

— Mellem os sagt, var det jo en Dumhed, jeg var i Færd med at begaa. Mr. Clarck overbeviste mig virkelig forleden Aften, da han i sin Garderobe udviklede sine Anskuelser for mig. At være gift med en Artistdame fører næppe til noget godt. Men jeg havde jo vovet mig for langt ud. Jeg

har opført mig fuldt ud loyalt og gentlemanlike. Er det ikke sandt?

— Jo—o!

— Men nu gælder det at benytte Tiden. Livet er behageligt, men Livet fordrer Penge, naar det ikke skal være altfor surt og anstrængende. Jeg har ikke været længe om at gøre den Erfaring, og den er samtidig bleven saa grundmuret hos mig, at jeg ikke for nogen Pris vil opgive mine gode Chancer. Det gør mig ondt for Virginie, men jeg kan jo Intet udrette. At bortføre hende nu, da der bliver passet dobbelt saa aarvaagent paa hende som tidligere, er jo umuligt. Det er ogsaa temmelig romantisk og ikke uden Fare. Jeg har ikke Lyst til at blive skamslaaet af et Par kraftige Artister eller nogle lejede Staldkarle. Desuden trækker Tiden mere og mere ud, jeg maa have en Afgørelse.

— Hvad har Du da tænkt at gøre, spurgte Aage Foss, og der var i hans Ansigt et Anstrøg af Uvillie, som Holger Werner ikke kunde iagttage, da han vedblev at se ud ad Vinduet.

— Jeg har tænkt at gifte mig.

Der blev en Pavse. Endelig lød det forsigtigt:

— Med Hvem?

— Med Hvem! Det er mig ligegyldigt.

— Ligegyldigt.

— Ja selvfølgelig. Nu er jo det Hele et rent og klart Forretningsspørgsmaal. Du tror da ikke, at der bliver Tid til endnu en alvorlig Forelskelse, inden Terminen er udløbet.

— Hvem vil Du da gifte dig med?

— Med en eller anden lille Balletdame. Der er nok af dem, der gerne vil være Frue, helst maaske et Aars Tid, i hvilken hun ingen pekuniære Sorger har og synes, det er morsomt at være gift. Naar saa Længslen efter Cirkuslivet kommer over hende, eller hun gør andre Dumheder, hvad hun sikkert gør, saa er jeg saa liberal at give hende Friheden tilbage og endda et Par Skilling med paa Vejen. Hun vil sikkert være meget tilfreds med det Arrangement, og hun vil regne mig for en overordentlig nobel Ægtemand.

— Du vil lade Dig skille, naar Du ikke længer har Brug for hende?

— Ja, selvfølgelig! Alle dannede Mennesker er jo næsten skilte nu til Dags, uden at det gør noget Skaar i deres borgerlige Anseelse. For en dansk Godsejer vil det kun være en Charme mere i en ung Piges Øjne, at han har været gift med en Beriderske og — i Paris. Det vil virke formelig pikant. Man vil synes, at det er rørende, at han i det Hele taget giftede sig med hende, at det er naturligt, at han har skilt sig ved hende, og at

det alligevel røber den praktiske Verdensmand, at han skaffede sig en Kone paa en Tid, da hele hans Fremtid var afhængig af en Vielsesattest.

Man maa være praktisk her i Livet, og det er jeg bleven. Jeg er bleven det til Gavns, fordi jeg er bleven det saa hurtigt. Du havde maaske ikke troet det om mig, med det Kendskab, Du tidligere har haft til mig?

Holger Werner havde vendt sig om og saa skarpt paa Aage Foss, der havde slaaet Øjnene ned, og som sad og legede med en Blyant mellem Fingrene.

— Se nu ikke saa højtidelig ud, gamle Ven! Nu er det jo Dig, der med Dine Artistbekendtskaber skal skaffe mig en af de sødeste og mest letsindige Smaapiger, for at jeg dog ogsaa kan have lidt Fornøjelse af mit Ægteskab, i den Tid det varer!

Aage Foss havde rejst sig og stod, som om han vilde sige noget.

— Du synes, jeg har forandret mig, sagde Holger Werner.

— Ja, meget!

— Mere end Du havde ventet!

— Ja.

— Til min Fordel?

— Jeg holdt i hvert Fald mere af Dig tidligere

Holger Werner lagde med en vis Ømhed Armen om hans Skulder, tog Hatten, der laa i Sofaen og satte den paa hans Hoved:

— Lad os nu komme hen og spise til Middag, saa kan vi tale videre om den Sag.

Dermed gik de tavse.

Kapitel XI.

Fra den Dag af skiftede Holger Werner fuldstændig Vaner. Man saa ham nu oftere nede paa den store Saddelplads, hvor Balletdamernes letjagelige Vildt flokkedes i deres lette Kostumer under kritisk Beskuelse af de parisiske Levemænds Monocler.

Men det lod ikke til, at Flirt i Almindelighed interesserede ham. Han søgte en bestemt, fast Forbindelse, og han fandt den hurtig. Det var en fix, lille, rundarmet og rundbarmet Figurantinde med altid straalende Øjne, altid leende Mund og et Par stærkt røde Læber, der kun syntes at have én Opgave: at indfatte de smaa hvide Tænder i et koket Smils Ramme, saasnart hendes spinkle rosasminkede Øre opfangede et smigrende Ord eller en vovet Vittighed. Men Koketteriet var hos hende en Vane fra Barnsben.

Hun var borgerlig i sin Smag, beskeden i sine Fordringer og smaatskaaren i sin Begavelse som

i sin Opdragelse. Hun havde kun den ene Tanke, naar hun om Aftenen havde klædt sig om, at faa en elskværdig Ledsager, der vilde gaa med hende hen paa en af Boulevardens Kaféer, betale en kold Kylling og et Glas Rødvin og høre paa hendes Pludren om, hvor misundelige de andre vare paa hende, hvor strix Balletmesteren hersede med dem, og hvordan de havde gjort Spilopper med den gamle Jødemadam, der som en Drage vogtede over, at de ikke sled formeget paa Kostumerne.

Datter af jævne, borgerlige Forældre var hun kommet til Ballettens Hær. Hun havde maattet klare sig rundt i Evropas Byer med et Hundrede Mark om Maaneden, og hun havde maattet sy, lappe og spare for at se ordentlig ud og spise sig nogenlunde mæt. Hun betragtede Champagne som Livets skønneste Nydelse, fordi den en Gang havde faaet Kurs i Trikotets og de korte Skørters egen internationale Verden, men hun brød sig ikke om den. Hun talte, naar det endelig skulde være, om Kærlighed, talte letsindigt om den, fordi Herrerne havde vænnet hende dertil, men i Virkeligheden gik hun helst den borgerlige Dyds jævne Vej, fordi der ingen Lidenskab var født i hende, og fordi hendes lille Hjerte fra Barn var fyldt med en Hjemmefølelse, der til Tider fik hende til at græde, naar hun talte om sin Moder, og som altid sam-

vittighedsfuldt lod hende sende Lykønskningskort med Prospekter hjem ved enhver højtidelig Lejlighed.

Den lille Figurantinde gik mellem Kammeraterne almindelig under Navnet «Maagen», fordi hun en Gang i en stor Ballet med Vand og Bro havde været kostumeret som denne Fugl og gjort en vis Lykke i dens Skikkelse, medens hun med baskende Vinger svævede under Loftet i en tynd Platintraad.

Selv i en stor Circus som Hippodromen flyver Sladderen og Bagtalelsen paa Flagermusevinger ind i alle Garderober.

Det varede da heller ikke længe, inden man fra forskellig Side begyndte at stikle til Virginie og forblommet at antyde, at hendes tidligere Beundrer, den danske Godsejer, oftere blev set paa Boulevarden om Aftenen i Selskab med en af Ballettens Smaadamer. Virginie sænkede Hovedet uden at svare. Hun tog end ikke Notits af Mr. Clarcks Ord, da han foreholdt hende, hvor godt det var, at han ikke havde givet hende hen til den Vindbøjtel, der kun havde haft den eneste Tanke, at skaffe sig en Kone, inden Terminen for hans Ægteskabs Indgaaelse var udløbet.

Jockeyen var glad over, at det var gaaet, som det var, og begyndte allerede at give Virginie visse

Indrømmelser med Hensyn til den skrappe Kontrol, han tidligere havde ført med hende.

En Dag talte han imidlertid med Mr. Watson om Sagen. Den snu Klovn plirrede med Øjnene og sagde i en hemmelighedsfuld Tone:

— Tro hende ikke altfor godt. De blide Duer ere undertiden dem, der ere allermest underfundige og allermest farlige, fordi de gaa saa stille med det. Hvem véd, om det Hele ikke er en Krigslist. Det gælder nu mere end tidligere at være paa sin Post.

Disse Ord gjorde et stærkt og overbevisende Indtryk paa Mr. Clarck og forhøjede hans Respekt for Mr. Watsons gode Hoved.

Fra nu af var det umuligt for Virginie at foretage sig det mindste Skridt, uden at hun instinktmæssig følte, at hun blev udspioneret.

Holger Werner mødte imidlertid regelmæssig hver Aften ved Hippodromen og afhentede «Maagen», der bagefter spiste sammen med ham og Aage Foss. Naar dette var besørget, blev hun imidlertid lige saa regelmæssigt kørt hjem til sin Dør af de to Venner, der ringede paa Portneren og tog Afsked med hende paa Gaden, inden hun smuttede op i sit lille Hotellogis.

Saadan gik Tiden til den 29. September. Tidlig paa Formiddagen mødte saa en elegant for-

spændt Vogn foran den til Cirkus hørendè Kafé. Ekvipagen blev holdende demonstrativt udenfor i flere Timer. Baade Kusk og Tjener vare klædte i Liberi og tiltrak sig almindelig Opmærksomhed, saa meget mere som de havde Roser i den blankt-skinnende Hat, og hele Vognen var fyldt med Blomster.

Ved Ettiden, da alle Artisterne vare samlede ved Frokostbordet, traadte saa Holger Werner ledsaget af sin Ven og en fransktalende Herre ind i Kaféen. De vare begge i Kjole og hvidt Slips. Den danske Godsejer bestilte en Flaske Champagne, som blev drukket staaende henne ved Buffeten. Det var tydeligt, at man ventede nogen. Kort Tid efter kørte en ny Karet op for Døren. I dens Baggrund saa man en elegant klædt Dame i hvid Kjole. De mest nysgerrige trængte sig saa langt frem som muligt for at se, thi selv i en By som Paris er Artisternes lille Klike smaatskaaret: Det var «Maagen».

Da Holger Werner blev opmærksom paa den Opsigt, Vognen vakte, syntes han at blive kendelig nervøs. Han skyndte sig at klinke og drikke ud. Derefter trak han sit Uhr op af Lommen og saa paa det, hvorefter han sammen med sine Venner forlod Kaféen og gik ud til den ventende Karet.

— Til Maireriet! sagde han kort til Kusken og steg ind i Vognen.

Just som denne satte sig i Bevægelse, traadte Mr. Clarck ledsaget af Virginie ind i Restaurationen, hvor alle Vinduer vare fuldt optagne.

— Hvad er der paa Færde? spurgte Jockeyen.

— Det er den danske Godsejer, der holder Bryllup med «Maagen», blev der svaret.

Mr. Clarck saa medlidende paa sin Datter, der modfaldent slog Øjnene ned.

— Der kan Du se, der var ikke noget ved ham.

Virginie svarede ikke.

Da Vognen havde kjørt et Stykke, stak Holger Werner Hovedet ud ad Vinduet og gav Kusken en Ordre.

Ad en lang Omvej kjørte Vognen til St. Lazare Banegaarden. Her steg Alle ud, og Holger Werner tog Billetter for hele Selskabet til Versailles.

I Løbet af en halv Times Tid var man ude i den gamle Kongeby. I «Det sorte Faar» var der dækket en splendid Frokost. Vejret var varmt og smukt. Efterat man havde spist, foretog man i den bedste Stemning en Spadseretur i Parken.

Holger Werner gik med «Maagen» under Armen.

— De har spillet Deres Rolle fortræffeligt,

sagde han muntert, og jeg takker Dem. De vil kunne blive en fremragende Kraft i Pantomimerne.

«Maagen» lo blot og viste sine hvide Tænder.

— Nu maa De blive i Karakteren til i Morgen. De kan være forvisset om, at De ikke skal komme til at fortryde, at De er bleven engageret til mit Selskab.

«Maagen» klyngede sig fast til hans Arm og sagde:

— Det har været saa morsomt. Jeg vilde gjerne gjøre det om igjen, men helst vilde jeg ønske, at det var Alvor.

Holger Werner frigjorde pludselig sin Arm fra hende for at plukke en Blomst. Resten af Vejen gik de tavse.

En Times Tid senere naaede de tilbage til «Det sorte Faar» for at drikke Kaffe. Gemytligheden varede til ud paa Eftermiddagen, hvorefter man under mange Skaaler tog Afsked med Forloverne, der vendte tilbage til Paris.

Holger Werner og Helge Foss fulgte derefter «Maagen» over til det ligeoverfor liggende «Hotel de Versailles», hvor de tog Afsked med hende.

— Lad mig nu sé, De holder Tand for Tunge! sagde Holger Werner i en spøgende, men dog alvorlig Tone. I Morgen ved denne Tid er der ingen Hemmelighed mere.

— Stol De trygt paa mig, sagde «Maagen» og rakte Haanden frem til Kys.

Derefter forsvandt hun ind i Hotellet, og de to Venner vendte tilbage.

Hun gik strax op paa sit Værelse. Der var trist og ensomt. Formiddagen havde hidset hende op. Hun kunde ikke holde ud at sidde indelukket her. Blot et Øjeblik vilde hun sætte sig ned i Hotellets overdækkede Gaard for at drikke en Sodavand og svale sig lidt. Hun havde ikke siddet mere end et Par Minutter i det lille hyggelige Indelukke, hvor et Springvand pladskede mellem Blomster og smaa Skildpadder krøb om i Gruset, før Døren fra table d'hôte-Salen blev lukket op. Hun saa derhen:

— Jeg beder mange Gange undskylde! Det var Mr. Watson.

«Maagen» blev rød som Blod og slog Øjnene ned. Han smilede kun med sine store Rovdyrstænder. Saa tog han bukkende Plads paa en Stol i Nærheden af hende . . .

— — —

Den næste Formiddag Klokken 9 var Helge Foss oppe og fuldt paaklædt. Efterat han havde drukket Kaffe, gjorde han sig i Stand til at tage ind til Paris.

— Kom nu ikke for sent, sagde han halvt

spøgende til Holger Werner, der sad distræt og læste i de nylig ankomne Blade.

— Vær bare rolig, der er ingen Fare. Skulde jeg komme for sent til Toget, har jeg Damperen, og kommer jeg for sent til Damperen, har jeg Sporvognen. Men I skal ikke vente mig før Elleve. Virginie kan ikke uden at vække Mistanke faa noget Paaskud til at komme tidligere, og det er bedst, at vi er saa lidt sammen som muligt.

— Vel, alt skal være i Orden. Paa Gjensyn!

Dermed gik Helge Foss ned til Stationen, og en halv Time senere var han i Paris. Han tog strax en Droske og kjørte til det nærliggende Maireri, hvor der var bestilt Vielse til Klokken Elleve. Det Hele var arrangeret. Til rette Tid ventede man kun paa Brudeparret og Vidnerne.

Viserne paa Kirketaarnets Ur ligeoverfor sneglede sig langsomt afsted. Helge Foss syntes aldrig, der havde været saadan Forslag i Tiden. Han følte sig nervøs, urolig og opreven. Dette var dog virkelig noget af et Eventyr. Klokken tre Kvarter paa Elleve ankom Vidnerne. Det var to yngre Mennesker, der vare ansatte paa Advokatkontorer som Fuldmægtige, og som efter at have forvisset sig om, at alle Papirerne vare i Orden, tog det hele som en ganske ligegyldig Forretning, for hvilken de modtog deres Betaling.

Helge Foss aandede allerede lettere. Det forekom ham, som var han naaet et langt Skridt videre. Tiden begyndte atter at gaa hurtigt i en halv Snes Minutter. Saa var det, som gik den igjen helt i Staa, medens han ventede paa den vigtigste Rollehavende i denne underlige Komedie: Bruden.

Hvor let kunde der ikke være passeret noget. Terminen var jo af Hensyn til Omstændighederne sat saa knap. Hvem kunde vide, om Mr. Clarck i sidste Øjeblik havde fattet Mistanke!

Præcis Klokken 11 kørte imidlertid en Vogn op foran Maireriet, og ud steg en tæt tilsløret Dame.

Det var Virginie.

Helge Foss følte en pludselig og voldsom Glæde. Det var, som om der for ham nu ikke existerede nogen Bekymring i hele Verden. Han styrtede hende i Møde saa hidsigt, at Vidnerne uvilkaarligt fik det Indtryk, at det maatte være ham, der var den utaalmodige Brudgom.

— Er Holger kommet?

— Nej, ikke endnu, men jeg véd, at han maa være her i Løbet af et Par Minutter.

— Naa, Gud ske Lov, jeg har hele Formiddagen været saa underlig angst og urolig. Jeg véd jo ikke, hvad der kan passere. Det er

aabenbart, at Faders Mistanke er bleven vakt. Det er kun med Nød og Næppe, at jeg er sluppet herhen, men hvad Øjeblik det skal være, kan det Hele blive forpurret.

Helge Foss førte Virginie ind i det for Brudeparrene bestemte Venteværelse. I Døren mødte de et overstadig glad Tog. Alle havde Blomster i Hatten og i Haanden holdt de Stokke, der var omvundne med kulørte Baand. Det var et ægte parisisk Bryllupstog, der nu drog ud for at fejre Dagen i Hovedstadens Omegn.

Det var, som om Tiden gik paa Krykker. Virginie sad stille, uden at røre sig. Helge Foss var i uafbrudt Bevægelse. Snart var han ved Vinduet, snart var han ude paa Trappen, ivrigt spejdende til alle Sider. Der kom ingen.

Saa satte han sig atter hen i nervøs, tilkjæmpet Ro. Nu vilde han tælle til Hundrede, før han gik ud. Han naaede de Hundrede, og som Extratillæg lagde han endda Halvtreds til. Han talte færdig, men der kom ingen. Han løb ud, og han kom tilbage. Saa opdagede han en Flue, der krøb paa Gulvet. Nu vilde han vente rolig, til den var naaet hen til det femte Brædt. Fluen krøb ganske langsomt afsted. Han følte det formelig som en Hvile, som en Forlængelse af den skæbnesvangre Termin. Hvis Fluen naaede

helt hen til det femte Brædt, saa vilde Holger Werner komme.

I det samme lettede Fluen og fløj lige i et Edderkoppespind i Hjørnet af Værelset. Det gav et Sæt i Helge Foss, der samtidig hørte Kirkeuret slaa et drønende Slag.

Klokken var halv Tolv.

Døren blev aabnet ind til Mairens Kontor. En uniformeret Bestillingsmand kom ud og oplæste Navnene. Var Brudeparret til Stede?

Ingen svarede.

Den Uniformerede trak sig atter tilbage. Der faldt en underlig dump Sløvhed over de to Ventende.

Virginie stirrede tomt hen for sig. Alt havde hun været forberedt paa uden netop dette. Hun havde været ængstelig for, at hendes Fader var fulgt efter hende og pludselig var traadt ind for at hindre Forbindelsen. Flere Gange havde det forekommet hende, at hun havde sét hans Skikkelse og hans mørke, strenge Øjne, der lyste af det Raseri, hun saa godt kjendte fra Barneaarene. Hun var kommet til at ryste af Rædsel, saa ofte dette Syn var steget frem for hende, men hendes Nerver havde efterhaanden vænnet sig til netop at møde denne Fare, der for hende var den mest nærliggende.

Hun vidste, hvad hun vilde sige, hun vidste, hvad hun vilde gjøre, dersom den indtraadte. Og saa kom den fra en hel anden Side.

At Holger Werner, til hvem hun havde vundet absolut Tillid, vilde udeblive, det var aldrig faldet hende ind med en Tanke.

Det var ikke blot Skuffelse, det var ogsaa Skam, der overvældede hende. Hun følte det i dette Øjeblik. Hun burde have fulgt sin Faders erfarne Raad, hun burde aldrig have indladt sig med denne Udlænding, som hun jo slet ikke kjendte rigtig.

Over Helge Foss var der faldet en slap Ligegyldighed, der undertiden gik over til en Art Galgenhumor, saa at han fløjtede en Vise sagte mellem Tænderne, medens han vedblev uafbrudt og med stive Øjne at stirre paa Urskivens Visere.

Klokken slog Tolv. Tolv lange, dumpe, drønende Slag, der aldrig syntes at ville holde op.

Endelig faldt det sidste. Virginie bøjede sig frem, holdt Lommetørklædet for Øjnene og brød ud i en krampagtig, hæftig Graad.

Den Uniformerede traadte atter frem.

— Er Brudeparret kommet!

Ingen svarede.

— Da Mairen er optaget af andre Forretninger, og da den fastsatte Tid er overskredet, vil Vielsen,

hvis Brudgommen senere skulde komme tilstede, først kunne foretages Klokken 3.

Vidnerne rejste sig og vilde gaa, men Helge Foss holdt dem tilbage.

— De maa endelig blive, sagde han, jeg véd bestemt, at min Ven vil komme, og at det under alle Omstændigheder er hans Ønske at vies endnu i Dag.

— Som De vil, men det bliver skrevet paa Godsejerens Regning.

— Ja, derfor paatager jeg mig Ansvaret.

— Godt, saa gaar vi over i Kaféen paa den anden Side Gaden og spiser Frokost. De kan sende Bud efter os, naar det er Tid.

Dermed gik de.

Helge Foss var nu alene med Virginie, der var holdt op med at græde.

— Der er intet Andet for mig at gjøre, end hurtigst muligt at kjøre hjem igjen. Endnu kan jeg lade, som om jeg kun har foretaget en Spadseretur i Byen, og det Hele kan maaske holdes skjult. Deres Landsmand vil jeg ikke mere se for mine Øjne. Hvis han kommer, saa sig til ham, at jeg aldrig havde ventet, at han vilde bedrage mig saa frygteligt. Jeg tilgiver ham, men jeg ønsker ikke nogen Undskyldning eller nogen Forklaring. Efter hvad der er passeret, vil det være

uværdigt for mig blot at høre, hvad han mulig har at sige til sit Forsvar.

— Efter det, jeg kender til min Ven, tør jeg sætte min Ære i Pant paa, at kun et Ulykkestilfælde kan være Skyld i, hvad der er passeret.

— Tror De, at han er kommet til Skade, spurgte Virginie forskrækket.

— Ja, det er den eneste Forklaring. Hans Udtalelser har været altfor oprigtige og bestemte, til at han ikke skulde have ment det alvorligt. Det maa De dog ogsaa selv have faaet Indtrykket af, og det vil De ogsaa tro, ikke sandt.

— Jeg vilde det helst, sagde Virginie med Varme i Stemmen, thi jeg har holdt saameget af ham, at jeg for hans Skyld har vovet, hvad jeg aldrig vilde have udsat mig for, naar Talen var om nogen Anden. Men . . .

— Men?

— De maa jo imidlertid vel erindre, at Situationen fuldstændig har forandret sig i Løbet af den sidste halve Times Tid.

— Hvorledes mener De, sagde Helge Foss, der dog omtrent anede, hvor hun vilde hen.

— Da Deres Landsmand efter mange Overtalelser endelig fik mig til at gaa ind paa sit Forslag om, at vi i al Hemmelighed skulde mødes her for at blive viede, var det jo kun for at vor

Fremtid kunde være sikret. Umiddelbart efter Vielsen skulde jeg vende tilbage til Fader og arbejde ligesom tidligere, indtil vi fik ham ombestemt, eller der indtraadte en gunstig Lejlighed til, at jeg kunde forlade ham.

Nu er Terminen overskredet. Selv om Deres Landsmand virkelig har alvorlige Hensigter, vil han saa være i Stand til at arbejde for vort Livsophold, nu da han ikke vil komme i Besiddelse af nogen Formue? Hvis han er bleven ramt af et Uheld og nu sér, at han ikke længere kan byde en Hustru de Livsvilkaar, han har lovet hende, vil han saa ikke netop vige tilbage for en ægteskabelig Forbindelse og maaske af falsk Undseelse helt trække sig ud af Sagen.

Helge Foss svarede ikke.

Virginie saa op paa ham og sagde:

— Der kan De sé, De tør ikke selv svare for ham.

— Det er ikke derfor, jeg tier.

— Hvorfor da?

— Fordi jeg efter hele den Maade, paa hvilken De udviklede Sagen, ikke er fuldt overbevist om, hvorledes De opfatter Situationen.

— Hvad mener De?

— Det er jo lidt vanskeligt for mig at tale

om, men det er Dem selv, der er begyndt paa at drøfte dette Spørgsmaal.

— Hvis De mener mig det ærligt, hvad jeg tror, saa tal rent ud.

— Ja, saa vil jeg sige, at jeg ikke har fuld Klarhed over, om De selv, nu da Forholdet har forandret sig saaledes, at min Ven kun kan byde Dem meget jævne Vilkaar, nærer fuldt de samme Følelser . . . fuldt den samme Lyst til at knytte Deres Skjæbne til hans, til . . .

Virginie saa op og sagde med Overbevisning:

— Nu mere end nogensinde! Det var det Eneste, der netop har gjort mig usikker paa mig selv. Jeg har undertiden gjort mig selv det Spørgsmaal, om det ikke var, fordi jeg havde Haab om at gaa ind til en lovende Fremtid, at jeg holdt af ham. Nu føler jeg, at det er ham selv, jeg holder af.

Helge Foss greb hendes Haand:

— Naar det er Tilfældet, sagde han, og det var, som om en pludselig Glæde faldt over ham, saa tør jeg trygt forsikre Dem om, at Holger Werner nu nærer de samme Følelser for Dem som tidligere.

De havde Begge rejst sig og saa uvilkaarligt ud af Vinduet. Man hørte en Droske rasle over Stenbroen og standse udenfor.

Det var Holger Werner.

I ét Spring var han oppe ad Trapperne og rev Døren til Venteværelset op. Da han saa Helge Foss og Virginie, udbrød han:

— Naa, Gud ske Lov, at I ere her endnu. Jeg frygtede for, at I vare tagne bort.

— Men hvad er der dog hændet. Hvorfor er Du ikke kommet i rette Tid, spurgte begge de To andre i Munden paa hinanden.

— Ja, hvad er der hændet. Jeg véd det ikke selv, jeg forstaar det ikke selv, men hvad kan det nytte at tale om det. Hvad der er sket, staar ikke til at ændre. Hvordan det er gaaet til, kan for saa vidt være ligegyldigt.

Det var tydeligt, at der var noget, der optog Holger Werner betydelig mere end hans Uheld. Hans Øjne søgte uafbrudt Virginie og hvilede af og til bedende paa Helge Foss, der forstod, at det var Vennens Ønske, at han skulde lade dem være ene.

— Nu skal jeg gaa over og sige Vidnerne Besked! og Helge Foss var ude af Døren.

Holger Werner gik hen til Virginie og tog hendes Haand.

— Som jeg nu kommer til Dig, er jeg ikke den Mand, der tidligere har budt Dig min Haand. Den Gang troede jeg, at jeg kunde byde Dig en

absolut sikker og betrygget Fremtid. Nu kan det maaske blive brydsomt nok for os begge at slaa os igjennem, selv om vi aldrig ville komme til at lide Nød. Jeg giver Dig derfor herved Dit Ord tilbage. Modtager Du det?

Virginie saa længe ned for sig og sagde endelig ganske sagte:

— Ja.

Holger Werner slap hendes Haand og gik hen til Vinduet.

— Det anede mig, sagde han halvthøjt ved sig selv.

Der var en pinlig og trykket Tavshed, da Helge Foss atter traadte ind.

— Nu er Alt i Orden.

— Tak, sagde Holger Werner, men vi faar ikke Brug for nogen Ceremoni idag.

— Hvad skal det sige?

— Det skal sige, at jeg har givet Frøken Clarck hendes Ord tilbage.

— Og hun har modtaget det?

— Ja, sagde Holger Werner kort. Frøkenen mener neppe, at jeg i Fremtiden vil kunne byde hende en saadan Situation, som hun havde ventet, tilføjede han bittert.

Det gav et Sæt i Virginie, der havde rejst sig. Hun var meget bleg. Det var, som om hun vilde

sige noget, men Ordene kom ikke over hendes Læber.

— Nej, dette er for meningsløst, sagde Helge Foss og blev helt rød i Hovedet af Iver. Det maa altsammen bero paa en Misforstaaelse. Før Du kom, har jeg talt med Frøken Virginie. Hun erklærede til mig, at hun selv havde været bange for, at hun var forelsket i Dine Penge og ikke i din Person, men i det Øjeblik, Terminen var overskredet, og hun vidste, at Du ikke mere var den rige Mand, følte hun Kjærligheden til Dig stærkere end nogensinde. Hvis hun nu har sagt Andet, saa er det sikkert, fordi hun vilde stille Dig fuldstændig frit.

Holger Werner havde vendt sig om. Hans Blik, der først med Overraskelse havde hvilet paa Vennen, gik nu til Virginie og omfattede hende med varm Ømhed.

Han gik tæt hen til hende og sagde:

— Er det rigtigt?

Virginie rødmede kun uden at svare og nikkede med Hovedet.

Saa lagde han varsomt sin Arm om hendes Liv og kyssede hende.

— Jeg er nærved at tro, at det egentlig er bedst, som det er gaaet. Nu ville vi To lettere finde hinanden fuldt ud i Fremtiden.

Den Uniformerede lukkede Døren op og sagde:

— Hvis Brudeparret endnu er her, kan Vielsen finde Sted med det samme, da Mairen i Øjeblikket er ledig.

Holger Werner bød Virginie Armen, og saa gik de ind til den lidet højtidelige og lidet ceremonielle Vielse, men Feststemningen havde de begge i Hjertet. De havde i dette Øjeblik lært at tro paa hinanden, og hvad der endnu havde været af fremmed imellem dem, var forsvundet.

Da Vielsen var fuldbyrdet og Vidnerne skrev deres Navne under i Protokollen, slog Uret paa Kirken to Slag og forkyndte for Holger Werner, at nu begyndte Arbejdets og Ansvarets Tid.

Den lystige, flagrende Ungdom var endt.

Kapitel XII.

Der laa en tryg, hyggelig Stemning over Daglig stuen paa «Frydenlund».

For alle Døre og Vinduer hang tunge Drapperier og lunede og mørknede, medens den store Lampe paa Bordet midt paa Gulvet kastede en Cirkel af Lys ud under sin røde Skærm.

I denne Lyskreds sad to Damer beskæftigede med deres Haandarbejde. Den ene var Fru Werner. Hun saa ud akkurat som i gamle Dage. Maaske var hun endog bleven mere gemytlig og venlig at se til end i fordums Tider.

Den anden var Virginie, nu Fru Werner junior.

Da hun og Holger havde bestemt at fejre deres Bryllup, var det Meningen dermed at opfylde Testamentets Bestemmelse og saa roligt se Tiden an. En Flugt havde ligget udenfor Begges Tanke, mest udenfor hendes.

Men da saa Vielsen havde fundet Sted under helt andre Forudsætninger end dem, under hvilke

de To oprindelig havde tænkt sig den, og da de netop derigennem havde faaet forøget Tillid til hinandens Kærlighed, havde Virginie ladet sig overtale til at følge med sin Mand til Danmark. Og gerne vilde hun følge ham, men hvad hun mest frygtede for, det var den Modtagelse, der vilde blive hende til Del hos hendes Svigermoder. Hvad vilde hun sige til at faa en Beriderske i Familien.

Holger Werner havde imidlertid givet hende de mest absolute Forsikringer. Og da den, der gerne vil lade sig overtale, let lader sig overbevise, var hun fulgt med. Bestemmende i saa Henseende havde vel ogsaa den Frygt været, som hun havde for Faderens Vrede, naar han erfarede, hvorledes det Hele hang sammen.

Det skal ikke nægtes, at den gamle Fru Werner selv var i høj Grad allarmeret, da hun erfarede, at hendes Søns Giftermaal havde fundet for sent Sted til at være i Overensstemmelse med Testamentets Bestemmelser.

Hun elskede sin Søn over alt paa Jorden, og hvad han gjorde var altid rigtigt. Men naar denne blinde Moderkærlighed undtages, var hun et godt Stykke af en praktisk Natur. Hun vilde derfor gerne have sin Holger gift, helst saaledes, at han kunde beholde «Frydenlund», men ogsaa, selv om

han ikke kunde det, fordi hun troede, at det vilde være heldigt for hele hans aandelige og legemlige Udvikling. Men naar Testamentets Termin allige-vel var overskredet, naar der var Tid nok til i Ro og Mag at se sig for, saa kunde hun dog nok have tænkt sig et heldigere Valg end en Badut-springerske.

Fru Werner kendte ikke noget til moderne Artistlivs Udvikling. Naar hun hørte om en Be-rider, stod der uvilkaarligt et bestemt Billede for hende af en Mand, der i hendes Ungdom var kommet til den By, hvor hun var i Besøg. Han boede i en grøn Vogn, der var forsynet med en altid rygende lille Skorsten. I Vognens Vinduer var der Blomster, og fra dens halvaabne Bagdør stod der altid en Os af Mad, en underlig Blanding af hemmelighedsfuld Mystik og prosaisk Hverdags-liv. Manden selv havde mørk Lød, sorte Øjne og et vældigt Skæg.

Om Formiddagen hejste han sit Telt selv, iført Uldskjorte og Bukser med en Livrem om. Ved Aftentide red han i gule Benklæder og blaa Kjole med blanke Knapper gennem Gaderne, fulgt af nogle spraglede Gøglere og et lille Orkester i grøn Uniform.

Og naar hun tænkte paa ham, paa hans lille Teltcirkus med de prangende Skiltebilleder, paa

Lamperne, der om Aftenen osede foran Indgangsdøren, saa mindedes hun ogsaa hans Datter.

Hendes Ansigtsfarve var endnu mørkere end Faderens, og hendes brandgule Uld-Trikots, der skulde forestille at være kødfarvede, hang hver Dag til Tørring paa en Snor bag den grønne Vogn, beskuede med glubsk Nyfigenhed af de yngste Skoledrenge. Hun havde aldrig set hende optræde, men det fortaltes, at hun gik paa Line og hoppede paa Hesteryg næsten uden Klæder paa, og da den grønne Vogn var kørt fra Byen, gik der underlige Rygter om hendes Dyd og hendes blottede Skønheds Magt over de mindst befæstede mellem Provinsens unge Handelsmænd.

— I hendes Lignelse havde den gamle Fru Werner dannet sig Billedet af sin Svigerdatter.

Alligevel havde hun bestemt at vise sig elskværdig overfor hende til det yderste, selv om hun til Tider kunde finde paa at ugle sig ud i korte Skørter — ja, hvem kunde vide, hvad saadan En kunde finde paa. Men hvad der saa skete, aldrig vilde hun glemme, at det var den Hustru, som hendes Søn selv havde valgt sig.

Og saa kom Virginie. Hendes Haar var lyst og blødt, hendes Øjne blaa og bly, hendes Væsen beskedent og dameagtigt, og hun rødmede, medens hun rakte sin Pande frem til Kys.

Gamle Fru Werner blev ellevild af Henrykkelse. Hun kyssede og klappede den lille Svigerdatter med næsten kælen Glæde, og Virginie, der paa sin Side havde været saa ængstelig for dette Møde, gav sig helt hen i Gengæld af den Elskværdighed, der kom hende saa uventet og overraskende.

De to Kvinder fandt da hurtigt hinanden, som Kvinder altid gøre det, naar der er stor Aldersforskel imellem dem, og de faa Lov til at være ene.

Holger Werner var glad og taknemmelig mod sin Moder for den Modtagelse, hun havde givet hans Hustru. Med Lyst og Kraft tog han fat paa Landvæsenet, og under Moderens dygtige Forvalters Vejledning satte han sig forbavsende hurtigt ind i alle Ting. Det var, som havde han opsparet en næsten uudslukkelig Tørst efter Arbejde og Erfaring. Fru Werner, der tidligere havde maattet benytte al sin Overtalelse for blot at faa ham til at tage sig den nødvendigste Motion, anvendte den nu med ligesaa resultatløs Virkning paa at faa ham til at tage lidt mindre voldsomt fat.

— Pas paa, min Dreng, at du ikke overanstrenger dig. Du er saa lidt vant til Arbejdet.

— Netop derfor kan jeg jo tage saa meget bedre fat. For mig er det Pønitense. Jeg har endnu ikke givet mig selv Absolution for alle de Aar, jeg har drevet hen paa den mest uforsvarlige

Maade, og desuden er der jo al Rimelighed, for ikke at sige Sikkerhed, for, at «Frydenlund» vil blive fradømt mig. I saa Fald kan Kampen for Tilværelsen blive haard nok.

— Ja, ja, noget har jeg da lagt til Side. Enkesædet er slet ikke saa daarlig en lille Ejendom, og Penge faar du da ogsaa svaret hvert Aar.

Men Holger Werner blev ved sit, og det var sikkert fornuftigt af ham. Hans Konstitution trængte til Arbejde, og den fordrede mere, jo mere den fik. Han var da næsten heller ikke til at kende igen. Høj, bredskuldret og med stort, lyst Fuldskæg, der naaede ham helt ned paa Brystet. Intet mindede om den blødagtige Svækling, der en Gang havde givet saa ringe Haab om nogensinde at kunne komme til at udrette noget nyttigt her i Livet.

Havde den gamle Werner kunnet se ham nu, vilde han have glædet sig, men samtidig vendt sig i sin Grav af Fortvivlelse over, at hans letsindige, testamentariske Bestemmelse var i Begreb med at fremkalde en Tingenes Tilstand, som han mere end nogen Anden vilde have beklaget og modarbejdet, om han havde været i levende Live.

Og Afgørelsen var nær for Haanden.

Straks efter at Holger Werner var kommet hjem, havde hans Fætter, Harald Graae paa «Vod-

skov», aflagt Besøg hos ham, og med tilsyneladende Elskværdighed havde han lykønsket ham og hans Hustru.

Umiddelbart derefter havde han imidlertid forlangt en Samtale i Enrum med sin Fætter og bedt ham om nøjagtige Oplysninger angaaende Tidspunktet, paa hvilket hans Bryllup havde staaet.

Holger Werner havde ikke lagt noget Skjul paa, at Terminen var overskredet med flere Timer, men i Henhold til sin Sagførers Raad havde han hævdet, at Aanden i Testamentet var af den Art, at dette alligevel maatte staa ved Magt.

— Jeg bryder mig ikke om Aanden, sagde Proprietær Graae tørt. Jeg holder mig til Ordlyden, og den er klar nok. Dersom du ikke godvillig vil overlade mig «Frydenlund», maa vi procedere om den og lade Retten træffe Afgørelsen. Hvad Udfald Processen end faar, haaber jeg, at Forholdet mellem os bliver det samme, ligesom du vel forstaar, at jeg maa have Ret til at paase, at du, der er ukyndig i Landvæsenet, ikke ødelægger Gaarden for mig.

Dermed havde de taget Afsked med hinanden og ikke senere vekslet noget Ord om Sagen.

Denne var nu naaet til Viborg Overret, og Dommen kunde ventes, hvad Øjeblik, det skulde være.

Holger Werner havde netop i Eftermiddag sendt Ilbud til Byen for at høre, om der var kommet noget Telegram til ham, og medens Damerne sad ved Bordet, gik han op og ned ad Gulvet, hvor Lyden af hans tunge Trin døde bort i det tykke, bløde Tæppe.

Pludselig standsede han og sagde:

— Jeg havde et ejendommeligt Møde i Gaar inde i Byen; kan du tænke dig, hvem det var, Virginie?

— Nej, det er jo vanskeligt for mig, der kender saa Faa, sagde Virginie med stærk fremmed Accent, der snarere flatterede end misklædte hende.

— Du kender ham dog bedre end jeg.

— Saa, det var mærkeligt. Du gør mig helt nysgerrig.

— Paa Torvet var de i Færd med at bygge en Cirkus. Det var et lille, for Resten meget pænt Telt. Du kender min Interesse for den Slags Ting, og jeg blev ogsaa staaende for at se paa Arbejdet. Saa kom der en halvvoksen, køn Fyr hen til mig og sagde paa Tysk: Pardon, er det ikke Hr. Werner? — Jo, svarede jeg. — De maa undskylde, jeg tiltaler Dem, men jeg har allerede flere Gange spurgt efter Dem her i Byen, straks, da vi kom. Jeg har en Besked til Dem, som maaske kan være af Interesse for Dem. Tillader

De, jeg kommer ud til Dem i Aften, naar Forestillingen er forbi. Det er den eneste Tid, paa hvilken jeg kan slippe bort. — Ja, vær saa god, men hvem er De? — Kender De mig ikke? Jeg er jo den lille Hugo.

— Hugo! er han ogsaa . . ., er han løbet fra Fader.

— Ja, det er han vel. Det var kun lidt, han fortalte mig, men jeg kunde forstaa paa ham, at han havde faaet Lyst til at prøve sig paa egen Haand. Hvad det var, han vilde sige mig, blev jeg ikke klog paa. Maaske var det kun for at gøre sig lidt vigtig, at han kom hen til mig, men vi maa i alle Tilfælde være forberedt paa, at han kommer i Aften, og det kan vel ogsaa nok more dig at tale med ham, selv om hans Oplysninger ikke ere saa særlig interessante.

I det samme bankede det paa Døren. En ung Karl, der længe vedblev at tørre sig paa Maatten i Forstuen, traadte forlegen ind med Huen i Haanden.

— Var der nogen Besked, Jens?

— Javel, Hr. Godsejer, der var dette her, og han rakte et Telegram frem.

Holger Werner greb det nervøst og sagde:

— Tak, det er godt.

Karlen trak sig bukkende tilbage.

Holger Werner blev staaende et Øjeblik med det skæbnesvangre Budskab i Haanden. Der var ganske stille i Stuen. Saa tog han en rask Beslutning og brød Konvoluten. Han lod Blikket fare hen over Papiret og kastede det saa fra sig paa Bordet:

— Sagen er tabt.

Han gik et Par Gange op og ned ad Gulvet. Saa sagde han kort:

— Jeg var forberedt paa det. Resultatet kunde jo ikke blive anderledes.

— Vil du ikke appellere Sagen, spurgte den ældre Fru Werner.

— Nej, Moder, det er spildte Udgifter. Vi maa hellere først som sidst vænne os til mere indskrænkede Forhold og hurtigst muligt rømme «Frydenlund». Jeg vil endnu i Aften skrive til Harald Graae.

— Du skulde dog sove paa det forinden og tale med din Sagfører.

— Som du vil, det gør vist hverken fra eller til. Selv er jeg forlængst bleven fortrolig med Tanken, det gør mig kun ondt for dig, Virginie. Føler du dig meget skuffet?

— Virginie rejste sig og lagde sine Hænder paa hans Skuldre.

— Jeg tror snarere, at jeg vil komme til at befinde mig bedre i mindre storstilede Omgivelser.

— Ja, lad os saa blot ikke græde for det, sagde Holger Werner med den Befrielsens Følelse, den første oprigtige Trøst altid meddeler.

Lidt efter sad de igen alle tre tavse.

Saa hørte de en underlig Lyd ude i Gaarden. Holger Werner gik hen til Vinduet og saa' ud. Maanen skinnede klart og lyste over Stenbroen. Han kom uvilkaarligt til at le. Udenfor holdt et Køretøj, der lignede en Agestol mellem et Par Hjul, og foran hvilket der var spændt en lille tyk Islænder, der mere syntes en Gris end en Hest.

— Det er vist Hr. Hugo, sagde han ind i Stuen.

Saa gik han selv ud og lukkede op.

Den unge Artist saa' sig nysgerrig og forbavset om. Man mærkede straks, at det var en Fyr, der var vant til at have Øjnene med sig. Først var han lidt genert, men længe varede det ikke, inden han fik Munden paa Gled, især da de kom ind til Aftensbordet, der var vel besat. Det var aabenbart, at han var ved at revne af Lyst efter at tale om Mr. Clarck, men Virginie forstod hele Tiden med megen Takt at forhindre dette. Hun var ikke tilstrækkelig sikker paa Hugos diskrete Evner til at udtrykke sig og ønskede derfor

ikke at lade ham fortælle om Faderen i Svigermoderens Nærværelse. Maaske kunde der blive Lejlighed en anden Gang.

Hugo, der ikke var dum, forstod hurtigt Meningen. Han drejede behændigt af og fortalte blot om sig selv, om Cirkus og det lille Selskab, med hvilket han nu rejste, og da der var gaaet en Times Tid, tog han meget diskret Afsked.

Holger Werner fulgte ham ud i Gangen.

— Vil De ikke have et Par Cigarer med paa Vejen?

— Mange Tak.

— Kom med her ind i mit Værelse, saa kan De se det med det samme.

De traadte ind i Godsejerens store Kontor, der var monteret med solid Elegance.

Da de vare alene, gik Hugo lige hen til Holger Werner og sagde:

— Har De Tid en halv Time?

— Ja—a, hvis det er nødvendigt.

— Jeg tror, jeg kan gøre Dem en Tjeneste, og jeg vilde gerne gjøre det, fordi Deres Kone altid var saa god imod mig, og fordi jeg er bange for, at jeg har været med til at gøre Dem og hende Skade. Og saa er der en Anden, som jeg ikke kan lide, og som jeg vil hævne mig paa.

Holger Werner, saa' forbavset paa ham og bad ham med en Haandbevægelse tage Plads.

I en hel Time varede Samtalen. Saa fulgte Godsejeren Artisten ud til hans lille løjerlige Køretøj, som derefter raslende forsvandt i Natten.

Da Holger Werner kom op i sit Soveværelse for at gaa til Ro, var hans Hustru endnu vaagen.

— Det var en lang Samtale, du havde med Hugo. Hvad kunde han dog fortælle dig?

— Mange interessante Ting, min Ven; endnu den Dag i Morgen udtager jeg Appel til Højesteret. «Frydenlund» er tabt, men der er endnu Tid til at vinde den tilbage.

Kapitel XII.

«Jeg tror, høje Dommere, at den hæderværdige Højesteret ikke, efter hvad jeg her har udviklet, vil være i nogen Tvivl med Hensyn til den foreliggende Sag eller lægge nogen Vægt paa de mod min Klient fremsatte Beskyldninger for at have været delagtig i Fremtvingelsen af de Omstændigheder, der har bevirket Modpartens Forsinkelse i det kritiske Øjeblik.

Testamentets Bestemmelse er klar og utvetydig. Det bestemmer, at Gaarden «Frydenlund» skal tilfalde min Klient, saafremt Modparten ikke inden en bestemt nærmere fastsat Termin har indgaaet Ægteskab. Ifølge de af ham selv fremlagte Dokumenter fremgaar det med uomtvistelig Klarhed, at denne Termin er bleven overskredet endog meget betydeligt, idet Overskridelsen andrager flere Timer. En Henvisning fra min ærede Modparts Side til, at Aanden i den Afdødes Testamente har været den, at han ønskede, at hans Neveu skulde

gifte sig, men at han selvfølgelig aldrig havde tænkt sig, at hans Arveberettigelse skulde være afhængig af, om han indgik det forønskede Giftermaal et Par Timer før eller senere, en saadan Henvisning vil ikke kunne gøres gældende med nogen Føje eller med noget Krav paa, at der tages Hensyn til den.

Testator har sat et bestemt Klokkeslet. At dette røber en vis Særhed, bliver en Sag for sig; det er sat der, og naar den af ham forudsatte Betingelse ikke er indtraadt i samme Moment, som af ham bestemt, foreligger der bristende Forudsætninger, om det saa blot drejede sig om et Sekund. Jeg er for min egen og min Klients Skyld glad over, at Overskridelsen af Terminen er saa betydelig, at al videre Diskussion om dens Tilstedeværelse maa bortfalde, og jeg nedlægger Paastand paa, at Viborg Overretsdom stadfæstes, ved hvilken Gaarden «Frydenlund» med alt Tilbehør tilkendes min Klient som Ejendom, og Testamentet bliver at erkende som retsgyldigt i alle Maader.»

Det var Forpagter Harald Graaes Sagfører, der havde Ordet. Nu sluttede han med et Buk for de høje Dommere, der svøbte sig ind i deres røde Kapper og fordybede sig i de til Sagen hørende Papirer og Dokumenter.

Der var stille i Højesteretssalen.

Sagen havde ikke vakt Offentlighedens Interesse.

Ved Journalisternes Bord sad kun et Par Referenter. Processen kunde i og for sig have været meget interessant, paa Grund af dens ret ejendommelige Enkeltheder, men den var for klar paa Forhaand til at byde nogen egentlig Spænding. At Godsejer Holger Werner absolut maatte tabe Sagen, og at Testamentet vilde blive erklæret for gyldigt, derom var Ingen i Tvivl.

Og dog var der i den unge Godsejers Ansigt et Udtryk af Forventning. Fra Bænken i Baggrunden af Salen, hvor han sad mellem et Par yngre Jurister, fulgte han spændt sin Sagfører med Øjnene, da denne, efter at den vidtløftige Dokumentation havde fundet Sted, traadte ind i Skranken.

Det var en mørk Mand med et skarpskaaret, lidt teatermæssigt Ydre. Han gav sin sorte Kappe et flot Sving over den ene Skulder, lagde Papirerne for sig, nippede til et Glas Vand og slog derefter ud med Haanden. Det var øjensynligt, at han hørte til de Højesteretssagførere, der havde Rettens Øre, og som vidste at benytte sig deraf. Tillige var der noget, der tydede paa, at de høje Herrer selv ventede sig mere Overraskelse af denne Sag, end man som Udenforstaaende kunde ane af det foregaaende Indlæg.

«Høje Dommere! Hæderværdige Højesteret. Min ærede Modpart har talt med en Suffisance, der kunde lade formode, at alt i denne Sag var saa klart og lige til, at selv en mindre juridisk skarpsindig Forsamling end denne strax og uden Vaklen kunde skønne over den.

Naar min ærede Modpart har valgt denne Fremgangsmaade, faar det blive hans og hans Klients Sag. Jeg for mit Vedkommende nærer ikke nogen Tvivl om, at det fuldt ud skal lykkes mig at bevise, at lige det modsatte er Tilfældet, og at dansk Lov i alle Maader vil give min Klient Medhold i den af ham nedlagte Paastand, særlig naar henvises til de under Sagen for Højesteret fremskaffede nye Oplysninger, der ere af ganske særlig og afgørende Betydning for hele Opfattelsen og Bedømmelsen. Jeg skal da nu, som man siger, springe lige in medias res og give en kort og klar Udvikling af hele Sagens Sammenhæng og Forløb.

Hermed bukkede Højesteretssagføreren dybt for Retten, og idet han samlede sine Papirer sammen, forlod han Skranken.

I det samme slog Klokken 2. Retsmødet var forbi og skulde først genoptages næste Morgen Kl. 9. — — — — — — — — — — — — — —
— — — — — — — — — — — — — — — — —

Helge Foss havde ventet paa Holger Werner

ude i Forværelset, hvor han var i ivrig Diskussion med den vagthavende Betjent og en af Personalet fra Justitskontoret.

De to Venner fulgtes ad gennem Bredgade, der laa underlig død i Solens stegende Varme.

— Hvor der er ækelt her i København om Sommeren. Det er mig ubegribeligt, at Du kan holde ud at gaa her og stampe Brosten. Du skulde tage Dig en lille Sommerferie og følge med mig hjem. Selv om jeg ikke faar «Frydenlund», saa skal der nok altid blive en Plads tilovers til Dig.

— Naa, det gør Du saamænd nok, begyndte Helge Foss at trøste ham.

Holger Werner standsede pludseligt og holdt Vennen et Skridt tilbage.

— Lad det være afgjort imellem os, at fra nu af og til imorgen tidlig nævner vi ikke Processen med et Ord. Jeg har ikke tænkt paa Andet og talt om Andet end den, i de sidste Maaneder. Nu kan der ikke gøres mere. Defensor har Ordet, og imorgen er Slaget tabt eller vundet. I begge Tilfælde vil jeg føle det som en Lettelse. Det er iøvrigt næsten Tortur saaledes at bryde op paa Klokkeslet i en Forhandling, naar den interesserede Part er til Stede. Men fornuftigt var det i hvert Fald af min Defensor, at han kun benyttede Tiden til almindelige indledende Ord. Nu tage vi

i Skoven og saa prøve vi paa at lade, som om der slet ikke er noget, der hedder Højesteret.

Da de efter Middagen sad ude paa Verandaen ved Skodsborg og drak Kaffe, var det næsten, som om de virkelig begge havde glemt, at en alvorlig Afgørelse stod for Døren. Alle de fælles Minder fra Dagene i Udlandet, særlig fra det uforglemmelige og for dem saa eventyrlige Paris, var paa Bane.

Pludselig skød en Tanke op i Holger Werner:

— Naar vi sidde saadan, mindes jeg altid saa levende de Dage, da Du fortalte Dine Historier. Du skulde vel ikke tilfældig have en paa Lager?

— Husker Du Kaptajn Marco?

— Javel, ham, der skød sin Elskerinde.

— Ganske rigtig.

— Den Fortælling kan jeg give Dig Fortsættelsen paa, hvis det kan interessere Dig.

— Det er brillant. Begynd bare.

Helge Foss lagde sig tilbage i Stolen og fortalte:

Efter sin Hustrus Død var han bleven mørk og indesluttet. Der var nu gaaet femten Aar siden den Begivenhed. Ofte havde han tænkt paa at trække sig tilbage, thi han var nærmest en rig Mand,

men han frygtede selv for, at Lediggangen skulde kue ham. Saa vedblev han at arbejde.

Hans Livs Lykke var hans lille Pige. Hun havde kun været et spædt Barn, da Moderen døde, det var hans Ambition at give hende en saa god Opdragelse som muligt, saa at hun en Dag, naar han var bleven Privatmand, kunde komme til at høre til det gode Selskab.

Den lille Bianca elskede sin Fader over Alt. Hun var opvakt og lærenem og gjorde gode Fremskridt. Da hun var bleven fjorten Aar gammel, anbragte han hende i et af Lausannes bedste Pensionater. Selv var han en Mand, der kun havde nydt liden Opdragelse, han vilde derfor gerne have det paa Prent, at hans Datter var godt lært, og han forlangte, at hun skulde underkaste sig Institutets Afgangsexamen. Som en Opmuntring tog han hende en fjorten Dages Tid med til Paris. Hun var stærkt interesseret i Alt, særlig syntes Cirkus at lægge Beslag paa hendes Opmærksomhed i saa høj Grad, at det begyndte at forurolige ham. Men hun lo ad ham, hun viste ham sine Testemoniumsbøger, der bevidnede, at hun var den Bedste paa sit Hold, og hun forsikrede ham, at hun ikke kunde tænke sig noget forfærdeligere end at være Artist. Da Ferien var forbi, rejste hun tilbage til Lausanne.

Men Arvelighedens Magt er forbavsende, naar Blodets Røst først en Gang er vakt. Neppe havde hun været en Maaned borte, førend han en Dag modtog et Brev fra Datteren, hvori hun erklærede, at det var kommet over hende som en Feber, men hun maatte til Cirkus. Det var hende umuligt længere at samle Tankerne over Bøgerne. Hvis han ikke gav hende Lov til at følge sin Lyst, var hun bange for, at hun vilde gøre en Ulykke paa sig selv.

Slaget ramte ham haardt, men han kendte Kvindernes Hysteri i Overgangsalderen, han haabede, at Nykkerne vilde gaa over, han skrev, saa godt han kunde, et beroligende Brev til hende, men han fik kun et Svar, der var endnu heftigere og mere lidenskabeligt end den første Meddelelse. Han begyndte at blive bange. Han havde saa lidt Kendskab til en ung Piges Karakter, og hun var jo bleven opdraget uden at have en forstaaende Moder ved sin Side. Saa haard og streng, han kunde være i andre Retninger, naar det gjaldt Mænd, saa blød og føjelig var han her. Bianca fik sin Villie, men skulde hun være Artist, skulde hun ogsaa have en ordentlig Uddannelse. Han lod hende undervise af de bedste Lærere i Paris. Stort Talent havde hun ikke, men hun saa prægtig ud med sin smækre, jomfruelige Figur og sine

mørke, spillende Øjne. Dog, naar Hestene ere godt dresserede, hører der ikke stor Kunst til at føre dem frem, og det blev derfor Biancas Fag. Selv paa dette kunde hun opnaa en temmelig betydelig Gage, desuden var Faderen velhavende nok. Kom hun paa andre Tanker, stod et sorgløst Privatliv hende aabent. Selv holdt han op med at arbejde og fulgte med hende.

De To havde nu rejst i halvandet Aar. Paa Grund af sin friske Ungdom, sit indtagende Smil og sin elegante Figur havde Bianca gjort Lykke overalt, men hun nøjedes med at lade sig beundre paa Afstand, thi Faderen holdt hende strengt, han vidste, hvormange Fristelser Artistlivet udsætter en ung Pige for. Men hvad er en Faders Forsigtighed værd overfor en Kvinde, det er ikke den haarde Haand, men det fine Instinkt, der skal være Vogter, og netop naar en Kvinde stænges ude fra den naturlige Omgang for sin Alder, falder hun lettest i de stillede Snarer. Bianca var i Virkeligheden meget naiv paa Livet, hendes Øre og Sind vare modtagelige for den intetsigende Smigers kælne Talemaader. I en af de franske Provinsbyer, hvor der laa Garnison, var der en stram, flot Kaptajn, et godt Stykke op i Trediverne, der fik en ejendommelig Magt over hende. Med Forelskedes Snuhed fik de daglig sat sig i Rapport til hin-

anden, uden at Faderen anede det mindste. Imidlertid sendtes der ham af en af Datterens Konkurrenter i Cirkus en anonym Skrivelse, der fik det til at falde som Skæl fra hans Øjne. Han passede nu paa de to, og han greb dem i mangt et hemmeligt Tegn; han fordoblede sin Aarvaagenhed, og tilsidst fik han Held til at opsnappe et Par af hans Breve. De indeholdt alle de flove, flade Smigrerier, isprængt æggende Ord, der forraade Attraa uden Kærlighed, men som kunne være saa farlige for en Piges Hjertefred, fordi de ere skrevne med koldt Hoved og en blaseret Kvindekenders Forfarenhed. Faderen forstod strax, at der her kun var Tale om at forføre hans Datter. Han forhørte sig om Kaptajnen og erfarede, at han var forlovet i en af Nabobyerne med en ung, smuk Pige, som han stod i Begreb med at ægte.

Hermed var Taalmodigheden udtømt. Hans medfødte Brutalitet slog igennem det forholdsvis tynde Lag af Verdensmandsdannelse, som Rejselivet havde lagt over hans Væsen og Optræden. En Aften, da han traf Kaptajnen nede paa Saddelpladsen, just som han vilde nærme sig Datteren, slog han ham med sin Stok et Slag over Ryggen, saa at der uvilkaarligt undslap Soldaten et Smertensudbrud. Bianca flygtede op i sin Garderobe.

Kaptajnen havde imidlertid genvundet hele sin

Ro. Lidt bleg, men rolig gik han tæt hen mod den forhenværende Artist og sagde:

— Jeg haaber, at De er beredt til at give mig Satisfaktion? En fransk Officer lader sig ikke slaa.

— Men jeg duellerer ikke med Dem, jeg vil kun tugte Dem, svarede den Anden og hævede atter Stokken til Slag, men blev greben om Armen.

Der var nu kommet saa Mange til Stede, at Officeren for enhver Pris maatte have Æresoprejsning.

— De er maaske bange?

— Aah nej, svarede den Anden med den Ro, som bevidst Overlegenhed giver, hvis De vidste, hvem jeg var, var det maaske snarere Dem, der var bange. Selv om det ikke gjaldt min Datter, vilde jeg ikke modtage Deres Udfordring. Den Mand, der vexler Kugle med mig, er Dødens sikre Bytte.

— Det véd jeg, svarede Officeren. Jeg kender Dem godt. De er den tidligere Kunstskytte, Kaptajn Marco, men jeg udfordrer Dem alligevel.

— Og jeg modtager ikke Udfordringen.

— Hvorfor?

— Fordi en Fader overhovedet ikke duellerer med sin Datters Forfører.

Officeren betragtede ham et Øjeblik stift, som

om han betænkte sig paa at lade de Ord komme frem, der svævede paa hans Læber. Saa sagde han pludseligt:

— Hvis en Fader ikke duellerer med sin Datters Forfører, saa maa en Mand duellere med sin Hustrus Elsker.

Kaptajn Marco tumlede et Skridt tilbage. Hvor havde han haft sine Øjne henne. Den Mand, der stod foran ham, var ganske rigtig den samme, der for sexten Aar siden som et ungt attenaarigt Flødeskæg havde taget Marcella fra ham og ført hende i Døden for hans Haand. Nu var han forflyttet, hans Navn var saa almindelig imellem Officerer, og hans Udseende havde forandret sig saameget, at den fordums Kunstskytte ikke et Øjeblik havde tænkt paa sin tidligere Rival, der med sin pure Ungdom havde interesseret ham saa lidt, fordi han havde lagt al Skylden paa Hustruen. Nu kom der en Følelse af Angst op i ham, thi den Mand maatte være vanskelig for en Kvinde at staa imod, siden baade Moder og Datter vare faldne for ham.

Kaptajn Marco saa længe stift paa Officeren, der slog Blikket ned for ham, og sagde saa:

— Jeg er til Deres Disposition.

Den næste Dag fandt Duellen Sted. Officeren havde ventet, at Kaptajn Marco mulig skulde vælge et andet Vaaben end Pistolen, men Artisten havde

ikke ment, at der var Grund til at tage Hensyn til Modstanderen.

Paa fem og tyve Skridt vexledes to Kugler. Kaptajn Marco var usaaret, hans Modstander faldt som ramt af et Lyn med et Saar i Panden nøjagtigt paa samme Sted, hvor Marcella var bleven truffet.

Efter Defensors glimrende Tale, hvis Romantik bestak Rettens Medlemmer, vilde Juryen helst have frifundet Kaptajn Marco, men man fandt det dog for farligt at undlade at straffe en Mand, der nu havde to Drab paa sin Samvittighed. Han dømtes til to Aars Fængsel for som professional Skytte at have deltaget i en Duel med dødeligt Udfald.

Efter at Dommen var læst op for ham, bad han om endnu en Gang at maatte se sin Datter, der havde været til Stede under Retsforhandlingerne.

Han saa hende længe ind i Øjnene uden at sige et Ord. Det var som en tavs Formaning.

Saa førte Municipalgardisterne ham bort, medens hun blev siddende tilbage i Lokalet i krampagtig Graad.»

Det var en trist Historie. Lad os saa komme afsted.

De tog hjem med Damperen og skiltes tidlig. Næste Morgen mødtes de i Højesteret. Det

var nu rygtedes, at der var en interessant Sag for, og der var overfyldt ved det lille Referentbord udenfor Skranken. Flere Journalister trængte ind paa Helge Foss, for at faa ham til at præsentere dem for sin Ven, hvem de vilde interviewe. Da Holger Werner mærkede dette, forsvandt han skyndsomt og bad Helge Foss om at bringe ham Besked i Langelinies Pavillon, saasnart Dommen maatte falde.

Præcis paa Slaget 9 traadte Holger Werners Sagfører ind i Skranken, drapperede den sorte Kappe om sig med dramatisk Effekt og begyndte...

Kapitel XIII.

Hæderværdige Højesteret!

I Henhold til mine igaar fremsatte indledende Ord vil jeg kunne gaa lige til Sagen.

Ved Testamentet af 16de Maj 1884 havde den afdøde Godsejer Werner indsat sin Brodersøn, Holger Werner, til Universalarving.

Dennes Helbredstilstand var imidlertid alt andet end god. Han led af en sjælelig Sygdom, der gjorde ham sløv overfor alt Arbejde. Familien mente, at et Giftermaal vilde være heldigt for hans fysiske og psykiske Udvikling, men den unge Werner vilde ikke høre Tale herom.

Da var det, at hans Onkel — for at lægge et Pres paa ham — under 7de Juli 1888 forandrede Testamentet derhen, at Brodersønnen skulde være gift inden Aarsdagen efter Testators Død.

Jeg beder strax de høje Dommere lægge Mærke til dette. Den Afdøde elskede sin Brodersøn over al Maade, det var hans højeste Ønske, at han

skulde gifte sig, at han derigennem skulde blive en virksom og dygtig Mand, hvis oprindelig sunde Natur vaktes til nyt Liv. Naar dette skete, saa var der ingen, hvem han hellere vilde se som sin Arvtager end sin Neveu Holger Werner. Saaledes var altsaa Aanden i hans Testamente, og den tør man ikke helt se bort fra, selv om det i den Afdødes sidste Villie udtrykkelig hedder, at Vielsen skal have fundet Sted inden Aarsdagen efter hans Død Middag Kl. 12.

Imidlertid vilde jeg være en slet Defensor for min Klients Interesser og lidet værdig til, at De, høje Dommere, hørte paa min Udvikling, dersom jeg vilde prøve paa at fastslaa den Absurditet, at man grundet paa Aanden, Hensigten og Meningen kan komme ud over det absolute om end ubetænksomt og uoverlagt fremsatte skrevne Ord.

Det var da ogsaa overflødigt af min ærede Modpart strax i sit eget Indlæg at tage Brødet ud af Munden paa mig paa dette Omraade. Jeg agter ikke at basere mit Forsvar paa denne Aand, men jeg ønsker dog at fremmane denne Aand som Baggrundsfigur og lade den blive staaende som det levendegjorte Udtryk for den Afdødes virkelige Villie.

Efter denne lille Digression gaa vi altsaa til-

bage til den 30te September 1888, den Dag, da den gamle Godsejer Werner døde.

Holger Werner var paa dette Tidspunkt stadig den samme sløve, indolente Karakter som tidligere, og da Testamentet aabnedes og den deri indeholdte Bestemmelse oplæstes for ham, var han selv klar over, at der ikke var megen Sandsynlighed for, at han nogensinde vilde blive sin Onkels Arving. I den Sindstilstand, hvori han befandt sig, var dette ham imidlertid personlig ligegyldigt.

Saa indtraadte der pludselig en Række Begivenheder, der i hans Karakter fremkaldte en sjælelig Revolution.

Der blev Brand paa Gaarden «Frydenlund». Den unge Holger Werner blev med Vold rystet ud af sine Vaner, og ved Deltagelse i Slukningsarbejdet fik Legemets fysiske Kræfter, der saa længe havde faaet Lov til at ligge i Dvale, en pludselig og voldsom Expansion. Dette i Forbindelse med en fix Ide, som hans efter den legemlige Anstrengelse exalterede Fantasi affødte, skabte en spontan Energi i hans tidligere sløve Karakter, og med et Ryk rev han sig løs fra de Omgivelser, i hvilke han havde været saa jordbunden som en Blomst i Mistbænk.

Lægemidlet for hans syge Sjæl var kommet af sig selv. Den stærke Motion, som Rejsen i et

Træk til Berlin medførte, fremkaldte i første Omgang en voldsom Krise, der, da den var overstaaet, i sit Følge bar den fulde Helbredelse.

Herefter begyndte Holger Werner, hvis Livslyst var vakt, at tumle sig sammen med den Ven, der efter Familiens Ønske ledsagede ham, og som i sin Egenskab af Journalist bragte ham sammen med forskellige Medlemmer af Artistkredse. Det varede ikke længe, inden Werner havde forelsket sig i en ung Frøken Clarck, der optraadte i «Wintergarten» i Berlin, og da hun skiftede Engagement sammen med sin Fader, fulgte han efter hende til Paris.

Her var ikke Tale om en flygtig Forelskelse i en Beriderske, men om en virkelig, alvorlig Kærlighed, hvad min senere Udvikling fuldtud skal vide at godtgøre. Ogsaa dette bør stærkt pointeres i denne Sag, hvor Testamentets i rent ethisk Henseende umoralske Bestemmelse let kunde have medført en Spekulationsforbindelse à tout prix.

Loyalt og ærligt som min Klient har opført sig paa alle Stadier i denne ret indviklede Affære, anholdt han først om sin Udkaarnes Haand, og efterat han havde faaet hendes Ja, henvendte han sig personlig og direkte til hendes Fader, den dygtige og bekendte Jockey Mr. Clarck.

Denne satte sig imidlertid bestemt mod Partiet. Hans Grunde vare dobbelte:

For det Første vilde han ikke undvære sin Datter Virginie, fordi hun sammen med sin Søster, Dolinda, var et udmærket Artistnummer, der opnaaede høje Engagementspriser i de største Etablissementer i Verden.

For det Andet forekom det ham — og paa det Tidspunkt med en vis Ret, — at Hr. Holger Werners Forklaring om, hvorledes han var situeret, lød noget eventyrlig. Faderen var ganske naturlig bange for, at her kun var Tale om en Liaison, om almindelig Flirt uden sædelig Alvor.

Med Hensyn til det første Punkt kunde min Klient kun anvende mere eller mindre virkningsfulde Overtalelser.

Derimod stillede Sagen sig anderledes med Hensyn til det andet Punkt. Han henvendte sig skriftligt til mig og modtog fra mig tilbagesendt en detailleret og i alle Henseender notarialiter bekræftet Fremstilling af sin pekuniære Status.

Efter at denne Redegørelse var kommen ham i Hænde, var det min Klients Hensigt ligesom hidtil at optræde fuldt ud loyalt, saafremt han mødte Loyalitet fra den anden Side.

Han skrev da et Brev til Mr. Clarck og refererede i dette Indholdet af de Papirer, der fulgte

med i en særlig rekommanderet Konvolut. I dette Resumé satte han imidlertid Datoen 29de September 1889 Kl. 12 Middag som Termin i Stedet for 30te September samme Aar og Klokkeslet. Han mente sig berettiget hertil, da Mr. Clarck, saafremt han vilde tage Sagen alvorligt, kunde kontrollere Datoen gennem de vedlagte Papirer. Hvis han ikke vilde gøre sig bekendt med dem, havde han derved mistænkt Hr. Holger Werners Ærlighed paa en Maade, der ikke havde Krav paa at mødes med fuld Oprigtighed, men tværtimod tilladeliggjorde en lille Krigslist.

Mr. Clarck valgte det sidste Alternativ. Han sendte Holger Werner de autentiske Papirer uaabnede tilbage, samtidig med at han beholdt den af ham formentlig korrekt refererede Fortrolighed og paa Grundlag af dette Referat modarbejdede hans Hensigter paa alle Maader.

Denne halve Loyalitet affødte en tilsvarende Optræden fra min Klients Side, og fra dette Øjeblik indtræder den tidligere saa klare Situation i et mere indviklet Stadie, der atter fra min Side fordrer en dobbelt Udvikling, for at Sagen kan ligge fuldt belyst for den høje Ret.

Her maa det da strax indskydes, at Mr. Clarck egentlig havde til Hensigt at gifte sin Datter med en Klown ved Navn Watson, der i saa Tilfælde

skulde have sluttet sig til Familien, der vedblivende vilde arbejde i Artistfaget. Hr. Watson var — foruden at være en dygtig Arbejder i Manegen — tillige i Besiddelse af en vis forretningsmæssig Snuhed, som Mr. Clarck nærede stor Beundring for, og hvis praktiske Resultater han ofte havde haft Lejlighed til at iagttage paa nært Hold.

Efterat Mr. Clarck i Slutningen af August — altsaa en Maaned forinden Vielsen efter Testamentet skulde finde Sted — havde modtaget Holger Werners Redegørelse, gav han Papirerne til Watson med Anmodning til ham om at undersøge Sagen. Man maa nøje lægge Mærke til denne Detaille, da den tydelig synes at vise, at Mr. Clarck intet vilde have haft imod at give sit Samtykke til den oftere omtalte Forbindelse, saafremt Werners Oplysninger viste sig at være rigtige i alle Maader, saa at Artistens Datter virkelig vilde komme til at gøre et rigt og i alle Henseender favorabelt Parti.

En virkelig Undersøgelse af Sagens Sammenhæng laa imidlertid ganske udenfor Watsons Lyst og Interesse, saa meget mere som han selv var forelsket i den smukke Beriderske. Efterat han var blevet gjort bekendt med Papirerne, havde han derimod et dobbelt Formaal at forfølge: dels at forhindre en Forbindelse mellem Holger Werner

og Frøken Virginie Clarck inden den fastsatte Termin, dels at skaffe sig personlig Fordel af den Viden, han var kommet i Besiddelse af, og som fristede til pekuniær Udnyttelse.

Til Forfølgelse af dette dobbelte Formaal organiserede han for det Første et vidtgrenet Udspioneringssystem overfor Holger Werner og Frøken Virginie, og for det Andet satte han sig i direkte Forbindelse med den tredie i Sagen interesserede Part, Hr. Proprietær Harald Graae paa «Vodskov», hvis Adresse og hele Forhold til Sagen tydeligt fremgik af den af Holger Werner afgivne Redegørelse.

Nu indtræder en ny Person paa Scenen.

Watson var som omtalt en dygtig Forretningsmand. Han var imidlertid paa dette Omraade en Naturbegavelse uden egentlig Uddannelse, saaledes som Tilfældet oftere er blandt Artister. En medvirkende Grund til, at han gerne vilde giftes med Virginie, var den, at hun paa Foranledning af sin Moder, der ifølge samstemmende Udtalelser var en meget sympatetisk Personlighed, havde faaet en temmelig omhyggelig Opdragelse og navnlig mægtede den Kunst, der for Mr. Watson stod som den største af alle: at kunne skrive.

Han havde aldrig lært den, og da han først var kommet et Stykke frem, var det ham umuligt

at tilegne sig denne Færdighed, da han overhovedet ikke turde eller vilde indrømme, at han manglede den. Paa de forskelligste Maader maatte han da liste sig til at faa sin Korrespondence læst og skrevet. Under hele Opholdet i Paris foregav han saaledes at have forstuvet sin Finger, hvorfor det kom ham vel tilpas, at Mr. Clarck havde antaget en meget opvakt lille Læredreng, der hed Hugo, og som skrev en ret passabel Haand.

Ved Løfte om hurtigt at skaffe Drengen fordelagtigt Engagement, saa snart han var udlært, gjorde han ham til sin Fortrolige, og nu begyndte den Korrespondance, som jeg senere skal komme tilbage til, og hvis Originaler den høje Ret vil have haft Lejlighed til at gøre sig bekendt med under Dokumentationen.

Jeg maa imidlertid vende tilbage til den med disse Begivenheder parallelt løbende Udvikling i min Klients Forhold.

Til Trods for det af Mr. Watson etablerede Udspioneringssystem lykkedes det af og til Holger Werner og Frøken Virginie at knytte kortere Samtaler med hinanden i Cirkus. I disse bestemtes det da, at min Klient skulde lade, som om han havde opgivet ethvert Haab om Frøken Virginie Clarcks Haand og helst saa aabenbart som muligt

lægge an paa en af Ballettens smaa Damer, der var vant til den Art Æventyr.

Den 29de September skulde der arrangeres en Art Bryllup, og naar al Mistanke derefter var hævet, skulde Frøken Virginie den 30te September om Formiddagen møde hos Mairen, for at den egentlige Vielse kunde finde Sted. Det var oprindelig Meningen, at den nygifte Brud derefter skulde vende tilbage til sin Fader, hvem man senere, naar det Hele var i Orden, vilde prøve paa at omstemme ved bedst givne Lejlighed.

Alt gik godt og efter Programmet. Den lille Figurantinde, hvem man først i sidste Øjeblik betroede, hvad der skulde foregaa, var villig til at spille med i Komedien. For at hun imidlertid ikke skulde røbe, hvad der var sket, tog hele Selskabet efter den fingerede Vielses Afholdelse til Versailles, hvor den unge Dame fik anvist sit særlige Hotel.

Vi maa paa dette Stadium vende tilbage til Mr. Watson. Han havde hele Tiden været å jour med, hvad der gik for sig. Arrangementet med Vielsen desorienterede ham noget.

Imidlertid var han stadig paa sin Post, og aldrig saasnart var den fingerede Brud afleveret i Hotellet, før han ved at tage samme Steds ind fandt Lejlighed til at hilse paa hende. Den hele

Affære var altfor interessant til, at hun kunde tie stille med den, og Mr. Watson erfarede hurtigt, hvad han vilde vide, nemlig at hele Forbindelsen var sluttet pro forma.

Herefter havde han hele sin Opmærksomhed henvendt paa Hotellet «Det sorte Faar», hvor Holger Werner boede. Ligesom denne om Formiddagen vilde tage ind til Byen, kom Opvarteren og meddelte ham, at der var nogen ved Telefonen, der vilde tale med ham fra Paris. Han skyndte sig derop. Telefonværelset laa temmelig afsides oppe paa anden Sal. Det var et ganske lille Rum, i hvilket man akkurat kunde staa oprejst. For at dæmpe Lyden af Talen var der en Filtdør indenfor Trædøren. Holger Werner kaldte gjentagne Gange i Apparatet, men ingen svarede. Ærgerlig over at være bleven forsinket, hængte han atter Telefonen op og vilde gaa.

Døren var laaset!

Han rev og ruskede i den, han raabte og skreg, men ingen hørte ham. Filtdøren afdæmpede Lyden, og i det lille Sommerhotel vare Gjæsterne gaaede ud eller sad nede paa Fortouget. I halvanden Time maatte Holger Werner opholde sig i dette snevre Rum, medens han fortvivlet snart telefonerede til det ene Numer, snart til det andet og paa halvt godt fransk forklarede den Paagjældende sin Situa-

tion og bad ham sende Bud hen i «Det sorte Faar» for at lukke ham ud. Enten lo man eller troede, han var gal. Ingen tog Notits af ham, man ringede af lige i Ørene paa ham.

Efter hvert saadant mislykket Forsøg fik han et fornyet Anfald af Raseri og buldrede paa Døren til ingen Nytte.

Endelig slog Udløsningens Time, og en Tjenestepige aabnede for ham med et naivt Spørgsmaal om, hvordan han dog var bleven lukket inde dèr.

De forstaar, høje Dommere, at en Mand i en saadan Situation ikke tænker paa at anstille Undersøgelser. Han havde kun én Tanke, at komme afsted saa hurtigt som muligt. Han styrtede ud af Hotellet som en Vanvittig, og først paa Vejen til Paris blev det ham lidt efter lidt klart, at det alligevel blev for sent. Han vendte imidlertid ikke af den Grund om, og her er atter en Detaille, som man maa lægge Mærke til. Min Klient opfyldte sit Løfte ved at gifte sig med Frøken Virginie Clarck, og hun forandrede ikke sine Følelser overfor ham, efterat hun havde erfaret, at der nu ikke længere var noget Haab om, at hun vilde blive rig ved dette Giftermaal. Dette til Belysning af Karakteren hos de to Mennesker, der nu i to Aar har levet i lykkeligt Ægteskab!

Ved Holger Werners Hjemkomst anlagde hans

Fætter Proprietær Harald Graae Sag imod ham til Udlevering af Gaarden «Frydenlund», og Viborg Overret kom i den her indankede Dom til det Resultat, at Gaarden ikke længere var hans lovlige Eje.

Samme Dag, som denne Dom var falden, henvendte imidlertid en yngre Person sig til min Klient. Det var den af mig tidligere omtalte Hugo, der havde været Læredreng hos Mr. Clarck. Denne Dreng havde meromtalte Watson, som af mig berørt, tidligere benyttet som Sekretær. Han havde til Gjengjæld lovet ham Engagement, men ikke holdt sit Ord. Hugo, der formentlig skulde være hadefuld herover, og som samtidig gjerne vilde vise sig tjenstvillig overfor Fru Virginie Werner, der altid havde været god mod ham, medens han var hos Mr. Clarck, gav nu en Række højst interessante Oplysninger.

Det fremgik af dem, at Watson havde ladet ham skrive Breve, i hvilke han tilbød Proprietær Harald Graae mod et passende Salær at passe paa Holger Werner og forhindre ham i at indgaa Ægteskab inden den fastsatte Frist. Harald Graae havde svaret i meget forsigtige Udtryk — det var Hugo, der havde maattet læse Brevene for Watson — men, og her er noget, som De vel maa lægge Mærke til, høje Dommere, og som til Overflod vil

fremgaa af Extrakten Pag. 32, og som er bleven godtgjort ved Dokumentationen, Harald Graae havde tillige oplyst Watson om, at den af ham opgivne Termin var forkert, og at han, hvis han vilde være vis i sin Sag, maatte passe paa mindst én Dag til, altsaa til den 30te September.

Watson havde derefter sendt et nyt Brev. Paa dette havde Harald Graae svaret, at han ikke kunde indlade sig paa at have med ham at bestille. Da det imidlertid interesserede ham at høre, hvorledes Forholdene udviklede sig, vilde han refundere Watson de Udgifter, denne maatte have ved at holde ham à jour. Watson sendte herefter et Par Breve, men Dagen før Vielsen skulde finde Sted, telegraferede Watson: Mine Udgifter 1000 Francs bedes sendte telegrafisk og — Pengene bleve sendte.

Da saa Brylluppet til rette Tid ganske rigtig var bleven forhindret, forlangte Watson et Extrahonorar, og da dette ikke indbetaltes, truede han Harald Graae, for at presse Penge af ham. Herpaa svarede denne, at han ikke vilde have noget med ham at gjøre, og at han i høj Grad misbilligede, hvad der var sket. Hvis han ikke holdt op med sine Skriverier, vilde han blive meldt til Politiet.

Saa vidt Hr. Hugos Forklaring. Da denne

blev mig forebragt, fattede jeg strax Mistanke om, at den kvikke Fyr havde løjet, naar han sagde, at han var bleven hadefuld paa Mr. Watson, men at det langt snarere var denne, der havde benyttet ham, for at han paa denne Maade skulde prøve paa at gjøre en Forretning, og, høje Dommere, efter den Fremstilling, jeg nu har givet Dem af hele Sagen, skammer jeg mig ikke ved at tilstaa, at jeg gjorde denne Forretning i min Klients Interesse.

Ved Dokumentationen vil den høje Ret da være bleven gjort bekjendt med alle de af Harald Graae til Watson skrevne Breve, af hvis forblommede Ord det klart fremgaaer, at han maa betragtes som den egentlige Ophavsmand til den mod min Klients frie Villie udøvede Tvang, og at han har handlet saaledes for at forhindre sin Modpart i at være i Stand til at opfylde de af Testamentet stillede Betingelser.

Jeg behøver ikke overfor denne Ret at give denne Optræden noget nærmere Navn. Alene de 1000 Francs Afsendelse — og at de ere afsendte efter Adressen, har Telegrafvæsenet som Vidne bekræftet — er tilstrækkelig fældende. Hvem betaler 1000 Francs for blot at holdes à jour med en Sag? Men dernæst fremgaar det tydeligt af forskjellige

Udtryk i Brevene, at Harald Graae er den egentlige Anstifter. At disse Breve ere ægte, er hævet over enhver Tvivl. Der foreligger i saa Henseende en Række uomtvistelige Vidnesbyrd.

For det første er Skriften Harald Graaes, hvad der er godtgjort ad Grafologiens Vej. Herpaa lægger jeg dog mindre Vægt. Men dernæst er et af Brevene skrevet paa stemplet Papir, der tilhører en Hagelskadeforening. Men Harald Graae er netop Formand i denne Forening. Endvidere har Harald Graaes Bud maattet indrømme, efter at Konvolutterne vare foreviste ham, at han har bragt disse Breve paa Posthuset. Han kunde huske det, fordi der havde været saa mange Frimærker paa. De vare nemlig frankerede med fem Fireøres. Men endelig har Harald Graaes Forvalter, der er Sønderjyde og taler Tydsk, forklaret, at hans Principal netop paa de Dage, da Brevene ere afsendte, har søgt ham og spurgt ham om forskjellige tydske Vendinger. *Disse Vendinger findes alle i Brevene saa godt som ordrette.* Endelig har Modparten kun delvis og meget vagt omstridt Brevenes Ægthed, idet han blot erklærer ikke at kunne huske at have skrevet Breve af et saadant Indhold.

At det virkelig er Mr. Watson, der har indespærret Holger Werner, fremgaaer dels af hans

egen Tilstaaelse, dels af et Forhør, der paa min Foranledning er afholdt over Tjeneren i «Det sorte Faar», der efter at være konfronteret med Watson under Ed erklærede, at det var den Herre, der havde bedt ham om at kalde Holger Werner til Telefonen, og som senere havde betalt ham 20 Francs for at holde Betjeningen borte, idet han foregav, at det Hele var en lystig Spøg mellem Venner. Senere, da han havde set min Klients forvildede Udtryk, havde han faaet Betænkeligheder og betroet sig saavel til sin Patron som til Tjenestepigerne.

Saaledes hænger da Sagen sammen, og for dens Sandhed i alle Maader behøver jeg blot at henvise til Dokumentationen, der ikke kan have ladet nogen Tvivl tilbage.

Og hermed, høje Dommere, imødeser jeg trøstig den Dom, som De i Henhold til disse for Højesteret forelagte nye Oplysninger vil fælde i denne for min Klient saa vigtige Sag . . .

Lidt før To oplæstes Dommen. Der var en lang juridisk Indledning, men de Ventende lyttede kun efter Slutningsordene: «I Henhold til det under Sagen oplyste og de Højesteret forelagte nye Oplysninger bliver Citantens Paastand at afvise, og Bestemmelserne i Testamentet af 7de Juli 1888

at betragte som opfyldte af Indstævnte Godsejer Holger Werner».

Helge Foss styrtede ned ad Trapperne. Udenfor holdt en Droske:

— Til Langelinies Pavillon!

Kapitel XIV.

Faa Uger efter, at denne Højesteretsdom var faldet, ved hvilken Holger Werner havde faaet anerkendt sin Ejendomsret til Gaarden «Frydenlund», modtog Helge Foss en Aften et Telegram, der lød saaledes:

— Har Du Tid, saa kom strax og bliv her i nogle Dage. En ny glædelig Begivenhed er indtraadt.

Helge Foss rejste næste Morgen, og udenfor Banegaarden holdt den gamle Kareth, som han kjendte saa godt, den samme, i hvilken han og Holger Werner vare kjørte til Stationen den Dag, da de efter Branden tiltraadte deres mærkelige Rejse.

Holger modtog ham straalende af Sundhed og Glæde. Hans første Ord var, idet han omfavnede ham og drejede ham rundt:

— Nu har «Frydenlund» ikke blot en Ejer, men ogsaa en lille Stamherre.

De steg op i Vognen og kjørte afsted.

— Jeg er bleven overvældet af Lykken i den sidste Tid, sagde Holger Werner, og det var næsten, som om han, lig en anden Polykrates, et Øjeblik blev ængstelig for, at Guderne skulde blive misundelige. Men denne Stemning gled hurtigt forbi, og hans sunde Glæde vandt Overhaand.

— Det havde jo i lang Tid været vor Sorg, at det ikke syntes, som om vi skulde faa Børn. Da saa endelig min Hustru gav mig det glædelige Budskab, overvældede det mig formelig. Denne Tanke blev hele mit daglige Livs Indhold, og det var den, der gjorde, at jeg egentlig slet ikke følte nogen Spænding under den store Proces ved Højesteret.

Medens jeg sad ude paa Langelinie og ventede paa Dig, var min Tanke i langt højere Grad hos min Hustru end hos de hæderværdige høje Dommere, og paa Vejen hjem var jeg i endnu stærkere Grad optaget af den forestaaende Fødsel og dens Udfald end af den for mig saa heldige Retssag.

Saa iforgaars Morges fik jeg efter to søvnløse Nætter den Meddelelse, at jeg var bleven Fader til en Søn, der var saa stor, at Madammen aldrig havde set Mage til den.

— Det har Madammen aldrig! indskød Helge Foss.

— Nu kender jeg Dig igjen. En ægte Pebersvend som Du kan ikke forstaa, hvad Faderglæde vil sige. Og dog kendte jeg Dig tilstrækkeligt til, at jeg vidste, at Du vilde være glad sammen med mig. Jeg trængte til at se Dig. Du er kommet til at høre med til os.

De to Venners Hænder fandt uvilkaarligt hinanden, og de sade tavse nogle Øjeblikke, medens Vognen rumlede hen over den ujævne Vej.

— Og Din Svigerfader, sagde Helge Foss saa pludselig i en spørgende, men forsigtig Tone.

— Ja, det er det eneste mørke Punkt, og det virker saameget mere pinlig paa mig, som jeg har en bestemt Fornemmelse af, at min Hustru lider under Tingenes Tilstand, selv om hun ikke lader sig mærke dermed. Efterat vi i al Hemmelighed vare rejste fra Paris, skrev min Kone Gang efter Gang til sin Fader og forklarede ham, at jeg i enhver Henseende havde opfyldt min Forpligtelse overfor hende, og at hun følte sig lykkelig.

Samtidig bad hun ham om Tilgivelse, fordi hun havde handlet imod hans Ønske. Det havde jo oprindelig ikke været hendes Hensigt at forlade ham, men Omstændighederne havde medført, at det maatte ske saaledes.

Mr. Clarck lod imidlertid ikke høre fra sig med et Ord.

Da Processen var endt, skrev jeg personlig et langt Brev til ham. Jeg prøvede paa at forklare ham, at jeg havde handlet saa loyalt, som jeg kunde, overfor ham, og jeg kunde heller ikke nægte mig at underrette ham om den Rolle, Mr. Watson, ifølge det Oplyste, havde spillet.

Den Tanke laa mig maaske ikke helt fjærn, at det dog tilsidst maatte gaa op for min Svigerfader, at Virginie vilde være bleven absolut ulykkelig med denne Slubbert. Heller ikke jeg modtog noget Svar paa mit Brev. Alligevel telegraferede vi til ham, da vor lille Søn fødtes. Det vil dog maaske hjælpe til at blødgøre ham, jeg haaber det i hvert Fald inderligt for min Hustrus Skyld.

Vognen begyndte at rumle paa Stenene. Man var ved Indkørslen til «Frydenlund».

Da Hestene standsede, sprang Helge Foss ud. Han saa sig nysgjerrigt om paa de kjendte Steder. Alt var uforandret. Vestibulen, de høje, gammeldags Trapper, og deroppe stod den ældre Fru Werner, hun var ligesaa smilende tunghør, ligesaa rød og hvid som i fordums Dage.

— Velkommen, sagde hun og trykkede Helge Foss moderligt ind til sig. Dem har jeg meget at takke for. De har været min Søn en god Ven.

— Hvordan gaar det derinde, Moder?

— Ja, det gaar godt, min Dreng, sagde Fru

Werner, der i disse Dage var flyttet over fra Enkesædet for at tage fast Ophold paa «Frydenlund».

— Er der sket noget, mens jeg har været borte?

— Ja, der er kommet en Depeche.

Fru Werner rakte ham den, og Holger Werner rev den op med den Nervøsitet, der er egen for Folk paa Landet, naar de modtage et Telegram.

Han stod lidt stille, saa udbrød han glædestraalende:

— Det maa jeg vise Virginie. Det vil gjøre hende mere godt end alle Medikamenter.

— Vi kan vel nok først faa at vide, hvad der staar i det, sagde Fru Werner stilfærdigt.

— Ja, det kan I. Det er fra Mr. Clarck.

— Og hvad skriver han?

«Kjære Børn! Til Lykke med den lille Jockey!»

Holger Werner stormede afsted, medens Moderen tyssende fulgte efter.

— Saa, saa, saa, Holger, ikke saa voldsom.

Dagene gik fornøjeligt for de to Venner med stadig Samtale om gamle Dage. Virginie, der endnu var lidt bleg, men hvis Ansigt netop derved syntes endnu finere end tidligere, var nu ofte oppe flere Timer ad Gangen og sad i sin Stol ude under de store skyggefulde Linde i Haven.

Hun talte ikke tidt, men hun hørte saa meget

ivrigere efter. Hun havde jo selv været med i alle Oplevelserne eller kjendte dem paa anden Haand, og hun længtes formelig efter et Pust derude fra den store Artistverden, i hvilken hun selv havde været en Stjerne.

Det var da en sand Fornøjelse for Helge Foss en Dag, da Kaffen som sædvanlig efter Frokost var serveret ude i Haven, at kunne oplæse et Brev, som han havde modtaget efter Løfte fra «Doktoren», og som forklarede ham Hustruens romantiske Skæbne.

Det lød saaledes:

«. . . . . Intet Steds er den personlige Frihed større end i det for sit Despoti udskregne Rusland.

Czaren er Enehersker, den Eneste, der er tilbage i hele det gamle Europa, og han hylder den samme Sætning som talrige Souveræner før ham: Lad Folket more sig i Fred.

Paa Petersborgs Gader har jeg set Mængden samle sig paa Højtidsdage til Fest og Lystighed. En lille Stridighed er opstaaet, og Politiet har villet blande sig deri, men i samme Øjeblik føle Alle sig solidariske, de tage Ordenshaandhæveren og lege Himmelspræt med ham; under Raab og Latter sættes han ud af Mængden, og han gør intet Forsøg paa at klage, han véd, at han kun

vil faa en Røffel, fordi han har forstyrret Folket i dets uskyldige Forlystelser.

Det samme Forhold gør sig gjældende opefter, og de russiske Myndigheder ere senere end de fleste andre europæiske Autoriteter til at skride ind i den krænkede Morals eller Sædeligheds Navn.

Men i samme Øjeblik, Ordet Politik nævnes, skifter Forholdet med ét Slag. Paa dette Omraade taaler man i Rusland ingen Spøg, og den, der først har vakt Mistanke imod sig for at ville demonstrere mod Regjeringen, er, navnlig som Fremmed, underkastet et saadant Opsyn, at den mindste Ubesindighed vil kunne bringe ham i den alvorligste Forlegenhed.

Vor Cirkus var gaaet i Stykker. Da vi ikke i rette Tid vare komne tilbage, var det betydelige deponerede Toldgarantibeløb blevet inddraget, og vi stode uden Existensmidler i Moskov. Min Hustru tog Engagement i den bekendte, store Variété «Livadia». Medens jeg rejste til Frankrig for mulig at skaffe nye Penge, gjorde hun stor Lykke og modtog den skæbnesvangre Indbydelse til at optræde ved en Soiré i Fyrst Orlofs Salon.

Navnet var kendt som et af Ruslands fineste, og min Hustru, der maatte tage enhver Fortjeneste med, modtog det uden at tænke et Øjeblik over,

at det her drejede sig om Andet end et ganske almindeligt Aftenengagement, af hvilke hun havde haft mange rundt omkring i Rusland.

Jeg maa her indskyde, at min Hustru, saaledes som det er ganske almindeligt mellem Artister, optraadte som Frøken, og da De selv har set hende, og da De véd, at Publikums Fidus til Artisters Ærbarhed gennemgaaende er mærkværdig ringe, vil det ikke forbavse Dem, at hun modtog talrige Breve med hele eller halve Kærlighedserklæringer og Anmodninger om Stævnemøder. De gik alle den sædvanlige Vej: i Papirskurven, men da min Hustru deler en stærk Passion for Frimærkesamling med de fleste af sine Kolleger, gjemte hun altid omhyggeligt Konvolutterne i en lille Æske.

Den hemmelighedsfulde Tone, der herskede hos Fyrst Orlof, var hende vel paafaldende. Det var tydeligt, at baade Soiréen og Spillet var Maske for Et eller Andet, men hun tænkte dog ikke videre over Sagen. I de Dage, der gik efter Optrinet i «Det grønne Hus», hvor hun med et forsvarligt Ørefigen tilbageviste en næsvis Tilnærmelse fra en af Gæsternes Side, følte hun sig dog urolig. Der havde været et saadant Udtryk af Begjær og Had i den Paagjældendes Øjne efter Afstraffelsen, at hun blev bange for, hvad hun havde gjort, og med

en Artists Overtro bed sig fast i den Tanke, at han vilde bringe hende i Ulykke.

Denne Gang slog det kun altfor godt til. Efterat de to høflige Opdagere havde afhentet hende paa Hotellet, blev hun ført ind til Politidirektøren, der ogsaa behandlede hende med megen Forekommenhed. Det lod til, at hun kun skulde optræde som Vidne. Saavidt hun forstod, var Fyrst Orlofs Salon bleven afsløret som en nihilistisk Klub, der for at aflede det politiske Politis Opmærksomhed var indrettet saaledes, at der i de forreste Saloner virkelig fandt Underholdning og Spil Sted for godtroende Indbudne, medens de Indviede samledes i de indre Gemakker og kun af og til viste sig mellem Gjæsterne.

— Var Frøken Elsa Rømer engageret til at optræde og havde der været Tilskuere ved hendes Forestilling?

— Ja.

Politidirektøren gjorde atter med stor Elskværdighed min Hustru opmærksom paa, at man mulig endnu en Gang vilde faa Brug for hendes Vidneforklaring, og at hun derfor maatte opholde sig nogle Timer i et Værelse, der skulde blive hende anvist. Hun kunde forlange, hvad hun vilde, men netop for at befri hende for enhver Mistanke om at have staaet i Forbindelse med

det opdagede Komplot eller for at have ødelagt kompromitterende Papirer, vilde hun blive holdt isoleret, medens man undersøgte hendes Lejlighed. Undersøgelsen skulde blive foretagen med al skyldig Diskretion og var væsentlig en Formalitet.

Min Hustru, der før havde haft med russiske Myndigheder at bestille, var alligevel noget urolig. Hun vidste, at det aldrig er Spøg at faa sit Navn nævnet, om end kun som Vidne i en politisk Sag.

Ud paa Eftermiddagen blev hun atter ført ind i Politidirektørens Arbejdsværelse, men denne Gang blev hun ledsaget af to uniformerede Gensdarmer, hvad der forøgede hendes Uro.

Embedsmandens Tone var denne Gang en helt anden.

Han spurgte hende kort og brydsk, om hun kjendte en russisk Adelsmand ved Navn *Krapotkin*?

— Nej!

— Om hun havde staaet i Brevvexling med ham?

— Nej!

Der blev forelagt hende et Brev, hvori hun kvitterede for Modtagelsen af sit Honorar for Soiréen hos Fyrst Orlof. Det var fundet hos Krapotkin, der syntes at have været Arrangeur af Salonens Underholdning, om hun vedkendte sig det?

— Ja.

Politidirektøren tog derefter en Bunke andre Breve, i hvilke Haanden havde en flygtig Lighed med hendes egen i let fordrejet Skikkelse, og spurgte, om hun havde skrevet dem.

Min Hustru, der nu pludselig forstod, at hun var mistænkt for at være Medviderske i Komplottet, og som overskuede hele den Fare, der truede hende, blev kendelig nervøs og protesterede med en Ivrighed, der kun gjorde Politimanden mere mistænksom.

Han lagde imidlertid Brevene til Side og tog en Bunke Konvoluter frem. Min Hustru saa' straks, at det var dem, som hun havde haft liggende i sit Skrin. Om hun havde modtaget disse Breve?

— Ja.

Politidirektøren tog en fem—seks Konvoluter ud af Bunken. Haanden var paa dem alle den samme. Om hun kendte den?

— Jo, nu kom hun i Tanker om, at der muligvis nok havde staaet Krapotkin eller et lignende russisk Navn under de Breve, der hørte til disse Konvoluter, men at hun ikke havde tænkt videre derover.

— Hvad havde der staaet i Brevene?

— Det havde været almindelige, flove Smigrerier og Anmodninger om Stævnemøder eller Invitationer til Soupéer.

Politimanden rynkede Brynene. Han mente ikke, at Damer havde saa travlt med at ødelægge den Slags Skrivelser. Hvorfor hun da havde gemt Konvoluterne?

— Fordi hun samlede paa Frimærker, og disse var mest værd paa Kuverten.

Min Hustru følte selv, at denne virkelige Grund under de foreliggende Omstændigheder tog sig lidet sandsynlig ud. Hun havde allerede faaet Skinnet imod sig.

Politidirektøren, der var bleven mere og mere uvillig stemt imod hende, spurgte pludselig:

— Er De ikke oftere ved Nattetid kommen til Hr. Krapotkin med Slør for Ansigtet? De menes ogsaa at være set med ham i en af de omliggende Restaurationers Kabinetter efter Forestillingen. De har altsaa i hvert Fald modtaget hans Invitation.

Blodet steg min Hustru til Hovedet, hun protesterede energisk. Hun havde aldrig modtaget nogen Indbydelse af Nogensomhelst og havde netop derfor lagt ringe Vægt paa de Breve, der sendtes hende med den Art Anmodninger. Desuden havde hun været gift i flere Aar.

— Gift! gift! gentog Politidirektøren et Par Gange, medens han søgte i Bunken. Men her paa Deres Pas staar jo Frøken Elsa Rømer.

— Det er mit Pigenavn, hvorunder jeg optræder som Artist.

— Er det det. Da vil jeg gøre Dem opmærksom paa, at det er højst uheldigt at opgive et falsk Navn til et kejserligt russisk Pas og tilmed at fortie et saa vigtigt Moment som det, at man er gift. Det er mere end en Letsindighed, Frue. Tør jeg da spørge om Deres virkelige Navn.

— Fru Elsa Meyer, gift med forhenværende Godsejer Gustave Meyer.

— Saa er dette Telegram altsaa fra Deres Mand?

Det var en af de Depescher, jeg havde sendt hende, medens jeg gjorde mig Umage for at skaffe Forretningen paa Fode igen.

Den lød saaledes:

«Har rejst Penge hos Vennerne. Haaber, Forehavendet skal lykkes.»

— Hvad er det for et Forehavende, spurgte Politidirektøren.

— At danne et nyt Selskab.

— Har De ikke faaet nok af det. Er Deres Mand Jøde?

— Ja.

— Hm! Det er nok for i Dag.

Politidirektøren ringede paa en elektrisk Klokke, der hang ned over Skrivebordet.

Gensdarmerne traadte ind, og min Hustru blev atter ført ud.

Den næste Dag blev der nægtet hende Ekstraforplejning, og om Eftermiddagen blev hun overført i et andet strængere Fængsel. Hun forstod, at hun var Arrestant, og at ethvert Forsøg fra hendes Side paa at komme i Forbindelse med Omverdenen vilde være frugtesløst og kun bestyrke Mistanken mod hende.

Der gik tre Dage i Angst og Spænding. Saa blev hun atter ført ud af Fængslet og denne Gang fremstillet for en Dommer. Den første, hun bemærkede i Retssalen, var den blege, udlevede Mand, der havde været inde med hende i «det grønne Hus». Han stod for Skranken med bagbundne Hænder mellem to Gensdarmer. Undersøgelsesdommeren iagttog hende skarpt, medens hun konfronteredes med den Anklagede.

— Kender De den Herre?

— Af Udseende, ja!

— Kender De ikke hans Navn?

— Nej.

Den Anklagede smilede og trak paa Skuldrene.

— Kender De virkelig ikke Hr. Krapotkin, vedblev Dommeren og fikserede min Hustru skarpt. Dette Navn gjorde kendeligt Indtryk paa hende, og det undgik ikke Øvrighedspersonen. Hele Sammenhængen stod hende klar, denne Mand,

som hun havde fornærmet blodigt ved at give ham et Ørefigen, og som var bleven mere og mere aloux, fordi hun aldrig havde besvaret de Breve, hvis Konvoluter nu vidnede imod hende, han havde af Had og maaske af andre Grunde nævnt hende som sin Medskyldige, efterat han af det intetsigende Forretningsbrev havde set, at hendes Haand lignede en Andens, som han ikke vilde kompromittere.

Hun tænkte slet ikke paa, at hun denne Gang stod overfor en anden Autoritet, end da hun sidst fremstilledes, og med Fortvivlelsens Indignation udbrød hun: Jeg kender ikke Hr. Krapotkin, jeg har aldrig besøgt ham om Natten med Slør for, jeg har aldrig skrevet til ham eller været sammen med ham i nogen Restauration, jeg har indtil nu end ikke anet hans Navn.

Dommeren blev næsten overvældet ved disse Protester paa Forhaand mod alle de Spørgsmaal, som han agtede at rette til min Hustru. Han følte sig overbevist om hendes Meddelagtighed, men gav Ordre til, at hun foreløbig skulde føres bort for at komme lidt i Ro.

Saa gik Processen sin Gang med stadige Forhør, der tilsidst gjorde min Hustru saa føjelig, at hun indrømmede Alt for til andre Tider, naar Energien var oppe, atter at benægte det.

Hun blev dømt til fire Aars strengt Fængsel. De Øvrige bleve sendte til Sibirien.

En Tid fuld af Sorg og Lidelser, der berører mig for pinligt til, at jeg vil dvæle ved den, saa en Dag den store, uventede Lykke, som hun næsten ikke turde tro paa! Fængslets Porte aabnedes for hende, hun var atter fri, og ved særdeles kejserlig Naade blev Halvdelen af det konfiskerede Told-depositum udbetalt til hende. En Dag stod hun saa atter hos mig i Paris, efter at jeg havde sat Himmel og Jord i Bevægelse fra det Øjeblik, jeg først havde Czarens Ord for, at en ny Undersøgelse skulde blive indledet. Krapotkin, der var udslidt i de sibiriske Miner, havde tilstaaet, at han havde villet dække en Dame, der nu var i Sikkerhed, og samtidig tilfredsstille et personligt Had. Tillæget til hans Straf var næsten for grusomt.

Men nok herom. De har jo selv i Paris set, hvordan det er gaaet os. Vejret har været heldigt og Forretningerne gode i den sidste Tid; bliver det saadan ved, kunne vi endnu blive holdne Folk.

P. S. Om Kaptajn Marcos Datter erfarer jeg, at hun — hysterisk som hun var — har taget Sløret, medens Faderen var i Fængsel.

Venlig Hilsen

Gustave Meyer,

Direktør for «Cirque d'Elsa Rømer».

Virginie havde fulgt Oplæsningen med spændt Interesse.

— Det er morsomt at høre andre fortælle om Artister, sagde hun. De opdager saa meget hos os. Medens jeg selv var iblandt dem, faldt det mig aldrig ind, at der skete noget i Cirkus ud over de sædvanlige Manegeintriger.

— Den Slags Historier har Helge mange af.

— Virkelig, saa skulde De skrive dem ned. De er jo saa vant til at omgaas Pen og Blæk, der for os Andre er en sand Rædsel.

— Ja, det har jeg ogsaa sagt til ham tidligere.

— Jeg er bange for, at det kun har begrænset Interesse, og nogen større literær Værdi har jo den Slags Fortællinger ikke.

— Hvorfor skal I altid tale om literær Værdi. Herregud, tror du ikke, vi, der læse, og ikke mindst vi, der de lange Vinteraftener sidde herude i Provinserne og kede os, have faaet tilstrækkeligt af det saakaldte literære og af alle disse uendelige psykologiske Udviklinger uden Handling bag. Skriv du os noget, der kan underholde, saa kan du i hvert Fald faa os jævne Folk med paa, at det er noget, der har Værdi, om ikke andet, saa Opmuntringsværdi, især naar du behandler et paa Forhaand saa lidet dyrket Felt.

— Ja, det giver jeg min Mand Ret i, sagde

Virginie, og idet hun rejste sig for at gaa ind, tilføjede hun med et af de smaa Sproguheld, der trods hendes forholdsvis gode Dansk kunde passere hende:

— Gaar De mit over, Hr. Foss.

Uvilkaarligt kom de alle tre til at le.

Holger Werner bød sin Hustru Armen, men Helge Foss havde ikke Lyst til at gaa med over. Han blev siddende en Times Tid nede under Lindetræerne, medens han pustede den ene vældige Røgsky ud efter den anden.

. . . Fra den Dag foregik der en Forandring med ham. Han, der tidligere altid havde været glad og fornøjet, blev underlig nervøs og indesluttet. Den gamle Fru Werner blev meget betænkelig.

— Nu troede jeg, at vi rigtig skulde faa Sul paa ham, medens han var herovre, og saa bliver han mere og mere blegnæbet. Han begynder at ligne dig, medens du var syg.

— Holger Werner var ogsaa ked af den Forandring, der var foregaaet med Vennen, han var aldrig til at faa med ud, hverken paa Køretur eller Fisketur, til Hest eller til Fods. Altid sad han og hang paa Værelset og viste sig kun ved Maaltiderne.

Imidlertid meldte Nattevagten, at der hver Nat

var Lys i den fremmede Herres Værelse, og at man ofte kunde se hans Skygge bevæge sig frem og tilbage, frem og tilbage i flere Timer. Han troede bestemt, at Herrens Ven ikke var rigtig i Hovedet, og undertiden havde han da ogsaa set ham gaa ud langt efter Midnat og strejfe omkring i Haven og Gaarden. Sæt han gik hen og brændte «Frydenlund» af i sin Forvirring. Man havde hørt saa galt før.

Holger Werner besluttede sig endelig til at tale alvorligt med sin Ven. Han var virkelig bange for, at der var noget galt paa Færde med ham. Den næste Dag ventede han derfor længere end sædvanlig ved Thebordet om Morgenen. Men den ene halve Time gik efter den anden, uden at Helge Foss viste sig.

Endelig gik Døren op, og Journalisten traadte ind. Han var bleg med rødkantede Øjne og havde i det Hele et træt og anstrengt Udseende. Under Armen havde han en Pakke, som han lagde ved Siden af sig.

— Hør Helge, sagde Holger Werner forsigtigt, jeg synes ikke, det hjælper rigtig paa dig med Luften herovre.

— Nej, men det skal nok komme. Fra nu af skal vi ud hver Dag.

— Ja, med største Fornøjelse, men hvad har der været i Vejen med dig?

— Ingenting, og du har mindst Ret til at bebrejde mig noget. Jeg har kun fulgt dit Raad.

— Mit Raad?

Helge Foss rakte ham Pakken. Holger Werner aabnede den forbavset. Det var et stort Manuskript. Paa Titelbladet stod «Tretten Trumfer», og Bogen begyndte saaledes:

«Der var Dødsstille i den store Bibliotekssal paa «Frydenlund» —

Ende.

A. CHRISTIANSENS KUNSTFORLAG

KJØBENHAVN—KRISTIANIA

TRYKT I GRÆBES BOGTRYKKERI

PAPIRET FRA DE FORENEDE PAPIRFABRIKKER

TIL BOGEN FAAES ET KOMPONERET BIND PRIS 0.85

FOR INDBINDING MED RØDT SNIT BEREGNES 0.40

BOGBINDER
PH. HANSEN
AMAGERTORV 10.